REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U RIJECI
PRIMLJENO:
27 -11- 2018
Neposredno - predano pošti:
Obično-preporučeno: ____ 20____
Pošta ____ R ____
Primjeraka 1 priloga 7185
Pristojbe: ____ kn. državnim biljezima
Primio

Stečajna masa AUTO-KUĆA JASMIN d.o.o.
Rijeka, Janka Polić Kamova 103
Stečajni upravitelj
Dušan Crljenko
Rijeka, Brca 8 c

Trgovački sud u Rijeci
Zadarska 1-3, Rijeka
Na Posl. br. 14 St-201/2003
Sudac Vera Jelenović

Predmet: Prijedlog za sazivanje skupštine vjerovnika

Trgovački sud u Rijeci po sucu tog suda Veri Jelenović Rješenjem Posl. broj: 14 St-430/2018-2 od 30. kolovoza 2018 odredio je nastavak postupka radi naknadne diobe stečajne mase iza AUTO-KUĆE JASMIN d.d. u stečaju Rijeka, Janka Polić Kamova 103 MBS:040004385.

Rješenjem ovog suda poslovni broj 14 St-201/2003-337 od 20. prosinca 2011 godine zaključen je stečajni postupak nad dužnikom Auto – Kuća Jasmin d.d. u stečaju Rijeka.

Ovim prijedlogom za sazivanje skupštine vjerovnika molim stečajnog suca da sazove skupštinu vjerovnika u vremenu od 14. do 21. prosinca 2018 godine. **Za skupštinu predlažem dnevni red:**

1. Izvješće o stvorenim uvjetima za nastavak postupka radi naknadne diobe
2. Izvješće o uloženoj REVIZIJI Croatia banke d.d. Zagreb protiv presude Visokog Trgovačkog suda RH, Posl. broj: PŽ-798/2018 od 24.04.2018

Privitci:

- REVIZIJA – Croatia banke d.d. Zagreb, zaprimljeno na sudu 12.07.2018
- Prijedlog osiguranja Croatia banke d.d. Zagreb zaprimljeno 13.07.2018 sa prilozima: Presuda Trgovačkog suda u Rijeci Posl. broj: P-696/2016-107; Presudom VTS-a Zagreb PŽ-798/2018-2; Revizija protiv presude VTS-a
- Rješenje Trgovačkog suda u Rijeci Posl. broj: 11R1-96/18-2 od 24.8.2018
- Žalba predlagatelja osiguranja primljeno u Trgovačkom sudu Rijeka 04.09.2018 g.
- Rješenje VTS Zagreb Posl. broj: 34 PŽ-5324/2018-2 od 25.09.2018

Molim stečajnog suca da sukladno iznijetom sazove skupštinu vjerovnika.

U Rijeci, 27.11.2018

Stečajni upravitelj
Dušan Crljenko

Primio 5.04.10.2018

34 Pž-5324/2018-2

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
ZAGREB

TRGOVAČKI SUD U RIJECI
25 -09- 2018
PRIMLJENO

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, sudac Dubravka Matas, u izvanparničnom predmetu predlagatelja osiguranja CROATIA BANKA d.d., Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, OIB 32247795989, protiv protivnika osiguranja STEČAJNA MASA IZA AUTO-KUĆA JASMIN d.d. U STEČAJU, Rijeka, Rastočine 3, OIB 56565399286, radi određivanja privremene mjere, odlučujući o predlagateljevoj žalbi protiv rješenja Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj R1-96/2018-2 od 24. kolovoza 2018., 12. rujna 2018.

riješio je

Odbija se žalba predlagatelja osiguranja kao neosnovana i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj R1-96/2018-2 od 24. kolovoza 2018.

Obrazloženje

Trgovački sud u Rijeci je rješenjem označenim u izreci odlučio:

„I. Odbija se u cijelosti prijedlog predlagatelja osiguranja za određivanje privremene mjere koji glasi:

„Radi osiguranja nenovčane tražbine na zabranu naplate tražbine određene prvostupanjskom presudom i rješenjem Trgovačkog suda u Rijeci posl.br. P-696/2016 od 24. studenog 2017. i drugostupanjskom presudom i rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl.br. Pž-798/2018 od 24. travnja 2018., koju nenovčanu tražbinu predlagatelj osiguranja CROATIA BANKA d.d. Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, OIB 32247795989, ima prema protivniku osiguranja STEČAJNA MASA AUTO-KUĆA JASMIN d.d. U STEČAJU, OIB 18370866262,
određuje se

privremena mjera

Privremeno se zabranjuje naplata tražbine određene prvostupanjskom presudom i rješenjem Trgovačkog suda u Rijeci posl.br. P-696/2016 od 24. studenog 2017. i drugostupanjskom presudom i rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl.br. Pž-798/2018 od 24. travnja 2018.

Ova privremena mjera će traje do donošenja odluke o reviziji predlagatelja osiguranja, izjavljene protiv drugostupanjske presude i rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl.br. Pž-798/2018 od 24. travnja 2018.
Protivnik osiguranja dužan je predlagatelju osiguranja naknaditi troškove postupka osiguranja u roku od 15 dana."

Prema obrazloženju, prijedlog za određivanje privremene mjere je odbijen na temelju članka 346. stavka 1. Ovršnog zakona jer sud smatra kako nisu ispunjeni svi kumulativno propisani uvjeti, budući da predlagatelj nije učinio vjerojatnim postojanje tražbine prema protivniku osiguranja. Osim toga, sud navodi kako predlagatelj želi spriječiti provedbu ovrhe po pravomoćnoj sudskoj odluci, što nije dopušteno određivanjem privremene mjere.

Predlagatelj osiguranja je podnio pravovremenu žalbu protiv tog rješenja i to zbog pogrešne primjene materijalnog prava, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i bitne povrede postupovnih odredaba. Ukazuje kako sud paušalno navodi da ne postoji njegova nenovčana tražbina no to propušta obrazložiti. U nastavku navodi kako revizijski sud može povodom njegove revizije ukinuti presude nižestupanjskih sudova i vratiti predmet na ponovno suđenje, ukinuti donesene odluke i odbaciti tužbu ili preinačiti pobijanu presudu. Stoga to može rezultirati da tražbina protivnika osiguranja nije niti nastala, a opasnost od nastanka nenadoknadive štete je nesporna jer je protivnik osiguranja stečajna masa. Žalbi je priložio dvije sentence iz odluka ovoga suda. Predložio je preinačenje odnosno ukidanje pobijanog rješenja i vraćanje predmeta na ponovan postupak.

Žalba nije osnovana.

Pobijano rješenje ispitano je na temelju članka 365. stavka 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine" broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 84/08, 123/08, 57/11 i 25/13; dalje: ZPP), i članka 381. ZPP-a u vezi s člankom 19. stavkom 1. Ovršnog zakona („Narodne novine" broj: 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 i 73/17; dalje: OZ) u granicama razloga navedenih u žalbi te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava.

Prema odredbi članka 346. OZ-a privremena mjera radi osiguranja nenovčane tražbine može se odrediti ako predlagatelj osiguranja učini vjerojatnim postojanje svoje tražbine, zatim ako učini vjerojatnim i opasnost da bi bez takve tražbine protivnik osiguranja spriječio ili znatno otežao ostvarenje tražbine, a osobito time što bi promijenio postojeće stanje stvari ili ako učini vjerojatnim da je mjera potrebna da bi se spriječilo nasilje ili nastanak nenadoknadive štete koja prijeti.

U članku 347. OZ-a propisano je kako se radi osiguranja nenovčanih tražbina može odrediti svaka mjera kojom se postiže svrha osiguranja te su navedeni primjeri mjera koje se mogu odrediti. Među njima se ne nalazi predložena mjera, no budući da popis mjera nije taksativan, potrebno je istaknuti da je prvostupanjski sud zauzeo pravilan stav, potkrijepljen i

navedenim odlukama ovoga suda, da se donošenjem privremene mjere ne može zabraniti naplata po pravomoćnoj i ovršnoj presudi. Predlagatelj je izabrao pogrešan, odnosno nedopušten pravni put za pokušaj ostvarenja svog interesa, umjesto da je, ukoliko je ovrha započeta, zatražio odgodu ovrhe zbog ulaganja revizije.

Neosnovano se žalitelj poziva na odluke ovoga suda koje je priložio žalbi, budući da se one odnose na zabranu naplate po zadužnici, što u konkretnom predmetu nije slučaj. Dakle, te odluke se ne mogu primijeniti u ovom predmetu.

Stoga, slijedom svega iznesenog žalba nije osnovana pa ju je valjalo odbiti kao neosnovanu i prvostupanjsko rješenje potvrditi na temelju članka 368. stavka 1. ZPP-a u vezi s člankom 21. OZ-a.

Zagreb, 12. rujna 2018.

Sudac
Dubravka Matas, v.r.

Za točnost otpravka – ovlašteni službenik
Brankica Curman

Primio: 08.09.2018
Ž.2v7-18

CROATIA BANKA

TRGOVAČKI SUD U RIJECI

04 -09- 2018

PRIMLJENO

Služba rizičnih potraživanja
Roberta Frangeša Mihanovića 9
Naš znak: 193/05 KB
Zagreb, 03.09.2018.

VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Berislavićeva 11
HR-10000 Zagreb

putem

TRGOVAČKI SUD U RIJECI
Zadarska 1 i 3
HR-51000 Rijeka

Na posl. broj: **R1-96/18**

PREDLAGATELJ OSIGURANJA: CROATIA BANKA, d.d., Roberta Frangeša Mihanovića 9, OIB: 32247795989

PROTIVNIK OSIGURANJA: STEČAJNA MASA AUTO-KUĆA JASMIN d.d., OIB:18370866262

ŽALBA PREDLAGATELJA OSIGURANJA

protiv

Rješenja Trgovačkog suda u Rijeci, posl. broj: R1-96/18 od dana 24.08.2018.

Rješenje zaprimljeno 28.08.2018.

3x,

I. Vjerovnik u otvorenom zakonskom roku podnosi žalbu protiv rješenja Trgovačkog suda u Rijeci, posl. broj: R1-96/18 od dana 24.08.2018., kojim je u cijelosti odbijen prijedlog predlagatelja osiguranja za određivanje privremene mjere, zbog

- bitne povrede odredaba postupka,
- pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te
- pogrešne primjene materijalnog prava,

kojom pobija navedeno rješenje u cijelosti.

CROATIA BANKA

sukladno čl. 395. ZPP-a može:

1. presudom prihvatiti reviziju i preinačiti pobijanu presudu ili

2. rješenjem prihvatiti reviziju, ukinuti u cijelosti ili djelomično presudu prvostupanjskog i drugostupanjskog suda ili samo presudu drugostupanjskog suda i predmet vratiti na ponovno suđenje istom ili drugom vijeću prvostupanjskog odnosno drugostupanjskog suda.

Odnosno pravomoćna presuda, koja trenutno predstavlja ovršnu ispravu temeljem koje protivnik osiguranja može pokrenuti ovrhu protiv predlagatelja osiguranja, odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske kao revizijskog suda može biti ukinuta što će rezultirati da **tražbina protivnika osiguranja u vidu troškova postupka u iznosu od 593.342,50 kn nije ni nastala**.

Naime, stav je Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske da je **zabrana naplate iznosa po ovršnoj ispravi nenovčana tražbina**. Sudska praksa nije izvor prava u Republici Hrvatskoj, međutim sudovi snagom svoga autoriteta utječu na tumačenje normi materijalnog i procesnog prava, a osobito Visoki trgovački sud Republike Hrvatske kao specijalizirani drugostupanjski sud.

DOKAZI:

- *odluka Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. broj: Pž-2337/09 od 28.04.2009.*
- *odluka Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. broj: Pž-311/06 od 17.02.2006.*

Sama opasnost nastanka nenadoknadive štete predlagatelju osiguranja je nesporna jer je protivnik osiguranja stečajna masa, odnosno subjekt koji nema ni pravnu osobnost ni imovinu te u slučaju provedbe ovrhe predlagatelj osiguranja više neće moći vratiti novčana sredstva koja su prisilno naplaćena ovrhom.

V. Prvostupanjski sud je pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje, te je na pogrešno i nepotpuno činjenično stanje pogrešno primijenio materijalno pravo.

VI. Slijedom svega navedenog, vjerovnik predlaže Visokom Trgovačkom sudu Republike Hrvatske, kao drugostupanjskom sudu da preinači pobijano prvostupanjsko rješenje Trgovačkog suda u Rijeci posl. broj: R1-96/18 od dana 24.08.2018. u skladu sa žalbenim navodima, podredno da ukine prvostupanjsko rješenje i predmet vrati na ponovni postupak.

CROATIA BANKA d.d.,
PUNOMOĆNIK:

CROATIA BANKA
d.d. Zagreb
Služba rizičnih potraživanja

Krešimir Baraba, dipl. iur.

PRILOZI:

- *odluka Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. broj: Pž-2337/09 od 28.04.2009.*
- *odluka Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. broj: Pž-311/06 od 17.02.2006.*

Sentenca: Visoki trgovački sud Republike Hrvatske

Ovršni postupak - privremena mjera radi osiguranja nenovčane tražbine zabranom naplate po zadužnici

Zbirni podatci

Broj odluke: Pž-2337/09
Datum odluke: 28.04.2009
Poveznica do dokumenta na portalu IUS-INFO

Pravna podloga

Članak 298. Ovršnog zakona (NN 57/96, 29/99, 42/00, 173/03 194/03, 151/04 i 88/05)

Sentenca

Sud može samo iznimno privremenom mjerom zabraniti naplatu po zadužnici.

Tekst

Predlagatelj osiguranja mora učiniti a) vjerojatnom svoju nenovčanu tražbinu na vraćanje zadužnice ili zabranu naplate po zadužnici pri čemu zahtjev može temeljiti na različitim osnovama (na primjer, nedostaci koji se odnose na samu zadužnicu kao ispravu ili na pribavljanje zadužnice) i b) vjerojatnost da tražbina u vezi s kojom je zadužnica izdana nije ni nastala ili da je u cijelosti prestala nakon obvezivanja zadužnicom.

Prema stajalištu ovoga suda, sud može samo iznimno privremenom mjerom zabraniti naplatu po zadužnici i to samo ako predlagatelj osiguranja učini vjerojatnim svoju nenovčanu tražbinu usmjerenu na vraćanje zadužnice ili zabranu naplate iznosa iz zadužnice. Zabranu naplate iz zadužnice predlagatelj može tražiti ako zadužnica ima nedostataka koji se tiču same zadužnice kao isprave ili načina na koji je ona pribavljena (npr. nema propisani sadržaj, ako je neovlašteno popunjen sadržaj zadužnice od strane trećega ili ako je vjerovnik iz zadužnice pribavio ispravu o zadužnici silom, potajno ili prijevarom), odnosno ako dužnik iz zadužnice učini vjerojatnim da tražbina u vezi s kojom je zadužnica izdana nije ni nastala ili da je u cijelosti prestala nakon obvezivanja zadužnicom.

Imajući u vidu navedeno, budući da su prije donošenja pobijanog rješenja obje stranke potvrdile da je naplata po navedenoj zadužnici obavljena u cijelosti, predlagatelj osiguranja više ne može s uspjehom tražiti od suda da zabrani banci naplatu iznosa iz zadužnice, jer bi takva zabrana bila bespredmetna. Traženje takve zabrane ima smisao samo ako imatelj zadužnice nije naplatio iznos iz zadužnice ili ako ga nije naplatio u cijelosti.

Neosnovano je mišljenje predlagatelja osiguranja prema kojem izdavanje predložene privremene mjere nije bespredmetno jer mu se njenim izdavanjem otvara put za protuovrhu. Navedeno stoga što je prema odredbi iz čl. 58. st. 1. OZ-a protuovrhu moguće s uspjehom tražiti samo nakon što je ovrha već provedena. S obzirom na to da se protivnik osiguranja naplatio od predlagatelja osiguranja na temelju bjanko zadužnice, ne može se govoriti da je ovrha provedena, pa nema ni uvjeta za protuovrhu.

Naime, odredbom iz čl. 183.a st. 1. OZ-a bjanko zadužnica određena je kao isprava na kojoj je javno ovjerovljen dužnikov potpis i kojom on daje suglasnost da se radi naplate tražbine čiji će iznos biti naknadno upisan u ispravi zaplijene svi njegovi računi kod banaka, te da se novčana sredstva s tih računa, u skladu s njegovom izjavom sadržanom u toj ispravi, izravno s računa isplate vjerovniku koji je određen u ispravi ili koji će naknadno biti u nju upisan.

Slijedom toga, po svojoj pravnoj prirodi, bjanko zadužnica nije sudsko ili javnobilježničko rješenje o ovrsi već pravni posao (kao i isprava o zapljeni plaće po pristanku ovršenika iz čl. 178. OZ-a) kojim dužnik očituje svoju volju tako da radi naplate tražbine, čiji će iznos biti naknadno upisan u ispravi, dopušta da se novčana sredstva zaplijene s njegovih računa kod banaka i izravno s računa isplate vjerovniku. Pri tome treba reći da je propisano da bjanko zadužnica ima učinak pravomoćnog rješenja o ovrsi kad je vjerovnik dostavi banci (čl. 183.a st. 2 OZ-a), ali da navedeno znači samo to da je banka dužna po njoj postupati kao da je riječ o rješenju o ovrsi, a ne da je time izjednačena s pravomoćnim rješenjem o ovrsi.

Sentenca: Visoki trgovački sud Republike Hrvatske

Ovršni postupak - privremena mjera radi osiguranja nenovčane tražbine

Zbirni podatci

Broj odluke: Pž-311/06
Datum odluke: 17.02.2006
Poveznica do dokumenta na portalu IUS-INFO

Pravna podloga

Članak 298. Ovršnog zakona (Narodne novine broj 57/96, 29/99, 173/03 i 88/05)

Sentenca

Predlagatelj osiguranja može predlagati sudu donošenje privremene mjere kojom bi se spriječila naplata po zadužnici radi osiguranja nenovčane tražbine.

Tekst

Predlagatelj je podnio predmetni prijedlog za osiguranje nenovčane tražbine - zabrane naplate prema zadužnici broj Ov-2050/05 izdanoj 22. studenoga 2005. godine, koju ima prema protivniku osiguranja, navodeći kako ne postoji pravni posao, radi čijeg bi osiguranja ista bila izdana, te da bi i u slučaju postojanja ugovora takav ugovor bio nedopušten i protivan odredbi članka 41. i 49. Zakona o trgovačkim društvima, prema kojima je zabranjeno članu uprave sklapanje ugovora sa samim sobom.

Kako su punomoć za zastupanje predlagatelja osiguranja u ovom postupku, različitim punomoćnicima potpisali protivnik osiguranja, kao član uprave društva, koji društvo zastupa samostalno i pojedinačno, te M. Đ., također član uprave društva, koja društvo zastupa samostalno i pojedinačno, a na ročištu održanom povodom prijedloga za određivanje privremene mjere zamjenik punomoćnika predlagatelja osiguranja kojem punomoćniku je punomoć potpisao protivnik osiguranja povukao je tužbu i prijedlog za određivanje privremene mjere, dok je punomoćnik predlagatelja osiguranja kojem je punomoć potpisala M. Đ. ustrajao na tužbi i prijedlogu za osiguranje, pravilno je zaključak prvostupanjski sud kako je u ovom postupku, kao relevantna, trebalo prihvatiti očitovanja volje punomoćnika predlagatelja osiguranja, kojem je punomoć za zastupanje potpisala M. Đ., drugi član uprave društva, a razloge za takav zaključak dane u obrazloženju pobijanog rješenja, imajući u vidu suprotne interese navedeni članova uprave u ovom postupku, u cijelosti prihvaća i žalbeni sud, pa su navodi žalbe izneseni u tom pravcu neosnovani.

Nadalje, prema odredbi članka 298. stavak 1. Ovršnog zakona privremena mjera radi osiguranja nenovčane tražbine može se odrediti ako predlagatelj osiguranja učini vjerojatnim postojanje svoje tražbine, zatim: 1. ako učini vjerojatnim i opasnost da bi bez takve mjere protivnik osiguranja spriječio ili znatno otežao ostvarenje tražbine, osobito time što bi promijenio postojeće stanje stvari, ili 2. ako učini vjerojatnim daje mjera potrebna da bi se spriječilo nasilje ili nastanak nenadoknadive štete koja prijeti.

Zadužnica je, u smislu odredbe članka 183. Ovršnog zakona, ima učinak pravomoćnog rješenja o ovrsi kojim se zapljenjuje tražbina po računu ovršenika i prenosi se ovrhovoditelju, radi naplate osigurane tražbine. Dužniku pripada pravo u parnici tražiti povrat zadužnice ili trajnu zabranu naplate po zadužnici, a bitno svojstvo zadužnice je kauzalna povezanost zadužničkog ovlaštenja i tražbine koja toj ispravi prethodi.

Iz spisa proizlazi kako je predmetna zadužnica izdana protivniku osiguranja kao osiguranje isplate iznosa iz ugovora o zajmu, zaključenog 18. studenoga 2005. godine, prema kojem se predlagatelj osiguranja, koga je zastupao punomoćnik N. Đ., odvjetnik u Zagrebu, kao zajmodavac, obvezao protivniku osiguranja, kao zajmoprimcu, dati zajam u iznosu 1.000.000,00 kn, u roku od 4 dana od dana zaključenja tog ugovora. Punomoć za zastupanje predlagatelja osiguranja pri zaključenju takvog ugovora s protivnikom osiguranja odvjetniku je potpisao upravo protivnik osiguranja, kao direktor predlagatelja osiguranja. Predmetnom zadužnicom, na temelju navedenog ugovora o zajmu, protivnik osiguranja, kao član uprave predlagatelja osiguranja, dao je izjavu o zaplijeni računa predlagatelja osiguranja u svoju korist, a nije vidljivo kako bi u konkretnom slučaju bili ispunjeni uvjeti iz odredbi članaka 41. i 49. Zakona o trgovačkim društvima, koje se odnose na sklapanje ugovora sa samim sobom.

Imajući u vidu naveden okolnosti pod kojima je izdana predmetna zadužnica, pravilno je zaključio prvostupanjski sud kako je predlagatelj osiguranja, učinio vjerojatnim postojanje svoje nenovčane tražbine - zabrane naplate po zadužnici.

Budući da je protivnik osiguranja predmetnu zadužnicu dostavio Hrvatskoj poštanskoj banci na naplatu dana 23. studenog 2005. godine, te se od tada sa računa predlagatelja osiguranja skidaju novčana sredstva, pravilno je zaključio prvostupanjski sud kako određena privremena mjera potrebna da bi se spriječila nenadoknadiva šteta koja prijeti društvu, odnosno predlagatelju

osiguranja.

Slijedom navedenog, pobijano rješenje kojim je određena konkretna privremena mjera, pravilno je i zakonito.

VTS RH, Pž-311/06 od 17. veljače 2006. *(TS Zagreb P-6190/05 od 19. prosinca 2005.)*

Primio:
30.08.2018

Posl.br. 11 R1-96/18-2

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U RIJECI
Rijeka, Zadarska 1 i 3

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

RJEŠENJE

Trgovački sud u Rijeci po sucu Željki Štrk - Vozila kao sucu pojedincu u pravnoj stvari predlagatelja osiguranja CROATIA BANKA d.d. Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, OIB 32247795989, protiv protivnika osiguranja STEČAJNA MASA AUTO-KUĆA JASMIN d.d. U STEČAJU, OIB 18370866262, radi određivanja privremene mjere, VPS: 593.342,50 kn, izvan ročišta, dana 24. kolovoza 2018.

riješio je

I. Odbija se u cijelosti prijedlog predlagatelja osiguranja za određivanje privremene mjere koji glasi:

"Radi osiguranja nenovčane tražbine na zabranu naplate tražbine određene prvostupanjskom presudom i rješenjem Trgovačkog suda u Rijeci posl.br. P-696/2016 od 24. studenog 2017. i drugostupanjskom presudom i rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl.br. Pž-798/2018 od 24. travnja 2018., koju nenovčanu tražbinu predlagatelj osiguranja CROATIA BANKA d.d. Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, OIB 32247795989, ima prema protivniku osiguranja STEČAJNA MASA AUTO-KUĆA JASMIN d.d. U STEČAJU, OIB 18370866262,
određuje se

privremena mjera

Privremeno se zabranjuje naplata tražbine određene prvostupanjskom presudom i rješenjem Trgovačkog suda u Rijeci posl.br. P-696/2016 od 24. studenog 2017. i drugostupanjskom presudom i rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl.br. Pž-798/2018 od 24. travnja 2018.

Ova privremena mjera će traje do donošenja odluke o reviziji predlagatelja osiguranja, izjavljene protiv drugostupanjske presude i rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl.br. Pž-798/2018 od 24. travnja 2018.

Protivnik osiguranja dužan je predlagatelju osiguranja naknaditi troškove postupka osiguranja u roku od 15 dana."

Obrazloženje

Predlagatelj osiguranja u prijedlogu za određivanje privremene mjere ističe da je prvostupanjskom presudom ovog suda posl.br. P-696/2016 od 24. studenog 2017. odbijen tužbeni zahtjev protivnika osiguranja, međutim, da je ta presuda preinačena odlukom Visokog trgovačkog suda RH posl.br. Pž-798/2018 od 24. travnja 2018. Tom drugostupanjskom presudom, predlagatelj osiguranja da je obvezan protivniku osiguranja

naknaditi parnični trošak u iznosu od 593.342,50 kn. Protiv drugostupanjske odluke, predlagatelj osiguranja da je podnio reviziju dana 11. srpnja 2018. Predlagatelj osiguranja ukazuje na revizijske razloge, te ističe da iz navedenog proizlazi da je njegova nenovčana tražbina vjerojatna. Naime, u slučaju uspjeha sa revizijom, rješenje o naknadi troška protivniku osiguranja, da bi bilo preinačeno. Protivnik osiguranja da je stečajna masa, koja nema imovine, te da bi naplatom parničnih troškova po drugostupanjskoj odluci, predlagatelju osiguranja nastala nenadoknadiva šteta, jer u slučaju uspjeha s revizijom, ne bi mogao povratiti naplaćeni iznos. Predložena mjera stoga da je potrebna radi otklanjanja nastanka nenadoknadive štete. Slijedom navedenog, predlaže donošenje privremene mjere citirane u izreci.

Protivnik osiguranja u očitovanju na prijedlog za određivanje privremene mjere

Sud je proveo dokaz uvidom u dokumentaciju koja prileži spisu te uvidom u ovosudni spis posl.br. P-696/2016.

Iz spisa posl.br. P-696/2016, razvidno je da su točni navodi predlagatelja osiguranja da je u tom predmetu donesena prvostupanjska presuda dana 24. studenog 2017., kojom je odbijen tužbeni zahtjev ovdje protivnika osiguranja kao tužitelja protiv ovdje predlagatelja osiguranja kao prvotuženika koja presuda je preinačena drugostupanjskom odlukom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl.br. Pž-798/2018-2 od 24. travnja 2018. Također je razvidno da je drugostupanjskom odlukom predlagatelj osiguranja kao prvotuženik obvezan ovdje protivniku osiguranja kao tužitelju naknaditi parnični trošak u iznosu od 593.342,50 kn. Odluke na koje se poziva predlagatelj osiguranja istovjetne su preslikama na listu 5-30 spisa. Također je iz tog spisa razvidno da je predlagatelj osiguranja podnio pravodobnu reviziju koja je zaprimljena dana 12. srpnja 2018., o kojoj još nije odlučeno.

Prijedlog predlagatelja osiguranja za određivanje privremene mjere nije osnovan.

Odredbom članka 346. stavak 1. Ovršnog zakona (NN 112/12 i NN 93/14), dalje OZ, propisano je da se radi osiguranja nenovčane tražbine može odrediti privremena mjera ako predlagatelj osiguranja učini vjerojatnim postojanje svoje tražbine, zatim ako učini vjerojatnom i opasnost da bi bez takve mjere protivnik osiguranja spriječio ili znatno otežao ostvarenje tražbine, osobito time što bi promijenio postojeće stanje stvari ili ako učini vjerojatnim da je mjera potrebna da bi se spriječilo nasilje ili nastanak nenadoknadive štete koja prijeti. Odredbom članka 347. stavak 1. točka 6. istog Zakona propisano je da se radi osiguranja nenovčane tražbine može odrediti mjera kojom se zabranjuje protivniku osiguranja da poduzima radnje koje bi mogle nanijeti štetu predlagatelju osiguranja, te zabrana da se provedu promjene na stvarima na koje je upravljena tražbina.

U konkretnom slučaju, nije ispunjen osnovni uvjet iz odredbe članka 346. stavak 1. OZ-a, a to je vjerojatnost nenovčane tražbine predlagatelja osiguranja, u vidu zabrane naplate po pravomoćnoj sudskoj odluci. Naime, u ovom slučaju, upravo protivnik osiguranja ima novčanu tražbinu prema predlagatelju osiguranja, utvrđenu pravomoćnom sudskom odlukom, i to u iznosu od 593.342,50 kn, na ime troškova parničnog postupka u predmetu ovog suda posl.br. P-696/2016. Predlagatelj osiguranja zahtijeva privremenu zabranu postupanja suda po pravomoćnoj sudskoj odluci, odnosno želi spriječiti provođenje ovrhe. Ovršni postupak provodi se po pravilima Ovršnog zakona, te se u tom postupku predlagatelj osiguranja može koristiti pravnim sredstvima iz tog zakona. Nije, međutim, dopušteno da sud odlukom donesenom u drugom postupku, sprječava provođenje ovršnog postupka, odnosno takva privremena mjera nije dopuštena, odnosno nije osnovana tražbina u vidu zabrane naplate po pravomoćnoj sudskoj odluci. U tom smislu izjasnila se i sudska praksa, npr. VTS RH, Pž-1888/95 od 06.06.1995. god. i VTS RH, Pž-301/99 od 09.02.1999. god.

Slijedom navedenog, proizlazi da nisu ispunjeni svi uvjeti iz prije citirane odredbe članka 346. stavak 1. OZ-a za određivanje privremene mjere, koji moraju biti kumulativno ispunjeni, pa je valjalo prijedlog predlagatelja osiguranja odbiti i riješiti kao u izreci.

U Rijeci, 24. kolovoza 2018.

SUDAC
Željka Štrk - Vezila

POUKA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ovog rješenja nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 8 dana od dana primitka istog. Žalba se podnosi putem ovog suda u tri istovjetna primjerka, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

Žalba ne odgađa provedbu rješenja (čl. 11. st. 4. OZ-a).

CROATIA BANKA

TRGOVAČKI SUD U RIJECI
12 -07- 2018
PRIMLJENO

Služba rizičnih potraživanja
Roberta Frangeša Mihanovića 9
Zagreb, 11.07.2018.
Naš znak: 193/05 KB

VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Trg Nikole Šubića Zrinskog 3
HR-10000 Zagreb

putem

TRGOVAČKI SUD U RIJECI
Zadarska 1 i 3
HR-51000 Rijeka

Na poslovni broj: P-696/2016

TUŽITELJ: STEČAJNA MASA AUTO-KUĆA JASMIN d.d., OIB:18370866262

TUŽENIK: 1. CROATIA BANKA, d.d. sa sjedištem u Zagrebu, Roberta Frangeša Mihanovića 9, OIB: 32247795989

2. STEČAJNA MASA JASMIN d.o.o., OIB: 33856041838

REVIZIJA

prvotuženika protiv presude Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl. broj: Pž-798/2018 od 24.04.2018.

Drugostupanjska presuda zaprimljena 04.07.2018.

5x

I. Prvotuženik u otvorenom zakonskom roku temeljem članka 382. st. 1. t. 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, u

CROATIA BANKA

daljnjem tekstu: „*ZPP*") podnosi reviziju protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Pž-798/2018, od 24.04.2018., kojom je preinačena presuda Trgovačkog suda u Rijeci, posl. broj: P-696/2016 od 24.11.2017., te je usvojen tužbeni zahtjev tužitelja i utvrđeno da je bez utjecaja prema stečajnoj masi dužnika AUTO-KUĆA JASMIN d.d. Rijeka, članak 6. Ugovora o dugoročnom kreditu s valutnom klauzulom koji su sklopili tužitelj AUTO-KUĆA JASMIN d.d. Rijeka i prvotuženik CROATIA BANKA d.d., a tužitelj je ovlašten u cijelosti zadržati iznos kupoprodajne cijene ostvaren prodajom založene nekretnine i rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Pž-798/2018, od 24.04.2018., kojim je preinačeno rješenje Trgovačkog suda u Rijeci, posl. broj: P-696/2016 od 24.11.2017., te je naloženo prvotuženiku CROATIA BANKA d.d. naknaditi tužitelju AUTO-KUĆA JASMIN d.d. Rijeka parnični trošak u iznosu od 593.342,50 kn, a kojom pobija navedenu presudu i rješenje u cijelosti, i to zbog revizijskih razloga iz čl. 385. ZPP-a, a posebice radi:

- bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354 st. 2. točka 11. ZPP-a,
- bitnih povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354 st. 1. i 2. ZPP-a u svezi sa člankom 385. točka 2. ZPP-a, koje su učinjene u drugostupanjskom postupku, te
- pogrešne primjene materijalnog prava.

II. Revizijski razlog apsolutno bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. točka 11. ZPP-a ostvaren je u činjenici što pobijana presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, izreka presude je nerazumljiva, proturječi sama sebi i razlozima presude, razlozi o odlučnim činjenicama su nejasni i proturječni, te o odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava.

Prema čl. 141. st. 4. Stečajnog zakona, stečajni upravitelj može podnijetu tužbu radi pobijanja, samo na temelju **prethodnog odobrenja stečajnog suca**. Uvidom u predmeti spis vidljivo je kako prethodno odobrenje stečajnog suca nije postojalo u trenutku podnošenja same tužbe. Naime, tužba je podnesena 10.09.2004., a na istoj se navodi kako se podnosi po nalogu stečajnog suca. Prvostupanjski sud je na ročištu 21.10.2004. od tužitelja zatražio dostavu naredbe, koja je izdana tek 17.11.2004. Nadalje, naredbom Trgovačkog suda u Rijeci, posl. broj: St-201/03 od 17.11.2004., odobreno je pobijanje cijelog Ugovora, a tužbom se pobija isključivo članak 6. Ugovora o dugoročnom kreditu s valutnom klauzulom. Nadalje, navedenom naredbom nije sadržano odobrenje za drugu točku tužbenog zahtjeva kojom se traži izdavanje tabularne isprave podobne za brisanje založnog prava.

DOKAZ:

- *naredba Trgovačkog suda u Rijeci, posl. broj: St-201/03 od 17.11.2004.*

Obzirom na navedeno, razvidno je kako zakonski zastupnik tužitelja, odnosno stečajni upravitelj nije imao potrebno prethodno odobrenje stečajnog suca za podnošenje tužbe, a obzirom da je isto pribavljeno tek nakon dva mjeseca nakon podnošenja tužbe. Prema čl. 82. ZPP-a sud je po službenoj dužnosti u tijeku cijelog postupka obvezan paziti može li

osoba koja se pojavljuje kao stranka biti stranka u postupku, odnosno ima li stranačku sposobnost.

Nadalje, prema čl. 141. Stečajnog zakona, stečajni sudac naredbom, mora točno odrediti tužbeni zahtjev tužbe radi pobijanja, dok naredbom Trgovačkog suda u Rijeci, posl. broj: St-201/03 od 17.11.2004. nije sadržano odobrenje za drugu točku tužbenog zahtjeva kojom se traži izdavanje tabularne isprave podobne za brisanje založnog prava. Navedenom naredbom nije određen točan tekst tužbenog zahtjeva, te je razvidno kako je ista suprotna čl. 141. Stečajnog zakona. Isto tako, navedenom naredbom je određeno pobijanje cijelog Ugovora, a tužbom se pobija isključivo članak 6. Ugovora o dugoročnom kreditu s valutnom klauzulom. Slijedom navedenog, razvidno je kako sadržaj navedene naredbe nije u skladu s odredbom čl. 141. Stečajnog zakona, te je riječ o nevaljanoj naredbi bez pravnog učinka. Isto tako, podnesena tužba nije u skladu sa sadržajem naredbe Trgovačkog suda u Rijeci, posl. broj: St-201/03 od 17.11.2004.

Obzirom na navedeno, razvidno je kako tužitelj nije aktivno legitimiran za vođenje ovog parničnog postupka, jer je tužba podnesena bez prethodnog odobrenja stečajnog suca i na temelju naknadne nevaljane naredbe, a što je drugostupanjski sud propustio obrazložiti, te počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. točka 11. ZPP-a, kao i bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. točka 8. ZPP-a.

III. Prema čl. 159. Stečajnog zakona, stečajni upravitelj obvezan je pribaviti suglasnost odbora vjerovnika ako namjerava pokrenuti parnice znatne vrijednosti predmeta spora. Obzirom da je u konkretnom predmetu vrijednost predmeta spora iznosi 3.700.000,00 kn, a da je nekretnina vezana uz spor bila jedina nekretnina u vlasništvu tužitelja, za pokretanje konkretne parnice bila je potreba suglasnost odbora vjerovnika, a koja nije pribavljena.

Navedeno također ukazuje, kako tužitelj nije aktivno legitimiran za vođenje ovog parničnog postupka, a što je drugostupanjski sud propustio obrazložiti, te počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. točka 11. ZPP-a, kao i bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. točka 8. ZPP-a.

IV. Tužitelj je naknadno podneskom od 08.05.2017. predložio preinaku tužbenog zahtjev od onog postavljenog u tužbi, te je predložio da sud donese presudu sadržaja:

„I. Utvrđuje se da je bez utjecaja prema stečajnoj masi stečajnog dužnika Auto-kuća Jasmin d.d. Rijeka Ugovor o dugoročnom kreditu s valutnom klauzulom kojeg su sklopili AUTO-KUĆA JASMIN d.d. i CROATIA BANKA d.d.

II. Ovlašćuje se tužitelja u cijelosti zadržati iznos kupoprodajne cijene ostvarene prodajom založene nekretnine.

III. Tuženicima se nalaže da nadoknade parnični trošak tužitelja prema troškovniku u spisu.“

CROATIA BANKA

Ujedno je i dodan novi supsidijarni zahtjev koji glasi:

„I. Utvrđuje se da je Ugovor o dugoročnom kreditu s valutnom klauzulom sklopljen između AUTO-KUĆA JASMIN d.d. kao dužnika i CROATIA BANKA d.d. kao vjerovnika 31.12.21997. g. ništetan.

II. Ovlašćuje se tužitelja u cijelosti zadržati iznos kupoprodajne cijene ostvarene prodajom založene nekretnine.

III. Tuženicima se nalaže da nadoknade parnični trošak tužitelja prema troškovniku u spisu."

Na ročištu održanom 17.05.2017. prvostupanjski sud je donio raspravno rješenje posl. broj: P-696/2018, a kojim je dopustio preinaku tužbenog zahtjeva samo dodavanjem novog supsidijarnog tužbenog zahtjeva, a kako je ranije navedeno. Međutim **nije dopuštena preinaka tužbenog zahtjeva kako je određen tužbom od 10.09.2004.**

Izrekom pobijane drugostupanjske presude određeno je sljedeće:

„Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj: P-696/2016-107 od 24. studenog 2017. i sudi:

1. Utvrđuje se da je bez utjecaja prema stečajnoj masi stečajnog dužnika Auto-kuća Jasmin d.d. Rijeka Ugovor o dugoročnom kreditu s valutnom klauzulom kojeg su sklopili AUTO-KUĆA JASMIN d.d. i CROATIA BANKA d.d.

2. Ovlašćuje se tužitelj u cijelosti zadržati iznos kupoprodajne cijene ostvarene prodajom založene nekretnine."

Slijedom navedenog razvidno je kako je izreka presude nerazumljiva, jer se iz iste ne može utvrditi o kojem tužbenom zahtjevu je odlučio drugostupanjski sud, odnosno o tužbenom zahtjevu specificiranom u tužbi od 10.09.2004. ili preinačenom tužbenom zahtjevu kako je specificiran u podnesku tužitelja od 08.05.2017., ali koja preinaka nije dopuštena. Isto tako, razvidno je kako je prekoračen tužbeni zahtjev jer je odlučeno o tužbenom zahtjevu čija preinaka nije dopuštena.

Navedenim postupanjem suda, počinjena je bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. točka 11. ZPP-a, kao i bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. točka 12. ZPP-a.

V. Nije pravilan niti na zakonu osnovan stav drugostupanjskog suda da bi u konkretnom slučaju bile ispunjene pretpostavke pobijanja pravne radnje tužitelja propisane čl. 127. i 131. st. 1. i 2. SZ.

Tako je sud prilikom donošenja pobijane odluke pogrešno primijenio materijalno pravo, počinjene su bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. ZPP-a tijekom drugostupanjskog postupka, a također su i tijekom drugostupanjskog postupka počinjene i bitne povrede odredaba čl. 354. st. 1. ZPP-a u svezi 338. st. 4. ZPP-a koje su bile od utjecaja na donošenje pravilne i zakonite oduke u konkretnoj pravnoj stvari.

Prije svega, prvotuženik smatra kako iz spisa ne proizlaze adekvatni dokazi koji bi potkrijepili stav drugostupanjskog suda kako bi bila dokazana namjera tužitelja u smislu čl. 131. st. 1. SZ.

Međutim, i pored navedenog, drugostupanjski sud, promašeno, argumentaciju za preinaku prvostupanjske odluke prvenstveno temelji u nedokazanoj tvrdnji da bi prvotuženik znao za navodnu tužiteljevu namjeru oštećivanja vlastitih vjerovnika prilikom poduzimanja predmetne pravne radnje. Razlog za takvo navodno znanje prvotuženika sud nalazi u činjenici da je tužitelj jamčio za obvezu drugotuženika, usprkos tome što se u konkretnom slučaju jamstvo svodi na osiguranje zasnivanjem založnog prava na nekretnini u vlasništvu tužitelja.

Dakle, zaključak je suda, a za koji nema činjenične niti pravne podloge, da je drugotuženik u okolnostima osiguranja nekretninom u adekvatno većoj vrijednosti od iznosa kredita odobrenog drugotuženiku, nužno morao detaljno analizirati cjelokupnu kreditnu sposobnost i tog jamca, pa nastavno tome neosnovano zaključuje i kako izostanak detaljne analize cjelokupne kreditne sposobnosti jamca koji daje osiguranje – nekretninom u dvostruko većoj vrijednosti od iznosa kredita odobrenog drugotuženiku, automatski dovodi do ispunjenja pretpostavki primjene presumpcije znanja za navodnu namjeru tužitelja iz čl. 131. SZ.

Upravo suprotno stavu suda, prvotuženik smatra da iz svih utvrđenih činjenica i provedenih dokaza nedvojbeno proizlazi kako na strani prvotuženika, a sve i da je postojala namjera tužitelja za izravnim oštećenjem vjerovnika, ni u kojem slučaju nije postojalo nikakvo saznanje drugotuženika za takvu eventualnu namjeru.
Drugostupanjski se sud u obrazloženju pobijane odluke paušalno poziva na uobičajeno postupanje i pravila struke banaka, međutim, ne navodi temeljem točno kojih to običaja pravila i obveza zauzima stav da bi prvotuženik baš morao detaljno analizirati cjelokupnu kreditnu sposobnost jamca u situaciji u kojoj, ponavljamo, banka ima dostatno osiguranje za plasirani kredit.
Iščitavanjem obrazloženja pobijane odluke, proizlazi kako je zapravo sud zauzeo stav suprotan prvostupanjskom sudu, kako su tužitelj, drugotuženik i Jasmin Smailagić poduzimali određene radnje, a koje da su imale namjeru oštećenja vjerovnika, - što prvotuženik također smatra nedokazanom činjenicom obzirom na provedeni dokazni postupak.

Nadalje, sud temeljem same činjenice da je drugotuženik bio komitent prvotuženika daljnje zaključuje i to da je prvotuženik nužno morao imati neposredna saznanja da jamac (koji nije njegov komitent) nesposoban za plaćanje i da se sklapanjem ugovora oštećuju vjerovnici u preko šest godina kasnije otvorenom stečajnom postupku. Pritom, sud u potpunosti ignorira činjenicu da je tužitelj za drugotuženika jamčio nekretninom – koja predstavlja dovoljan kolateral temeljem kojeg banka ima dostatno pokriće za plasirani kredit. Okolnost solidarnog jamstva u konkretnoj situaciji nije odlučna, upravo iz razloga što je tužitelj jamčio za obvezu drugotuženika nekretninom koja predstavlja dostatno osiguranje iznosa kredita. Navedeno proizlazi iz provedenih dokaza tijekom prvostupanjskog postupka. Ne može se ne prihvatiti zaključak kako bi opisano postupanje prvotuženika u kojem je prvenstveni fokus na osiguranje naplate potraživanja i od jamca adekvatnim sredstvom u svakom poslovnom, financijskom i pravnom poslu trebao biti dostatan.

Osim navedenog, sud prilikom donošenja pobijane odluke propušta uzeti u obzir i relevantne činjenice; pa tako i notornu činjenicu da je plasman kredita, u vrijeme sklapanja spornog ugovora – dakle 1997. godine, funkcionirao po bitno različitim kriterijima i propisima nego što je to danas, a čime sud poslovni odnos između prvotuženika i drugotuženika praktički neprirodno izuzima iz konteksta vremena u kojem je nastao. Nadalje, sud zanemaruje i činjenicu da je stečajni postupak nad tužiteljem otvoren 12.05.2004. – dakle, preko šest godina nakon, navodne namjere tužitelja da ošteti svoje vjerovnike.

Ujedno je drugostupanjski sud počinio i bitnu povredu odredaba parničnog postupka, jer svoje zaključke gradi na navodima obrazloženja presuda donijetih u drugim parničnim postupcima, te ih interpretira bitno različito od prvostupanjskog suda, bez da isto potkrijepi valjanom argumentacijom i dokazima, a konačno i bez da isto dovede u svezu s relevantnom činjenicom koja ga dovodi do odluke sadržane u izreci pobijane presude. Navedenim postupanjem tijekom drugostupanjskog postupka počinjena je bitna povreda odredaba čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a.
Ostaje potpuno nejasno iz kojeg to razloga drugostupanjski sud smatra da bi određene pozajmice, sve i da su bile dane upravo od drugotuženika prvotuženiku (a što nije utvrđeno u ovom, niti u kojem drugom postupku), nužno dovodile sud do zaključka da su ispunjene pretpostavke propisane čl. 131. SZ. Stav je suda, dakle, da je dostatan navod spornih pozajmica (bez da je isto pitanje utvrđeno odlukom suda, i bez da konstatira kome su, od koga, na koji način dane, i iz kojeg bi to razloga upravo te okolnosti bile nužne da prvotuženik nužno mora zaključiti da sklapanjem ugovora o jamstvu za drugotuženika upravo tužitelj izravno namjerava oštetiti svoje vjerovnike, a posebice obzirom na činjenicu pokretanja stečajnoj postupka preko šest godina na nakon sklapanja ugovora.

Dakle sud je neosnovano zauzeo stav da je prvotuženik nužno i neotklonjivo morao imati saznanje o namjeri tužitelja u smislu. čl. 131. SZ. te kako to znanje prvotuženika čak nije potrebno niti posebno dokazivati, već da bi isto bilo dostatno za primjenu zakonske presumpcije propisane odredbom čl. 131. SZ.
Navedeni stav suda nipošto ne može biti uzet kao pravilan i na zakonu osnovan, a time nužno niti pobijana odluka nije pravilna niti na zakonu osnovana.

Iz svega navedenog, razvidno je kako je prilikom donošenja pobijane odluke drugostupanjski sud, pogrešno cijenio provedene dokaze, kao i pogrešno cijenio i činjenice koje nisu dokazane, čime je *de facto* pogrešno utvrdio odnosno cijenio utvrđeno činjenično stanje, a nastavno tome i pogrešno primijenio odredbe čl. 127. i 131. SZ koje primjenjuje na konkretnu činjeničnu i pravnu situaciju, a počinio je i apsolutno bitne povrede odredaba parničnog postupka, kao i relativno bitne povrede odredaba parničnog postupka koje su od utjecaja na donošenje pravilne i zakonite odluke.

Nasuprot navedenom, pravilno je i zakonito prvostupanjski sud odlučio kako tijekom postupka nije dokazana niti namjera oštećivanja vjerovnika na strani tužitelja, a svakako niti prvotuženikovo saznanje za takvu namjeru tužitelja, te je isti stav potkrijepio činjenicama koje su utvrđene tijekom postupka i dokazima temeljem kojih je utvrdio i/ili nije utvrdio određene činjenice relevante za donošenje pravilne i zakonite odluke.

VI. Također, drugostupanjski sud je počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1., a u vezi s člankom 375. stavak 1. ZPP-a, **jer je pogrešno ocijenio žalbene navode koji su navodno od odlučnog značaja**.

Nadalje, prema čl. 221.a ZPP-a, ako sud na temelju izvedenih dokaza ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu, o postojanju činjenice zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja. Tužitelj, u tijeku postupka nije predočio niti jedan dokaz kojim bi potkrijepio svoje neosnovane navode o tome da je prvotuženiku navodno bilo poznato da se poduzetom radnjom oštećuju vjerovnici. Ujedno je prvostupanjski sud točno i potpuno utvrdio činjenično stanje kako prvotuženiku nije bilo poznato, niti mu je moglo biti poznato da tužitelj sklapanjem ugovora o kreditu navodno oštećuje svoje vjerovnike.

Naime, kao što je ranije utvrđeno prvotuženik nije znao niti mogao znati da tužitelju prijeti nesposobnost za plaćanje, kao i da bi navodno sklapanjem ugovora bili oštećeni vjerovnici tužitelja jer je stečajni postupak pokrenut nakon više od šest godina od provedbe uknjižbe založnog prava, a riječ je o dugotrajnom proteku vremena.

U obrazloženju pobijane presude drugostupanjski sud samo paušalno navodi, cit:
Stoga, iz opisanog postupanja Jasmina Smailagića, prije u vrijeme i nakon sklapanja pobijanog ugovora, kao osobe koja je nesporno donosila odluke u ime tužitelja, proizlazi da je tužitelj kao dužnik pobijanu pravnu radnju poduzeo s namjerom da ošteti svoje vjerovnike, prethodno je obrazloženo i zašto je prvotuženik kao vjerovnik znao ili morao znati za okolnosti iz kojih se nužno moralo zaključiti da je dužnik nesposobna za plaćanje i da se radnjom oštećuju vjerovnici."

Nadalje, drugostupanjski sud ističe radnje Jasmina Smailagića koje je poduzeo 2003. i 2004. godine, vezano uz prijenos potraživanja prema stečajnim dužnicima VULKANIJEV d.d. i VULKAN DIBO d.d. bez naknade, te o naknadnim sklapanjem nagodbe između Jasmina Smailagića i prvotuženika, te time obrazlaže namjeru dužnika za oštećenje vjerovnika. Međutim, riječ je radnjama poduzetim u razdoblju od 5 do 10. godina nakon sklapanja ugovora o dugoročnom kreditu s valutnom klauzulom, te je krajnje nelogično da

bi u trenutku potpisivanja ugovora prvotuženik na bilo koji zdravorazumski način mogao znati za navedene radnje Jasmina Smailagića, pa tako i za namjeru za oštećenje vjerovnika.

Tužitelj, u tijeku postupka nije predočio niti jedan dokaz kojim bi potkrijepio svoje neosnovane navode kako je drugotuženik navodno isplaćivao putem pozajmica plaće radnicima prvotuženika, a teret dokaza navedene tvrdnje je na tužitelju. Međutim, da su isti navodi i točni, isto bi ukazivalo da je i tužitelj ostavio financijsku korist od ugovara o dugoročnom kreditu čije pobijanje zahtjeva u ovom postupku, te da je isključiva svrha navedenog ugovora bila osiguranje likvidnosti i poslovanja, a ne oštećenje vjerovnika.

Isto tako, tužitelj nije dokazao koji su njegovi vjerovnici oštećeni. Nesporno je kako je založno pravo na nekretnini uknjiženo 16.01.1998., a stečajni postupak nad tužiteljem je otvoren 12.05.2004., odnosno više od 6 godine od uknjižbe založnog prava. Tužitelj je dostavio isključivo tablicu tražbina vjerovnika u stečajnom postupku, a nikada nije dostavio ikakve dokaze od vjerovnicima koji bi navodno bili oštećeni u trenutku zasnivanja založnog prava na nekretnini.

Isto tako prvostupanjski sud je nesporno utvrdio kako je namjera drugotuženika prilikom ishođenja kredita bila osigurati likvidnost potrebnu za poslovanje, te olakšati uvjete plaćanja ranijeg kratkoročnog kredita, odnosno reprogramirati taj kredit. Isto tako, prvostupanjski sud je utvrdio da je prvotuženik kao banka za odobrenje takvog kredita zahtijevala osiguranje u obliku zaloga na nekretnini dvostruke vrijednosti od iznosa kredita, te je radi navedenog tužitelj pristao na uknjižbu hipoteke na nekretnini i obvezao se kao solidarni dužnik. Navedeno utvrđenje je skladu s iskazom svjedoka Nikole Samaržije, koje je iskazao da je interno pravilo banke – prvotuženika da se kao sudužnike obvezuje povezane osobe korisnika kredita.

Drugostupanjski sud je pogrešno primijenio odredbu čl. 221.a ZPP-a o teretu dokaza, te pogrešno primijenio čl. 131. Stečajnog zakona, jer nisu ispunjene pretpostavke za pobijanje. Ujedno drugostupanjska odluka sadrži nedostatke zbog kojih se ne može ispitati, a osobito iz razloga što izreka pobijane odluke proturječi razlozima presude, ne sadrži valjanih razloga, u njoj nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama, odnosno su ti razlozi nejasni i proturječni, a ako o odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju dokaza provedenih tijekom postupka.

VII. Spornim tumačenjem tužitelja, koje je prihvatio drugostupanjski sud, narušava se sigurnost svakog bankovnog posla, kao bankarsko poslovanje uopće. Nesporno je kako je poduzetnička i tržišna sloboda jedno osnovnih ustavnih sloboda i vrednota, ali i temelj gospodarskog ustroja Republike Hrvatske, te je zajamčena čl. 49. Ustava Republike Hrvatske.

Navedenim spornim tumačenjem tužitelja, prihvaćenim od strane drugostupanjskog suda svi oblici bankarskog poslovanja bili bi pobojni ili ništetni. Naime, banke u poslovanju s klijentima, a kako bi klijentima olakšale otplatu kredita poduzimaju radnje u obliku reprograma kredita ili moratorija, ali i refinanciranja postojećih kreditnih zaduženja.

CROATIA BANKA

Reprogramom kredita mijenjaju se uvjeti izvornog ugovora u vidu produljenje roka otplate, smanjena kamate stope ili drugih povoljnijih uvjeta sa svrhom olakšavanja klijentu izvršenja obaveza, u cilju izbjegavanja otkaza ugovora i pokretanja prisilne naplate.

Isto tako u izvanrednim okolnostima banke omogućavaju klijentima moratorij otplate kredita kojim se klijent kroz razdoblje izvanrednih okolnosti oslobađa obveze plaćanja kredita, radi zaštite klijenta, a u cilju izbjegavanja otkaza ugovora i pokretanja prisilne naplate te omogućavanja klijentu ponovnog izvršavanja obveze plaćanja.

Nadalje, refinanciranje je standardni oblik kreditiranja i poslovanja banaka s klijentima kojim se zamjenjuje stari kredita s novim kreditom. Refinanciranjem se može smatrati i kada se stari kredit, zamijeni novim, sa dužim dospijećem, u cilju smanjenja mjesečnog anuiteta. Do refinanciranje najčešće dolazi za vrijeme nižih kamatnih stopa na tržištu.

Kreditom za refinanciranje, u većini slučajeva se zatvara tj. isplaćuje stari kredit, ali ponekad kreditor, odnosno banka odobrava veći krediti te se takvim viškom novčanih sredstava omogućuje likvidnost ili se osiguravaju obrtna sredstva klijentu.

Slijedom navedenog, razvidno je kako se presudom drugostupanjskog suda kojom je prihvaćeno sporno tumačenje tužitelja izvan snage stavljaju svi standardni institutu bankarskog poslovanja jer bi nakon proteka određenog vremena refinanciranje, reprogram ili moratorij bila radnja poduzeta na štetu vjerovnika klijenta banke. Dok je istovremeno banka kreditima osiguravala likvidnost i obrtna sredstva klijentu, a kojim novčanim sredstvima je isti podmirivao svoje obveze tim istim vjerovnicima koji bi navodno bili oštećeni.

Isto tako, spornim tumačenjem tužitelja, koje je prihvatio drugostupanjski sud u potpunosti se stavlja izvan snage založno pravo kao stvarno pravo određeno čl. 297. do 353. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima. Naime, opće je poznato da banke kao instrument osiguranja tražbine koriste založno pravo, a prilikom sklapanja ugovora o kreditu. U određenim ugovorima kao zalogodavci pristupaju treće osobe, za koje se ne može utvrditi direktna korist od ugovora o kreditu, ali ipak zaključuju ugovore koje nesporno imaju pravni učinak i u skladu su sa pozitivnim propisima Republike Hrvatske. Prema tumačenju tužitelja koje je prihvatio drugostupanjski sud upis založnog prava ne pruža nikakvu pravnu sigurnost vjerovniku, odnosno nositelju založnog prava. Ujedno se navedenim tumačenjem u potpunosti uvodi pravna nesigurnost, kao i nesigurnost poslovanja svih subjekata uopće jer se stavljaju izvan snage pravni instituti zajamčeni zakonskim propisima i Ustavom Republike Hrvatske.

Prvotuženik ujedno ističe da je kao Banka u isključivom vlasništvu Republike Hrvatske, usmjeren na kreditiranje malog i srednjeg poduzetništva, poljoprivrednih gospodarstava, lokalne uprave, obrtništva i građanstva, onemogućen u naplati potraživanja zbog pobijane drugostupanjske odluke, a time se onemogućava poslovanje zbog gubitka, što utječe na daljnje poslovanje prvotuženika, odnosno kreditiranje ostalih subjekata.

CROATIA BANKA

VIII. U odnosu na odluku o naknadi troškova parničnog postupka sadržanu u rješenju Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. broj: Pž-798/2018 od 24.04.2018., prvotuženik u cijelosti pobija navedeno rješenje, a kojom je između ostalog prvotuženiku naloženo da naknadi tužitelju parnični trošak u iznosu od 593.342,50 kn.

Zbog prethodno opisanih bitnih povreda odredaba parničnog postupka, kao i pogrešne primjene materijalnog prava, drugostupanjski sud je pogrešno usvojio žalbu i tužbeni zahtjev te odredio naknadu parničnih troškova razmjerno uspjehu u sporu primjenom odredbe čl. 154. st. 2. ZPP-a.

S obzirom na sve prethodne navode, drugostupanjski sud je trebao u cijelosti odbiti žalbu i tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan te naložiti tužitelju da tuženicima naknadi ukupan iznos troškova parničnog postupka zajedno sa zakonskom zateznom kamatom, a sve s obzirom na odredbu čl. 154. st. 1. ZPP-a prema kojoj je stranka koja u cijelosti izgubi parnicu dužna protivnoj stranci nadoknaditi troškove.

IX. Slijedom svega prethodno navedenog prvotuženik predlaže da Vrhovni sud Republike Hrvatske kao revizijski sud usvoji ovu reviziju kao osnovanu te da ukine u cijelosti drugostupanjsku presudu i rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Pž-798/2018, od 24.04.2018. u dijelu u kojem je usvojena žalba i tužbeni zahtjev tužitelja, te kojim je prvotuženiku naloženo plaćanje troškova postupka tužitelju, a da predmet vrati na ponovno suđenje, kao i da naloži prvotuženiku plaćanje troškova postupka od dana donošenja presude pa do isplate uvećano za kamate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 (tri) postotna poena.

CROATIA BANKA d.d.

Andrea Kereković, dipl. iur.,
po punomoći

CROATIA BANKA d.d. Zagreb Služba sudskih postupanja

Specifikacija troška:
Vps. 3.700.000,00 kn
- sudska pristojba ..... 10.000,00 kn
- poštarina.....20,00 kn
UKUPNO.....**10.020,00 kn**

PRILOZI

- *punomoć*
- *preslika svjedodžbe o položenom pravosudnom ispitu*
- *naredba Trgovačkog suda u Rijeci, posl. broj: St-201/03 od 17.11.2004.*
- *račun javnog bilježnika Ilinke Lisonek br. 2134/1/2*

Posl.br. XV St-201/03

Stečajni sudac Daniela Korlević, u stečajnom postupku nad dužnikom Auto kuća - Jasmin d.d. Rijeka temeljem čl. 141. st. 4. u svezi sa čl. 10. st. 2. Stečajnog zakona ((NN 44/96,29/99, 129/00 i 123/03), u skladu sa čl. 10. st. 2. Stečajnog zakona, dana 17. studenoga 2004. g. donosi slijedeću

N A R E D B U

Odobrava se stečajnom upravitelju Sanjinu Pavlaku, da u ime stečajnog dužnika podnese tužbu za pobijanje pravne radnje stečajnog dužnika i to Ugovora o dugoročnom kreditu sa valutnom klauzulom sklopljenog dana 31. prosinca 1997. godine između Croatia banke d.d., Jasmin d.o.o. kao korisnika kredita i stečajnog dužnika kao solidarnog dužnika.

U Rijeci, dana 17. studenoga 2004. g.

REPUBLIKA HRVATSKA 17 TRGOVAČKI SUD U

Stečajni sudac
Daniela Korlević

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv naredbe stečajni upravitelj, Odbor vjerovnika i vjerovnici mogu podnijeti prigovor, te u roku od 3 dana od dana njezine objave, a ako nije objavljena – od dana dostave otpravka. O prigovoru protiv naredbe odlučuje stečajni sudac rješenjem protiv kojega nije dopuštena žalba (čl. 12. st. 1. i 2. Stečajnog zakona).

DNA
- stečajnom upravitelju

JAVNI BILJEŽNIK
ILINKA LISONEK
ZAGREB, Trg hrvatskih velikana 4
OIB: 44743025078
PDV identifikacijski broj: HR44743025078
tel. 01/4810493, fax. 01/4852771
e-mail: ilinka.lisonek@zg.t-com.hr
IBAN: 2402006-1150034486, HR7924020061150034486
2500009-1101183264, IBAN:HR5325000091101183264
2360000-1102146634, IBAN:HR2923600001102146634
2380006-1180000208, IBAN:HR4923800061180000208

Stranka

CROATIA BANKA d.d.

ROBERTA FRANGEŠA MIHANOVIĆA 9
10000 ZAGREB, GRAD ZAGREB

RAČUN br. 2134/1/2

Datum računa: 06.07.2018 10:18:35
Mjesto izdavanja računa: ZAGREB
Način plaćanja: Transakcijski račun
Datum valute: 21.07.2018
Datum izvršenja usluge: 06.07.2018

Porezni broj stranke: 3467988
OIB stranke: 32247795989

st	Opis	Kol.	Nagrada	Trošak	PDV 25%	Pristojba	Prolazni iznos	Ukupno
	1	2	3	4	5	6	7	8
1	Ovjera preslike OV-6870/2018	1	30,00 kn	0,00 kn	7,50 kn	10,00 kn	0,00 kn	47,50 kn
	UKUPNO		30,00 kn	0,00 kn	7,50 kn	10,00 kn	0,00 kn	47,50 kn

Porezna osnovica (nagrada + trošak)	30,00 kn
PDV 25%	7,50 kn
Javnobilježnička pristojba Oslobođeno PDV-a po čl. 40. st. 1. toč. h) Zakona o porezu na dodanu vrijednost (NN 143/14).	10,00 kn
Prolazni iznos	0,00 kn
UKUPNO	**47,50 kn**

ukupan iznos riječima: četrdesetsedam kuna i pedeset lipa

Molimo da navedeni iznos uplatite na jedan od gore navedenih transakcijskih računa sa pozivom na broj: 2134-2018
Napomena: Sukladno odredbi članka 31.st.3 OZ, u slučaju neispunjenja dospjele novčane obveze, vjerovnik može zatražiti određivanje ovrhe na temelju vjerodostojne isprave.

Uvjerenje o položenom pravosudnom ispitu na ime Krešimir Baraba

Operater
Martina Rapotec Pračinec

Javni bilježnik
Ilinka Lisonek

CROATIA BANKA

Služba rizičnih potraživanja
Roberta Frangeša Mihanovića 9
Zagreb, 11.07.2018.
Naš znak: 193/05 KB

TRGOVAČKI SUD U RIJECI
13 -07- 2018
PRIMLJENO

HITNO!!!
PRIVREMENA MJERA

TRGOVAČKI SUD U RIJECI
Zadarska 1 i 3
HR-51000 Rijeka

PREDLAGATELJ OSIGURANJA: CROATIA BANKA, d.d. sa sjedištem u Zagrebu, Roberta Frangeša Mihanovića 9, OIB: 32247795989

PROTIVNIK OSIGURANJA: STEČAJNA MASA AUTO-KUĆA JASMIN d.d., OIB:18370866262

PRIJEDLOG ZA OSIGURANJE

radi: određivanja privremene mjere

Prema čl. 292. st. 2. Ovršnog zakona, trgovački sudovi su stvarno nadležni određivati i provoditi osiguranje u predmetima u kojima bi bili nadležni za odlučivanje o predmetu spora u skladu s pravilima parničnog postupka o nadležnosti trgovačkih sudova.

Prema čl. 34.b st. 1. t. 5. ZPP-a trgovački sudovi su stvarno nadležni za sporove u kojima je stranka osoba nad kojom je otvoren stečajni postupak bez obzira na svojstvo druge stranke te sve sporove u povodu stečaja.

Slijedom navedenog, kako je protivnik osiguranja stečajna masa, odnosno pravna osoba nad kojom je otvoren stečajni postupak, a spor koji je vezan uz prijedlog za osiguranje je spor vezan uz stečajni postupak, predlagatelj osiguranja podnosi prijedlog za osiguranje Trgovačkom sudu u Rijeci kao stvarno i mjesno nadležnom sudu.

3x

I. Predlagatelj osiguranja, sukladno čl. 346. Ovršnog zakona, predlaže da Naslovni sud odredi privremenu mjeru radi osiguranja nenovčane tražbine koju predlagatelj osiguranja ima prema protivniku osiguranja.

CROATIA BANKA

Čl. 346. Ovršnog zakona je određeno da se privremena mjera radi osiguranja nenovčane tražbine može odrediti u slučaju da su ispunjeni sljedeći uvjeti:

a) ako predlagatelj osiguranja učini vjerojatnim postojanje svoje tražbine;
te alternativno pod b) i c) kako slijedi:

b) ako učini vjerojatnim opasnost da bi bez takve mjere protivnik osiguranja spriječio ili znatno otežao ostvarenje tražbine, osobito time što bi promijenio postojeće stanje stvari, ili
c) ako učini vjerojatnim da je mjera potrebna da bi se spriječilo nasilje **ili nastanak nenadoknadive štete**

II. Nenovčana tražbina predlagatelja osiguranja sastoji se u zabrani naplate po presudi i rješenju Trgovačkog suda u Rijeci, posl. broj: P-696/2016 od 24.11.2017., a koja je preinačena drugostupanjskom presudom i rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl. broj: Pž-798/2018 od 24.04.2018., te je predlagatelju osiguranja naloženo plaćanje troškova postupka protivniku osiguranja u iznosu od 593.342,50 kn.

III. Prvostupanjskom presudom i rješenjem Trgovačkog suda u Rijeci, posl. broj: P-696/2016 od 24.11.2017. odbijen je tužbeni zahtjev protivnika osiguranja i naloženo je protivniku osiguranja plaćanje troškova parničnog postupka, ali povodom žalbe protivnika osiguranja presudom i rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl. broj: Pž-798/2018 od 24.04.2018., preinačeni su navedena prvostupanjska presuda i rješenje, usvojen je tužbeni zahtjev protivnika osiguranja i utvrđeno je da je bez utjecaja prema stečajnoj masi dužnika AUTO-KUĆA JASMIN d.d. Rijeka, članak 6. Ugovora o dugoročnom kreditu s valutnom klauzulom koji su sklopili protivnik osiguranja AUTO-KUĆA JASMIN d.d. Rijeka i predlagatelj osiguranja CROATIA BANKA d.d., a protivnik osiguranja je ovlašten u cijelosti zadržati iznos kupoprodajne cijene ostvaren prodajom založene nekretnine te je naloženo predlagatelju osiguranja CROATIA BANKA d.d. naknaditi protivniku osiguranja AUTO-KUĆA JASMIN d.d. Rijeka parnični trošak u iznosu od 593.342,50 kn.

Predlagatelj osiguranja je 11.07.2018. podnio reviziju protiv navedene drugostupanjske presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Pž-798/2018 od 24.04.2018., a kojim istu pobija zbog svih revizijskih razloga.

DOKAZI:

- *presuda i rješenje Trgovačkog suda u Rijeci, posl. broj: P-696/2016 od 24.11.2017.*
- *presuda i rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl. broj: Pž-798/2018 od 24.04.2018.*
- *revizija predlagatelja osiguranja od 11.07.2018. sa stranicom poštanske knjige*
- *uvid i po potrebi priklop ovosudnog spisa posl. broj: P-696/2016*

IV. Revizijom, predlagatelj osiguranja od 11.07.2018. protiv presude i rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl. broj: Pž-798/2018 od 24.04.2018. ukazuje Vrhovnom sudu Republike Hrvatske kao revizijskom sud na više propusta Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, koji se ogledaju u apsolutno bitnim povredama odredaba parničnog postupka i pogrešnoj primjeni materijalnog prava, kako slijedi:

- **tužba je podnesena bez prethodnog odobrenja stečajnog suca, kao i bez odobrenja odbora vjerovnika te je upitan aktivni legitimitet protivnika osiguranja u sporu**
- tužba je podnesena na temelju naknadno pravno nevaljenog odobrenja stečajnog suca
- tužbeni zahtjev nije u skladu s naknadnim pravno nevaljanim odobrenjem stečajnog suca
- pobijana presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, razlozi o odlučnim činjenicama su nejasni i proturječni, te o odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava
- **izreka presude je nerazumljiva, a istom je prekoračen tužbeni zahtjev**
- drugostupanjski sud je počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1., a u vezi s člankom 375. stavak 1. ZPP-a, jer je pogrešno ocijenio žalbene navode koji su navodno od odlučnog značaja
- drugostupanjski sud je pogrešno primijenio odredu čl. 221.a ZPP-a o teretu dokaza
- drugostupanjski sud je pogrešno primijenio odredbu čl. 131. Stečajnog zakona o pobijanju pravne radnje stečajnog dužnika, a obzirom kako nije dokazano oštećenje vjerovnika protivnika osiguranja, niti znanje predlagatelja osiguranja o namjeri oštećenja vjerovnika.

Predlagatelj osiguranja nalazi **postojanje svoje nenovčane tražbine** barem vjerojatnim, jer u slučaju da se **usvoji revizija** predlagatelja osiguranja, **poništit će se i rješenje kojim je predlagatelju osiguranja naloženo da protivniku osiguranja naknadi parnični trošak u iznosu od 593.342,50 kn**.

V. **Protivnik osiguranja je stečajna masa, odnosno subjekt koji nema pravnu osobnost i imovinu.** Stečajna masa protivnika osiguranja postoji jedino radi parnice koja se vodila pred Naslovim sudom, a povodom koje je donesena drugostupanjska presuda i rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl. broj: Pž-798/2018 od 24.04.2018.

U slučaju da protivnik osiguranja izvrši prisilnu naplatu dosuđenih parničnih troškova protivnik osiguranja, predlagatelju osiguranja bi nastala nenadoknadiva štete, jer u slučaju usvajanja revizije i poništavanja drugostupanjskog rješenja o trošku, predlagatelj osiguranja više ne bi mogao izvršiti povrat neosnovano naplaćenih novčanih sredstava jer protivnik osiguranja nema niti pravnu osobnost niti imovinu iz koje bi predlagatelj osiguranja mogao ostvariti povrat neosnovano naplaćenih novčanih sredstava.

Obzirom na sve navedeno, razvidno je kako je mjera osiguranja potrebna radi otklanjanja nastanka nenadoknadive štete.

VI. Slijedom svega navedenog, predlagatelj osiguranja predlaže da Naslovni sud, sukladno čl. 346. Ovršnog zakona i čl. 347. Ovršnog zakona donese sljedeće

CROATIA BANKA

R J E Š E N J E

Radi osiguranja nenovčane tražbine na zabranu naplate tražbine određene prvostupanjskom presudom i rješenjem Trgovačkog suda u Rijeci, posl. broj: P-696/2016 od 24.11.2017. i drugostupanjskom presudom i rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl. broj: Pž-798/2018 od 24.04.2018., koju nenovčanu tražbinu predlagatelj osiguranja CROATIA BANKA, d.dRoberta Frangeša Mihanovića 9, Zagreb, OIB: 32247795989 ima prema protivniku osiguranja STEČAJNA MASA AUTO-KUĆA JASMIN d.d., OIB:18370866262

određuje se

P r i v r e m e n a m j e r a

I Privremeno se zabranjuje naplata tražbine određene prvostupanjskom presudom i rješenjem Trgovačkog suda u Rijeci, posl. broj: P-696/2016 od 24.11.2017. i drugostupanjskom presudom i rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl. broj: Pž-798/2018 od 24.04.2018.

II Žalba protiv ovog rješenja ne odgađa njegovu ovrhu.

III Ova privremena mjera traje do donošenje odluke o reviziji predlagatelja osiguranja izjavljene protiv drugostupanjske presude i rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl. broj: Pž-798/2018 od 24.04.2018.

IV Protivnik osiguranja dužan je predlagatelju osiguranja naknaditi troškove ovog postupka u roku od 15 (slovima: petnaest) dana.

CROATIA BANKA d.d.

Andrea Kereković, dipl. iur.,
po punomoći

CROATIA BANKA
d.d. Zagreb
Služba rizičnih potraživanja

Specifikacija troška:
Vps: 593.342,50 kn
- sudska pristojba na prijedlog i rješenje o osiguranju..... 5.000,00 kn
- poštarina.....20,00 kn
UKUPNO.....5.020,00 kn

PRILOZI

- *punomoć*
- *presuda i rješenje Trgovačkog suda u Rijeci, posl. broj: P-696/2016 od 24.11.2017.*
- *presuda i rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl. broj: Pž-798/2018 od 24.04.2018.*
- *revizija predlagatelja osiguranja od 11.07.2018. sa stranicom poštanske knjige*

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U RIJECI
Rijeka, Zadarska 1 i 3

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

P R E S U D A

I

R J E Š E NJ E

Trgovački sud u Rijeci, po sucu Željki Štrk-Vozila kao sucu pojedincu u parničnom predmetu tužitelja Stečajna masa AUTO – KUĆA JASMIN d.d. u stečaju Rijeka, kojeg zastupa punomoćnik Đorđe Perković, odvjetnik u Pagu, Trg Sv. Jurja 2, protiv tuženika 1. CROATIA BANKA d.d. Zagreb, kojeg zastupaju odvjetnici iz Odvjetničkog društva Mateša & Kapitan, iz Zagreba, Garićgradska 6, i 2. Stečajna masa Jasmin d.o.o. u stečaju, Rijeka kojeg zastupaju punomoćnici u Odvjetničkom društvu Vukić i partneri u Rijeci, Nikole Tesle 9/V-VI, radi pobijanja pravnih radnji, VPS: 3.700.000,00 kn, nakon glavne i javne rasprave zaključene dana 12. listopada 2017. god. u prisutnosti stečajnog upravitelja tužitelja Dušana Crljenka, punomoćnika tužitelja Đorđa Perkovića, odvjetnika u Pagu, punomoćnika 1.tuženika Zlatka Mateše, odvjetnika iz Zagreba, i punomoćnika 2.tuženika Hrvoja Vukića, odvjetnika u Rijeci, dana 24. studenog 2017. god.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se osnovni tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu koji glasi:

"Utvrđuje se da je bez utjecaja prema Stečajnoj masi stečajnog dužnika AUTO – KUĆA JASMIN d.d. RIJEKA, članak 6. Ugovora o dugoročnom kreditu sa valutnom klauzulom, kojeg su sklopili tužitelj i 1.tuženik dana 31. prosinca 1997. god.

Ovlašćuje se tužitelj u cijelosti zadržati iznos kupoprodajne cijene, ostvaren prodajom založene nekretnine.".

II. Odbija se u cijelosti podredni tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

"Utvrđuje se da je Ugovor o dugoročnom kreditu sa valutnom klauzulom sklopljen između AUTO – KUĆE JASMIN d.d., kao dužnika, i CROATIA BANKE d.d., kao vjerovnika, dana 31. prosinca 1997. god., ništetan.

Ovlašćuje se tužitelj u cijelosti zadržati iznos kupoprodajne cijene, ostvaren prodajom založene nekretnine.".

r i j e š i o j e

I. Odbacuje se tužba tužitelja u preostalom dijelu osnovnog tužbenog zahtjeva, kojim zahtijeva utvrđenje da je bez utjecaja prema Stečajnoj masi stečajnog dužnika AUTO – KUĆA JASMIN d.d. RIJEKA, Ugovor o dugoročnom kreditu sa valutnom

klauzulom, sklopljen između parničnih stranaka dana 31. prosinca 1997. god., u odnosu na sve odredbe tog Ugovora, izuzev odredbe članka 6. tog Ugovora.

II. Tužitelj je dužan 1.tuženiku naknaditi parnični trošak u iznosu od 186.640,00 kn, u roku od 8 dana.

III. Tužitelj je dužan 2.tuženiku naknaditi parnični trošak u iznosu od 390.060,00 kn, u roku od 8 dana.

Obrazloženje

Rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. Pž-1777/2013-2 od 6. rujna 2016. god., ukinuta je ovosudna presuda posl.br. P-1458/04 od 18. travnja 2007. god., te je predmet vraćen ovom sudu na ponovno suđenje. U ukidnom rješenju se navodi da je pobijana prvostupanjska presuda zahvaćena bitnom povredom odredbi parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. toč.11. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, NN 91/92, NN 112/99, NN 117/03, NN 88/05, NN 2/07, NN 84/08 , NN 123/08, NN 57/11 i NN 25/13), dalje ZPP. Naime, predmet spora da je tužiteljev zahtjev radi pobijanja pravne radnje – članka 6. Ugovora o dugoročnom kreditu s valutnom klauzulom, kojeg su stranke sklopile dana 31. prosinca 1997. god., a pozivom na odredbu članka 131. Stečajnog zakona (NN 44/96, NN 161/98, NN29/99 i NN 129/00), dalje SZ. Također da je predmet tužbenog zahtjeva nalog 1.tuženiku da izda tužitelju tabularnu izjavu podobnu za brisanje prava zaloga na tužiteljevim nekretninama, primjenom odredbe članka 141. stavak 5. SZ-a. Na konkretni slučaj da valja primijeniti odredbu članka 131. stavak 1. SZ-a, uključujući Novelu Stečajnog zakona iz 2002. god. (NN 129/00), kojom je uveden desetogodišnji rok za pobijanje pravnih radnji, a u smislu prijelazne odredbe članka 72. stavak 2. Novele Stečajnog zakona iz 2000. god. Ovo stoga jer je stečajni postupak nad tužiteljem pokrenut dana 15. prosinca 2003. god., odnosno nakon stupanja na snagu predmetne Novele. Stoga da valja primijeniti navedeni desetogodišnji rok, međutim, u obrazloženju pobijane presude da nije navedeno kada je 1.tuženik podnio zahtjev za upis promjene po osnovi pobijanog Ugovora u zemljišnu knjigu. Kako je Ugovor sklopljen 31. prosinca 1997. god., zahtjev za upis da je mogao biti podnesen samo nakon toga. Stoga da proizlazi da je radnja poduzeta u posljednjih 10 godina prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka, odnosno ta pretpostavka za pobijanje da je ispunjena. Što se tiče ostalih pretpostavki odredbe članka 131. stavak 1. SZ-a, posebno pretpostavke namjere tužitelja za oštećenje vjerovnika i znanje 1.tuženika za tu namjeru, odnosno znanje 1.tuženika da tužitelju prijeti nesposobnost za plaćanje i da se radnjom oštećuju vjerovnici, prvostupanjski sud da nije precizirao u koje dijelove ovosudnih spisa posl.br. P-1467/04 i St-201/03, je izvršio uvid, niti je te spise priložio, te nije obrazložio svoj stav u dijelu gdje utvrđuje da nije dokazana namjera oštećenja vjerovnika, te da se radilo o uobičajenom pravnom poslu za 1.tuženika. Također da nije uzeo u obzir da je u vrijeme sklapanja Ugovora zastupnik po zakonu tužitelja bio Neven Smailagić, te da je isti netočno iskazao da je tužitelj cijelo vrijeme imao dva direktora, da nije uzeto u obzir da je drugi direktor Milan Jančić upisan u sudski registar tek 19. studenog 1998. god., dok je Neven Smailagić iskazao da je upravo Milan Jančić potpisao sporni Ugovor, da nije uzeto u obzir da je Neven Smailagić iskazao da je o sklapanju Ugovora odlučivao tužiteljev vlasnik Jasmin Smailagić, odnosno da je odlučivao 2.tuženik u svojstvu vlasnika, te da nije utvrđeno jedino važno, a to je, čiji je potpis na Ugovoru uz riječ "zalogodavatelj" na desnoj strani lista 11 spisa, a koji potpis se odnosi na ovdje tužitelja kao zalogodavatelja. U ponovljenom postupku da je potrebno

ponovno izvršiti uvid u spise posl.br. P-1467/04 i St-201/03, te provesti eventualne daljnje dokaze i donijeti novu odluku.

U ponovljenom postupku, na ročištu dana 29. studenog 2016. god. tužitelj je dodao da je 2.tuženik JASMIN d.o.o. pozajmljivao sredstva tužitelju za isplatu plaće djelatnicima tužitelja u razdoblju od 1996. god. do 1998. god., a ta dokumentacija da se nalazi u spisu posl.br. P-151/10 (ranije P-1467/2004). 1.tuženik da je znao za te pozajmice, jer da se kod njega vodio poslovni račun 2.tuženika, pa da je imao posredna saznanja o blokadi tužitelja. Predmetna nekretnina da je u međuvremenu prodana u stečajnom postupku, a sredstva od prodaje da su rezervirana na sudskom depozitu do okončanja ove parnice. 1.tuženik je istakao da je nesporno da je nekretnina prodana, a sredstva rezervirana. 1.tuženik je predao u spis podatke o solventnosti za tužitelja na dan 10. studenog 1997. god., te istakao da je iz istog razvidno da tužitelj nije bio u blokadi u razdoblju od 6 mjeseci prije te potvrde odnosno prije sklapanja spornog Ugovora dana 31. prosinca 1997. god. U to vrijeme, imovina tužitelja da je bila znatno veća od obveza. Tužitelj je još istakao da je u sporno vrijeme vlasnik tužitelja Jasmin Smailagić, potpisivao dokumentaciju umjesto direktora Nevena Smailagića, a bio je ujedno i direktor 2.tuženika i predsjednik nadzornog odbora tužitelja. Kako je Neven Smailagić iskazao da nije potpisao predmetni Ugovor, da proizlazi da taj Ugovor nije potpisan od strane ovlaštene osobe tužitelja, te stoga ne proizvodi pravne učinke.

1.tuženik u podnesku od 27. prosinca 2016. god. ističe da dokumentacija o pozajmicama, koju je dostavio tužitelj, nije dokaz izvršenih isplata, jer je 2.tuženik mogao sam proizvesti tu dokumentaciju. Tužitelj da bi trebao dokazati da je isplata plaća radnika tužitelja išla preko računa koji se vodi kod 1.tuženika, a što tužitelj nije dokazao. 1.tuženik da nije vršio isplate plaća djelatnika tužitelja, jer da tužitelj nikada nije imao račun niti poslovanje kod 1.tuženika.

Tužitelj je podneskom od 8. svibnja 2017. god. preinačio tužbeni zahtjev, tako da isti glasi kako je citirano u izreci ove presude, odnosno tužitelj je dodao novi tužbeni zahtjev, istaknut kao podredni, na utvrđenje ništetnosti Ugovora koji je predmet pobijanja, a glede samog pobijanja, tužitelj sada preinačenim osnovnim tužbenim zahtjevom pobija cijeli Ugovor, sklopljen između stranaka dana 31. prosinca 1997. god., dok je prvobitnim tužbenim zahtjevom pobijao samo članak 6. tog Ugovora. Tužitelj više ne zahtijeva od 1.tuženika izdavanje tabularne isprave podobne za brisanje prava zaloga na tužiteljevim nekretninama, s obzirom da je pravo zaloga brisano, i nekretnina prodana, već sada umjesto toga zahtijeva ovlaštenje da u cijelosti zadrži iznos kupoprodajne cijene, ostvaren prodajom založene nekretnine, a koji iznos je rezerviran nakon izvršene prodaje u stečajnom postupku. U ovom podnesku tužitelj ističe da je iz dokumentacije u spisu razvidno da 2.tuženik nije bio u mogućnosti izvršiti povrat dospjele obveze kredita u roku, tj. do 31. prosinca 1997. god., da je isti poslovao s gubitkom tijekom poslovne 1997. god., kao i ranije, te da nije mogao zadovoljiti kriterije za odobrenje kredita od 1.tuženika, da iz iskaza Jasmina Smailagića proizlazi da su tužitelj i 2.tuženik bili povezane osobe, da iz iskaza Nevena Smailagića proizlazi da nije potpisao pobijani Ugovor, te da je o svemu odlučivao Jasmin Smailagić, iako je jedini član uprave tužitelja bio Neven Smailagić. Stoga da je Ugovor ništetan. Iz iskaza svjedoka da proizlazi i da se 1.tuženik nije rukovodio poslovnim razlozima, već osobnim odnosima Jasmina Smailagića i odgovornih osoba banke. Iz iskaza svjedoka Nikole Samaržije da proizlazi da je 1.tuženik znao za financijske probleme tužitelja i 2.tuženika, ali su pristupili sklapanju ovog posla kako bi sanirali nenaplativi kredit iz ranijeg razdoblja te eventualno

ostvarili profit kroz prodaju vlastitih dionica. Kredit da je odobren mimo kriterija 1.tuženika i HNB-a. Tužitelj zaključuje da su tuženici znali da je tužitelj prezadužen, te da je pravna radnja poduzeta po nalogu zajedničkog vlasnika tužitelja i 1.tuženika Jasmina Smailagića, u cilju oštećenja vjerovnika tužitelja. Također da su znali da tužitelju prijeti nesposobnost za plaćanje zbog dugogodišnje blokade računa, kao i da se pobijanom radnjom oštećuju vjerovnici tužitelja. Blokada računa tužitelja da je za posljedicu imala otvaranje stečajnog postupka u kojem je predmetna nekretnina prodana, te je u zemljišnim knjigama izvršen upis brisanja zaloga. Stoga da je dio tužbenog zahtjeva kojim je tužitelj zahtijevao brisanje založnog prava, postao bespredmetan.

Na ročištu dana 17. svibnja 2017. god. 1.tuženik je predao podnesak kojim ističe protivljenje preinaci tužbe. Tužitelj da je povećao osnovni tužbeni zahtjev, budući je prije zahtijevao pobijanje samo članka 6. Ugovora, a sada pobija cijeli Ugovor, a osim toga, ističe i potpuno novi tužbeni zahtjev, koji nije utemeljen na Stečajnom zakonu. 1.tuženik ističe da su pozajmice na koje se poziva tužitelj, pri čemu iz dokaza nije razvidno tko je uopće iste izdavao, pravno irelevantne. 1.tuženik je osporio i vjerodostojnost isprava o pozajmicama, te ističe da se odnose i na vrijeme nakon zaključenja Ugovora. Dopis kojeg je uputio 2.tuženik 1.tuženiku prije odobrenja kredita, da predstavlja poslovnu korespodenciju dviju poslovnih strana, a iz dopisa da je razvidno da je kredit vraćen kroz odobrenje refinanciranja. Nadalje, da nije točno da je Neven Smailagić bio jedina osoba ovlaštena za zastupanje tužitelja. Ugovor da stoga nije ništetan, a i inače nije protivan Zakonu, već se radi o redovnom bankarskom poslu. Iskaz svjedoka Samaržije da dokazuje da se radilo o redovnom poslu 1.tuženika, te da je 1.tuženik procijenio rizik posla, 2.tuženik da je uspješno poslovao, te da je iz iskaza razvidno da nije isto manjak likvidnosti i stanje imovine društva. Odnos 1.tuženika i 2.tuženika da nije predmet ovog postupka. Tužitelj da nije dokazao da je 1.tuženik znao ili morao znati da je tužitelj bio nesposoban za plaćanje, a niti za postojanje eventualnih vjerovnika tužitelja. Tužba da ne zadovoljava formalnopravne uvjete, jer da tužitelj nema procesno ovlaštenje za vođenje iste. Naime, u trenutku predaje tužbe, odobrenje da nije postojalo, a naredba stečajnog suca da je izdana tek 17. studenog 2004. god., a tužba je podnesena dana 10. rujna 2004. god. Stoga da je tužbu trebalo odbaciti. Osim toga, naredba da nije sukladna s tužbom, jer tužitelj tužbom zahtijeva da je članak 6. Ugovora o dugoročnom kreditu bez utjecaja na stečajnu masu. Iz naredbe suda da proizlazi da tužitelj nema ovlast pobijati odnos iz tog članka, tj. odnos tužitelja i 1.tuženika kao zalogodavatelja i zalogoprimca, već isključivo odnos solidarnog jamstva. Tužitelj da nema niti suglasnost odbora stečajnog vjerovnika u smislu odredbe članka 159. Stečajnog zakona, a radi se o velikoj vrijednosti predmeta spora, odnosno o radnji od posebne važnosti za stečajni postupak. Tužbeni zahtjev da je neprovediv, jer da je nezakonitom prodajom nekretnine na kojoj je 1.tuženik imao razlučno pravo, njegovo pravo brisano. 1.tuženik ističe da je isplatio ugovoreni iznos kredita 2.tuženiku, i svoje potraživanje osigurao upisom založnog prava na nekretninu, a prije toga da je ispitao vrijednost nekretnine i zemljišnoknjižno stanje, te utvrdio da je vrijednost nekretnine podobna za osiguranje njegovog potraživanja. 1.tuženik da nije znao da tužitelju prijeti nesposobnost za plaćanje, a niti da se sklapanjem Ugovora oštećuju vjerovnici tužitelja, niti je to morao znati, niti je to bio dužan utvrđivati. Predmetna tužba da je podnesena 6 godina nakon sklapanja Ugovora, odnosno nakon proteka dugotrajnog vremenskog razdoblja. Kad bi ovakav posao bio pobojan, nakon toliko vremena da bi se narušila pravna sigurnost bankarskog posla. Banke da redovno koriste založna prava na imovini trećih osoba, kao osiguranje svojih tražbina, iako te treće osobe nemaju nikakve koristi od takvog odnosa s bankom. Ti poslovi da proizvode pravni učinak. Sve ugovorne strane da su u ovaj posao ušle svojom voljom i svjesne svih

posljedica. 1.tuženik da nije imao saznanja o eventualnim vjerovnicima tužitelja. 1.tuženik da nije bio dužan utvrđivati financijsko stanje tužitelja, međutim, neovisno o tome, iz financijskog izvještaja za tužitelja za 1996. god. da proizlazi da tužitelj nije imao obveze niti prema zaposlenicima, niti prema dobavljačima, te da vrijednost imovine društva – tužitelja, iznosi 8 milijuna kn. Glede potpisivanja Ugovora, u samom tekstu Ugovora da stoji da tužitelja zastupa Neven Smailagić, a Ugovor da je solemniziran od strane javnog bilježnika. Stoga da ne postoji 1.tuženikova odgovornost ukoliko Ugovor na strani tužitelja nije potpisala ovlaštena osoba. Dodatno, da iz potvrde Zavoda za platni promet od 21. svibnja 1996. god. proizlazi da je za zastupanje društva bio ovlašten i Milan Jančić. Tužitelj da je mogao i naknadno odobriti Ugovor, pa da se i činjenica upisa zaloga temeljem Ugovora, čemu se tužitelj nije usprotivio, smatra odobrenjem pravnog posla. I direktor i predsjednik nadzornog odbora, tj. Neven i Jasmin Smailagić da su u ovom postupku iskazali da su bili upoznati s Ugovorom, te da su s njim suglasni. Odobrenje da se može dati i prešutno, odnosno konkludentno.

Sud je, s obzirom na protivljenje 1.tuženika preinaci tužbe, raspravnim rješenjem od 17. svibnja 2017. god., dozvolio preinaku tužbe, a pozivom na odredbu članka 190. stavak 2. ZPP-a, odnosno u cilju konačnog rješenja odnosa između stranaka

2.tuženik u podnesku od 22. svibnja 2017. god. ističe da je 2.tuženik tužitelju priznao uvjetnu tražbinu u iznosu od 9.237.895,60 kn, temeljem predmetnog Ugovora o kreditu. Nadalje, Ugovor o kreditu da je za tužiteljevog pravnog prednika društva AUTO – KUĆA JASMIN d.d., potpisao Milan Jančić, što je potvrđeno u potvrdi javnog bilježnika Jadranke Borčić.

1.tuženik u podnesku od 2. lipnja 2017. god., u odnosu na preinačenu tužbu ističe prigovor zastare.

Tužitelj u podnesku od 7. lipnja 2017. god. dodaje da Zakonom nije propisano kada stečajni sudac daje odobrenje za podnošenje tužbe za pobijanje pravne radnje, pa da je odobrenje koje je dobio tužitelj u ovom slučaju valjano. Glede prigovora 1.tuženika da tužitelj nema pravni interes za tužbu na utvrđenje ništetnosti, tužitelj ističe da se na ništetnost može pozivati svaka zainteresirana osoba. Tužitelj je osporio navode 1.tuženika o mogućnosti naknadne konvalidacije ove vrste pravnog posla, kao i navode 1.tuženika da nije bio dužan utvrđivati bonitet tužitelja kao zalogodavca. Predložio je i grafološko vještačenje na okolnost potpisnika spornog Ugovora na strani tužitelja.

Rješenjem posl.br. P-696/2016-87 od 16. lipnja 2017. god. određeno je grafološko vještačenje po vještaku Valteru Dolušiću iz Viškova, radi utvrđenja tko je potpisao Ugovor o dugoročnom kreditu sa valutnom klauzulom od 31. prosinca 1997. god. na strani pravnog prednika tužitelja AUTO – KUĆA JASMIN d.d.

2.tuženik u podnesku od 23. lipnja 2017. god. ističe da je Milan Jančić upisan u sudski registar kao član uprave pravnog prednika tužitelja u postupku posl.br. Tt-97/4990, a javni bilježnik da je na Ugovoru ovjerio njegov potpis.

Dana 6. rujna 2017. god. vještak je dostavio u spis pisani nalaz i mišljenje.

2.tuženik u podnesku od 18. rujna 2017. god. ističe da nema primjedbi na nalaz i mišljenje vještaka, jer da je Milan Jančić doista potpisao Ugovor kao zastupnik po zakonu

pravnog prednika tužitelja. Mandat članu uprave da počinje donošenjem odluke o imenovanju, bez obzira na upis u sudskom registru, sukladno odredbi članka 244. ZTD-a.

1.tuženik u podnesku od 28. rujna 2017. god. također ističe da nema primjedbi na nalaz i mišljenje vještaka, te također ukazuje da je upis ovlaštene osobe za zastupanje u sudski registar, deklaratorne naravi.

Tužitelj u podnesku od 3. listopada 2017. god. ističe da Milan Jančić na dan 31. prosinca 1997. god., kada je Ugovor sklopljen, nije bio član uprave pravnog prednika tužitelja. U samom Ugovoru u članku 6. da se navodi da pravnog prednika tužitelja zastupa Neven Smailagić. Javni bilježnik da stoga nije smio ovjeriti potpis Milana Jančića kao članka uprave, jer je isti bio neovlaštena osoba, pa je Ugovor ništetan. Neovisno o navedenom, tužitelj ističe da su ispunjeni zakonski razlozi za pobijanje pravnih radnji.

1.tuženik u podnesku od 9. listopada 2017. god. ističe da je iz izjave Milana Jančića od 13. lipnja 1996. god., koja je ovjerena od javnog bilježnika Olge Sokolić Ožbolt, pod brojem OU-108/2-96, razvidno da je isti postao odgovorna osoba društva – tužitelja, još 1996. god. 1.tuženik je dostavio tu izjavu.

Na ročištu dana 12. listopada 2017. god. stranke su ustrajale kod dotadašnjih navoda.

Sud je proveo dokaz uvidom u dokumentaciju koja prileži spisu, vještačenjem po vještaku grafološke struke Valteru Dolušiću, univ. spec. crim., iz Viškova, i saslušanjem svjedoka Jasmina Smailagića, Nevena Smailagića i Nikola Samaržije, te uvidom u ovosudne spise posl.br. P-151/2010 i St-201/03.

Osnovni tužbeni zahtjev tužitelja djelomično nije osnovan, a djelomično nije dopušten.

Podredni tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan.

Nije sporno da su 1.tuženik i 2.tuženik dana 31. prosinca 1997. god. sklopili Ugovor o dugoročnom kreditu sa valutnom klauzulom, 1.tuženik kao banka, a 2.tuženik kao korisnik kredita, predmet kojeg je kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 1.000.000,00 DEM, s rokom vraćanja od 60 mjeseci.

Nije sporno da je člankom 6. Ugovora utvrđena obveza pravnog prednika tužitelja kao solidarnog dužnika, da naplatu potraživanja osigura sa 20 bjanko potpisanih akceptnih naloga i dvije bjanko potpisane vlastite mjenice, te kao zalogodavca, na način da u svrhu osiguranja naplate kredita dozvoli uknjižbu hipoteke na nekretnini u svojem vlasništvu, i to 4330/10000 dijela industrijskog objekta u Rijeci, Janka Polić Kamova 103, sagrađenog na k.č.br. 1409/21 k.o. Sušak, u naravi hala, dva wc-a, kupaonica, dvije radionice, soba i dvije prostorije u prizemlju objekta, jedanaest kancelarija i hodnik na I. katu objekta, te tri kancelarije i hodnik na II. katu objekta, i nije sporno da je založno pravo uknjiženo u zemljišnim knjigama upravo temeljem ove ugovorne odredbe.

Sporno je da li su ispunjene pretpostavke za pobijanje pravnih radnji tužitelja kao stečajnog dužnika.

Sporno je i da li je tužba za pobijanje pravnih radnji pravodobno podnesena.

Sporno je da li je taj Ugovor potpisala ovlaštena osoba u ime i za račun tužitelja, te s tim u svezi sporno je da li je Ugovor ništetan (ništav).

Glede tužbenog zahtjeva za pobijanje pravnih radnji u stečaju:

Prema odredbi članka 141. stavak 1. Stečajnog zakona (NN 44/96, NN 161/98, NN29/99 i NN 129/00), dalje SZ, dakle, uključujući i izmjene i dopune iz 2000. god., koje valja u konkretnom slučaju primijeniti, pravne radnje stečajnog dužnika ovlašteni su pobijati stečajni vjerovnici te stečajni upravitelj u ime stečajnog dužnika. Prema odredbi stavka 2. istog članka, tužba za pobijanje pravnih radnji može se podnijeti u roku od dvije godine od otvaranja stečajnog postupka, a najkasnije do zaključenja stečajnog postupka. Prema odredbi stavka 3. istog članka, tužba se podnosi protiv osobe prema kojoj je pobijana radnja poduzeta, te protiv dužnika ako on nije tužitelj. Prema odredbi st. 4. istog članka stečajni upravitelj može podnijeti tužbu za pobijanje pravnih radnji samo na temelju odobrenja stečajnog suca. Prema odredbi članka 141. stavak 5. SZ-a, ako se zahtjev za pobijanje pravne radnje prihvati, pobijena pravna radnja je bez učinka prema stečajnoj masi i protivna je strana dužna vratiti u stečajnu masu sve imovinske koristi stečene na osnovi pobijene radnje.

U konkretnom slučaju, nije sporno da je nad tužiteljem otvoren stečajni postupak rješenjem ovog suda posl. br. St-201/03 od 12. svibnja 2004. god., a isto je razvidno iz tog rješenja (list 337-339 spisa).

Tužba je podnesena dana 10. rujna 2004. god., a što je razvidno iz prijamnog štambilja na listu 1 spisa. Međutim, tom tužbom tužitelj je zahtijevao utvrđenje da je bez utjecaja prema stečajnoj masi stečajnog dužnika AUTOKUĆA JASMIN d.d. RIJEKA, samo članak 6. Ugovora o dugoročnom kreditom sa valutnom klauzulom kojeg su sklopili tuženici i tužitelj dana 31. prosinca 1997. god. Tek je podneskom od 8. svibnja 2017. god. tužitelj preinačio tužbu, tako da zahtijeva pobijanje cijelog Ugovora. Stečajni postupak nad pravnim prednikom tužitelja otvoren je dana 12. svibnja 2004. god., a zaključen dana 20. prosinca 2011. god. Stoga je preinačena tužba u ovom dijelu, tj. u odnosu na sve ugovorne odredbe, izuzev odredbe članka 6. Ugovora, nepravodobna, odnosno podnijeta izvan roka iz prije citirane odredbe članka 141. stavak 2. SZ-a.

Slijedom navedenog, valjalo je tužbeni zahtjev tužitelja u tom dijelu odbaciti i riješiti kao u točki I. izreke rješenja.

Odredba članka 6. Ugovora o dugoročnom kreditu s valutnom klauzulom, i to samo u dijelu kojim se tužitelj obvezuje kao solidarni dužnik te radi osiguranja plaćanja daje bjanko akceptne naloge i bjanko vlastite mjenice, te hipoteku na nekretnini u svom vlasništvu, i to 4330/10000 dijela industrijskog objekta u Rijeci, Janka Polić Kamova 103, k.č.br. 1409/21 k.o. Sušak, predstavlja pravnu radnju stečajnog dužnika, u odnosu na koju je tužba pravodobno podnesena. U odnosu na tu radnju, a glede ispunjenja pretpostavki pobijanja, ističe se da su ispunjeni uvjeti iz prije citirane odredbe članka 141. stavak 1., 2. i 3. SZ-a, i to glede tužbenog zahtjeva protiv 1.tuženika, dok 2.tuženik nije pasivno legitimiran u odnosu na taj tužbeni zahtjev, budući se ne radi o pravnoj radnji poduzetoj protiv 2.tuženika. Tužitelj se, naime, obvezao kao sudužnik i zalogodavac samo u odnosu na 1.tuženika. Stoga je tužbeni zahtjev tužitelja protiv 2.tuženika već

stoga neosnovan. Nije osnovan niti tužbeni zahtjev za pobijanje članka 6. Ugovora, u dijelu kojim je ustanovljena obveza društva AUTO – KUĆA JASMIN d.d. ZAGREB, kao solidarnog dužnika koji u svrhu osiguranja plaćanja se obvezuje dati bjanko akceptne naloge i bjanko vlastite mjenice, a niti u dijelu kojim se Jasmin Smailagić osobno obvezao kao zalogodavatelj, na način da radi osiguranja plaćanja 2.tuženika prema 1.tuženiku dozvoljava zasnivanje hipoteke na nekretnini u svom vlasništvu, u korist 1.tuženika, budući se u tom dijelu ne radi o pravnoj radnji pravnog prednika tužitelja kao stečajnog dužnika.

Glede ispunjenja ostalih pretpostavki pobijanja, u odnosu na pravnu radnju iz članka 6. Ugovora o dugoročnom kreditu s valutnom klauzulom, ističe se kako slijedi:

Uvidom u naredbu stečajnog suca posl. br. St-201/03 od 17. studenog 2004. god. (list 29 spisa), ovaj sud utvrđuje da je stečajnom upravitelju tužitelja odobreno podnošenje tužbe za pobijanje pravnih radnji - Ugovora o dugoročnom kreditu sa valutnom klauzulom, sklopljenom dana 31. prosinca 1997. god. između 1.tuženika kao banke, 2.tuženika kao korisnika kredita, i tužitelja kao solidarnog dužnika. Odobrenje je dano naknadno, tj. nakon podnošenja tužbe, pa se ima smatrati da se radi o naknadnoj suglasnosti na već podnesenu tužbu, što po ocjeni ovog suda proizvodi isti pravni učinak kao i prethodno odobrenje, budući naknadna suglasnost u pravilu ima povratni učinak.

Nadalje, za pobijanje je potrebno da se ispune opće i posebne pretpostavke za pobijanje pravnih radnji. Opće pretpostavke za pobijanje pravnih radnji utvrđene su u odredbi članka 127. SZ-a. Prema ovoj zakonskoj odredbi potrebno je da se radi o pravnoj radnji koja je poduzeta prije otvaranja stečajnog postupka, da se tom radnjom remeti ujednačeno namirenje vjerovnika (oštećenje vjerovnika), odnosno da se pojedini vjerovnici stavljaju u povoljniji položaj (pogodovanje vjerovnika), ili da se radi o propuštanju koje je izjednačeno s pravnom radnjom.

U konkretnom slučaju, stečajni postupak nad tužiteljem otvoren je dana 12. svibnja 2004. god. Ugovor o dugoročnom kreditu s valutnom klauzulom, čiji članak 6. je predmet pobijanja, sklopljen je dana 31. prosinca 1997. god., tj. prije otvaranja stečajnog postupka.

Prema odredbi čl. 138. st. 1. SZ-a smatra se da je pravna radnja poduzeta u vrijeme kada nastupe njeni pravni učinci. Prema odredbi st. 2. istog članka ako je za pravovaljanost nekoga pravnoga posla potreban upis u zemljišnu knjigu, smatrat će se da je pravni posao poduzet onda kada su bile ispunjene ostale pretpostavke za njegovu valjanost, izjava volje o upisu postane obvezujuća za dužnika i druga strana podnese zahtjev za upis pravne promjene.

U konkretnom slučaju, prijedlog za uknjižbu založnog prava podnesen je dana 16. siječnja 1998. god., a što je razvidno iz povijesnog izvatka iz zemljišnih knjiga za nekretninu koja je predmet zaloga – k.č.br. 1409/21, upisane u zk.ul. 489 k.o. Podvežica (list 388-438 spisa). Dakle, ima se smatrati da je radnja poduzeta tog dana, dakle, u svakom slučaju, radnja je poduzeta prije otvaranja stečajnog postupka nad tužiteljem.

Glede činjenice oštećenja vjerovnika u smislu prije citirane odredbe članka 127. SZ-a, zahtijeva se postojanje oštećenja svih stečajnih vjerovnika u njihovoj ukupnosti, uslijed umanjenja stečajne mase ili pogodovanja pojedinih vjerovnika, odnosno pozicija

svih stečajnih vjerovnika trebala bi biti povoljnija u slučaju da do pobijanja pravne radnje dođe. Stoga oštećenja vjerovnika ne bi bilo, iako su ispunjene druge pretpostavke pobijanja, ako bi stečajna masa bila dovoljna da se namire tražbine svih stečajnih vjerovnika. Ne radi se o oštećenju vjerovnika i u situaciji kada stečajna masa nije dovoljna za namirenje tražbine svih stečajnih vjerovnika, ukoliko se svi stečajni vjerovnici u njihovoj ukupnosti ne bi bolje namirili, odnosno ne bi bili u povoljnijem položaju ukoliko do pobijanja konkretne pravne radnje dođe.

Iz Izvješća stečajnog upravitelja o okončanju završne diobe sa završnog ročišta od 6. prosinca 2011. god. s prijedlogom zaključenja stečajnog postupka (list 355-359 spisa), proizlazi da se nakon završnog ročišta na sudskom depozitu ovog suda nalaze sredstva od prodaje nekretnina koje su predmet ovog spora u iznosu od 1.877.758,19 kn, a koja sredstva se ne dijele do pravomoćnog okončanja ove parnice, zatim položena su sredstva u iznosu od 650.950,51 kn, tako da ukupna sredstva na sudskom depozitu, uključujući očekivani priliv od povrata PDV-a, iznose 2.572.331,25 kn, dok je stanje na žiro računu stečajnog dužnika, nula.

Iz rješenja o zaključenju stečajnog postupka posl.br. St-201/2003-337 od 20. prosinca 2011. god. (list 360 spisa), proizlazi da je stečajni postupak nad pravnim prednikom tužitelja zaključen, jer je na završnom ročištu dana 6. prosinca 2011. god. skupština vjerovnika prihvatila završni račun stečajnog upravitelja, dok nije bilo završne diobe, jer se stečajna masa nije unovčila u iznosima koji bi to omogućili.

Iz navedenog sud zaključuje da je stečajni postupak nad pravnim prednikom tužitelja okončan, a da se svi vjerovnici nisu namirili, odnosno ispunjena je opća pretpostavka pobijanja – oštećenje vjerovnika. Ovo i stoga jer iz povijesnog zemljišnog izvatka za predmetnu nekretninu je razvidno da prije upisa založnog prava u korist 1.tuženika, temeljem pobijanog Ugovora, nije bilo upisanih drugih tereta, pa proizlazi da bi u slučaju da niti ovog tereta nema, pozicija svih vjerovnika nakon eventualnog pobijanja bila povoljnija.

Prema odredbi članka 131. stavak 1. SZ-a, pravna radnja koju je dužnik poduzeo u posljednjih deset godina prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka ili nakon toga s namjerom da ošteti svoje vjerovnike, može se pobijati ako je druga strana u vrijeme poduzimanja radnje znala za namjeru dužnika. Znanje za namjeru se pretpostavlja ako je druga strana znala da dužniku prijeti nesposobnost za plaćanje i da se radnjom oštećuju vjerovnici.

U konkretnom slučaju, radnja je poduzeta unutar desetogodišnjeg roka, budući je prijedlog za otvaranje stečajnog postupka nad tužiteljem podnesen dana 15. prosinca 2003. god., a što je razvidno iz tog prijedloga (list 304 i 305 spisa), a pravna radnja je poduzeta dana 16. siječnja 1998. god. Ima se primijeniti desetogodišnji rok iz Novele Stečajnog zakona iz 2000. godine, budući je prema stavu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske iz ukidne odluke relevantno vrijeme pokretanja stečajnog postupka nad tužiteljem, a ne vrijeme poduzimanja pravne radnje.

Glede namjere oštećenja vjerovnika od strane tužitelja:

Svjedok Jasmin Smailagić iskazao je da je on potpisao sporni Ugovor u ime AUTO - KUĆE JASMIN d.d. ZAGREB, u ime društva JASMIN d.o.o. i u ime

zalogodavatelja, te da su sva tri potpisa na lijevoj strani, na listu 11 spisa, njegovi. U društvu AUTO - KUĆE JASMIN d.d. da je bio većinski vlasnik i direktor, u društvu JASMIN d.o.o. da je bio vlasnik u 50 % dijela, drugih 50 % da je u vlasništvu njegove supruge, te da su on i supruga bili direktori društva JASMIN d.o.o., tj. ovdje 2.tuženika. JASMIN d.o.o. da je većinski vlasnik društva AUTO - KUĆA JASMIN d.d. RIJEKA, a on da je bio predsjednik Nadzornog odbora u društvu AUTO - KUĆA JASMIN d.d. RIJEKA. Ugovor da je potpisao osobno kao zalogodavatelj – privatna osoba. Ovdje 2.tuženik da je uredno vraćao kredit 1.tuženiku, dok ga nisu blokirali, negdje 1999. godine. Inače da je 2.tuženik bio jako društvo, istakao je i da pregovara s 1.tuženikom u svezi vraćanja spornog kredita, te da očekuje da će se nagoditi s bankom jer su se promijenili propisi o kamatama, te da će 2.tuženik dalje normalno funkcionirati. 2.tuženik, naime, da ima velika potraživanja prema raznim društvima, a i prema tužitelju iz ovog postupka.

Svjedok Neven Smailagić iskazao je da mu je poznato da je njegov otac Jasmin Smailagić surađivao s 1.tuženikom, da misli da je u to vrijeme bio na odsluženju vojnog roka, a inače da je bio jedan od dva direktora društva AUTO - KUĆA JASMIN d.d., s time da je formalno bio direktor i za vrijeme služenja vojnog roka, a uz njega da je čitavo vrijeme, direktor bio i Milan Jančić. Odluke da je donosio vlasnik JASMIN d.o.o. Iskazao je da je Ugovor za AUTO - KUĆU JASMIN na listu 11 spisa, na desnoj strani, ispod pečata "AUTO - KUĆA JASMIN d.d. RIJEKA", potpisao Milan Jančić.

Svjedok Nikola Samaržija iskazao je da je 2.tuženik bio komitent 1.tuženika, on da je u to vrijeme bio direktor podružnice 1.tuženika u Rijeci, te da su kreditirali 2.tuženika. 2.tuženik da je u to vrijeme bio dobra firma, s 20 milijuna kuna temeljnog kapitala. Zbog problema u naplati potraživanja da je trebalo adekvatnije pratiti poslovanje firme, te je zato odobren srednjoročni kredit. 2.tuženik da je bio nelikvidan, ali nije bio insolventan, odnosno da je imao više vrijednosti u materijalnoj imovini, a premalo obrtnog kapitala. Raniji kredit da je bio kratkoročan i manji. Za ovaj veći kredit, nekretnina u Kumičićevoj ulici da nije bila dostatna za osiguranje, pa da je gospodin Jasmin ponudio kao osiguranje zalog na nekretnini u Ulici Janka Polić Kamova, da se radilo o prostoru bivšeg VULKANA. Oni da su tu nekretninu prihvatili, jer nije imala opterećenja i bila je podobna za osiguranje kredita. Prvi manji kredit na iznos od 740.000,00 kn da je bio refinanciran ovim kreditom. Prvi kredit 2.tuženik da bi bio mogao vratiti, međutim, da nije naplatio oko 5 milijuna kuna svojih potraživanja. Iskazao je i da je puno lakše odobriti kredit kada tvrtka posluje s dobiti, međutim, da nekada tvrtka nema dobit, ali se iz analize bilance zaključuje da može izaći iz problema. Prilikom odobrenja kredita da 1.tuženik uvijek traži svježe podatke. Također je iskazao da ima tvrtki koje imaju lošije rezultate u prvoj polovici godine, a kasnije da sve nadoknade. 1.tuženik da je s 2.tuženikom kao klijentom poslovao duže, njegova kolegica da je poznavala Jasmina Smailagića još iz tadašnje Jugobanke, te da su na odluku o odobrenju kredita utjecale razne okolnosti kao što su osobna saznanja, brojevi, bilanca, imovina. Svjedok je također iskazao, da je stupanj zaduženosti od 99 %, koji je naveden na prijedlogu za odobrenje kredita (list 85 i 86 spisa), visok stupanj zaduženosti, tako da 2.tuženik ne bi mogao dobiti kredit bez zaloga imovine. 1.tuženik da je imao običaj kod odobrenja kredita kao sudužnika teretiti i sva vezana poduzeća, jer da su primijetili da se kod vezanih poduzeća sele novci bez kontrole. Stoga da su povezana društva upućivali na solidarna jamstva, te da je tako postupljeno i u ovom slučaju. 1.tuženik da nije izvršio kontrolu boniteta jamca, jer je smatrao da je nekretnina dovoljno jamstvo. Nije mu poznato da li su 2.tuženik i tužitelj imali međusobne financijske odnose. Iskazao je i da nije osobno pregovarao sa

Jasminom Smailagićem oko dodjele kredita. Naveo je i da je u konkretnom slučaju bilo potrebno osiguranje dugoročnih izvora financiranja 2.tuženiku, kako bi se otklonio nesrazmjer između dugoročnih izvora i dugoročne imovine, i kako bi on mogao podmiriti dio kratkoročnih obveza. Kod srednjoročnih i dugoročnih kredita da je vrijedilo pravilo da odnos imeđu vrijednosti kredita i založene nekretnine bude 1:2, jer da s vremenom raste kamata i drugi troškovi. I pravila HNB-a i zakonski propisi da propisuju nekretnine u zalog kao osiguranje za kredit. AUTO - KUĆA JASMIN d.d. da nije bila komitent banke, te da banci nije bio poznat odnos te firme s njenim dužnicima i vjerovnicima. Također je naveo da nije znao za blokadu računa AUTO - KUĆE JASMIN d.d. RIJEKA, a niti da je Jasmin Smailagić osobno, a niti JASMIN d.o.o., tj. 2.tuženik, plaćao radnike tužitelja. Bonitet jamaca da se nije provjeravao, jer je vrijednost nekretnine predložene za osiguranje kredita bila znatno viša od iznosa kredita.

Iz zahtjeva za odobrenje kredita od 12. prosinca 1997. god. (list 84 spisa), razvidno je da je kao namjena kredita navedeno "za obrtna sredstva", a u prijedlogu za odobrenje kredita podružnice 1.tuženika u Rijeci, kao namjena je navedena tekuća likvidnost.

Cijeneći navedene dokaze zasebno i u njihovoj ukupnosti, sud zaključuje da je namjera 2.tuženika prilikom zaključenja spornog Ugovora bila osigurati likvidnost potrebnu za poslovanje, te olakšati uvjete plaćanja ranijeg kratkoročnog kredita, odnosno reprogramirati taj kredit. Nadalje, sud zaključuje da je 1.tuženik kao banka za odobrenje takvog kredita zahtijevala osiguranje u vidu zaloga nekretnina u dvostrukoj vrijednosti u odnosu na iznos kredita, u koju svrhu je 1.tuženik dao zalog na nekretnini u svojem vlasništvu. Tužitelj se obvezao i kao solidarni dužnik, a u tom svojstvu Ugovor je potpisalo i društvo AUTO - KUĆA JASMIN d.d. ZAGREB. Jasmin Smailagić osobno, obvezao se kao zalogodavac koji je u zalog dao nekretninu u svom vlasništvu – 160/1000 dijela stambeno-poslovne zgrade u Rijeci, Kumičićeva 13, sagrađene na k.č.br. 1878, upisane u zk.ul. 2299 k.o. Trsat – Sušak, te 100/3000 dijela poslovne zgrade u Rijeci, sagrađene na k.č.br. 1877/1, upisane u zk.ul. 2298 k.o. Trsat – Sušak. Navedeno je sukladno iskazu svjedoka Nikole Samaržije, koji je iskazao da je interno pravilo banke – 1.tuženika bilo da kao sudužnike obvezuje povezane osobe korisnika kredita, odnosno sud prihvaća u cijelosti njegov iskaz iz kojeg proizlazi da se radilo o redovitom bankarskom poslu odobrenom pod uobičajenim uvjetima i primjenom uobičajene pažnje.

U smislu citirane odredbe članka 131. stavak 1. SZ-a, međutim, relevantna je namjera oštećenja vjerovnika kod stečajnog dužnika, konkretno pravnog prednika tužitelja, koja se ima prosuditi prema stanju svijesti osobe koja je u ime i za račun pravnog prednika tužitelja pobijanu pravnu radnju poduzela. Iz provedenih dokaza sud ne može zaključiti da je namjera pravnog prednika tužitelja u vrijeme davanja u zalog nekretnine za potrebe osiguranja kredita kojeg je korisnik 2.tuženik, bila oštećenje njegovih vjerovnika. Iz iskaza svjedoka proizlazi da je Jasmin Smailagić kao predsjednik Nadzornog odbora tužitelja i zastupnik po zakonu pravnog prednika 2.tuženika, koji je jedini član društva tužitelja, kao i člana društva – 2.tuženika, donosio odluke u ime oba društva, što znači da su zastupnici po zakonu pravnog prednika tužitelja samo provodili odluke vlasnika, te da je njihova volja korespondirala volji vlasnika. Iz iskaza Jasmina Smailagića proizlazi da je namjera i cilj cjelokupnog posla, bilo omogućavanje likvidnosti 2.tuženika u cilju njegovog redovnog poslovanja, dok su nekretnine dane u zalog isključivo u cilju ishođenja kredita. Uostalom, i sam Jasmin Smailagić osobno, je istim Ugovorom dao u zalog nekretninu u svom vlasništvu, što zasigurno ne bi učinio da je

smatrao da 2.tuženik neće moći vratiti kredit i da će doći do aktiviranja sredstava osiguranja plaćanja. Naime, nije životno ni logično, da bi se svjesno i namjerno izložio riziku od gubitka nekretnine u svom vlasništvu.

Dakle, sud zaključuje da nije postojala namjera tužitelja oštećenja njegovih vjerovnika, već je dominantna namjera bila održavanje poslovanja društva vlasnički povezanog s društvom – zalogodavcem.

S obzirom da ne postoji namjera oštećenja vjerovnika od strane stečajnog dužnika, ne može postojati niti znanje tuženika za tu namjeru. Međutim, sve i kada bi se uzelo da takva namjera postoji, tada nisu ispunjeni niti uvjeti za zakonsku pretpostavku znanja druge strane za namjeru stečajnog dužnika. Naime, prema odredbi članka 131. stavak 1. SZ-a, znanje za namjeru se pretpostavlja ako druga strana znala da dužniku prijeti nesposobnost za plaćanje i da se radnjom oštećuju vjerovnici. Zasnivanje založnog prava u korist treće osobe, predstavlja besplatni pravni posao, te potencijalnu štetu za osobu koja daje svoju imovinu u zalog, tj. postoji rizik od aktivacije tog sredstva osiguranja. Stoga je svaki besplatni pravni posao zapravo i opasnost za namirenje tražbina vjerovnika tog društva. Dakle, kod tog pravnog posla, sudionici moraju biti svjesni rizika koji u konačnici može dovesti do oštećenja vjerovnika. Međutim, sama nenaplatnost pravnog posla nije dostatna, već se, ukoliko se ne radi o pobijanju pravne radnje temeljem odredbe članka 132. SZ-a, zahtijeva i ispunjenje ostalih uvjeta za pobijanje pravne radnje namjernog oštećenja iz prije citirane odredbe članka 131. stavak 1. SZ-a. Za pobijanje pravne radnje temeljem ove zakonske odredbe, potrebno je da oštećenje vjerovnika bude izvjesno, odnosno moraju postojati i druge okolnosti uslijed kojih se može zaključiti da se pobijanom pravnom radnjom vjerovnici oštećuju, a za koje okolnosti je druga ugovorna strana znala. Odnosno, stoga se zahtijeva postojanje znanja druge ugovorne strane za nesposobnost za plaćanje stečajnog dužnika. U tom smislu, tužitelj nije dokazao da je 1.tuženik znao za te okolnosti, mada iz očevidnika o redoslijedu plaćanja (list 310-332 spisa), proizlazi da je 1997. god. postojala blokada računa tužitelja, s time da nije razvidno da li se radilo o neprekidnoj blokadi. Potvrda o solventnosti na dan 10. studenog 1997. god. (list 280 spisa), ne odnosi se na tužitelja, već na drugu pravnu osobu – društvo AUTO – KUĆA JASMIN d.d. ZAGREB. 1.tuženik kao banka, po redovitom tijeku stvari, nije bio dužan provjeravati bonitet zalogodavca, već isključivo vrijednost nekretnine koja se daje u zalog. Tako je iskazao i svjedok Nikola Samaržija. Tužitelj nije dokazao da je 1.tuženik na bilo koji način bio upoznat s poslovanjem odnosno financijskim stanjem tužitelja u vrijeme davanja zaloga. Tužitelj tvrdi da je 1.tuženik imao saznanja o tome da je 2.tuženik davao tužitelju pozajmice radi isplate plaća djelatnicima tužitelja, iz razloga jer tužitelj nije imao sredstava za plaće. Pri tome se poziva na dokumente nazvane pozajmica (list 232-273 spisa). Iz istih bi proizlazilo da je određenim fizičkim osobama, čija imena se navode na dokumentima, isplaćena pozajmica društva JASMIN d.o.o., u svrhu isplate plaće. Nije razvidno da bi pozajmica bila dana upravo tužitelju, nije razvidno da se radi o djelatnicima tužitelja, a u svakom slučaju, nije razvidno da bi o tim isplatama bilo kakvih saznanja imao 1.tuženik. Navedeno nije razvidno niti iz ovosudnog spisa posl.br. P-151/2010 (ranije posl.br. P-1467/2004). Naime, iz djelomično potvrđene presude koja je u tom predmetu bila donesena dana 5. lipnja 2007. god. (list 287-303 spisa), razvidno je da je 1.tužitelj iz tog predmeta Jasmin Smailagić tvrdio da je pozajmio tuženiku iz tog predmeta, AUTO – KUĆA JASMIN d.d. RIJEKA, odnosno pravnom predniku ovdje tužitelja iznos od 340.495,58 kn, radi isplate plaća djelatnicima tog društva. Sud je taj tužbeni zahtjev odbio, i presuda je u tom dijelu pravomoćna. U obrazloženju te presude navodi se da iz dostavljenih dokaza o pozajmicama proizlazi da

smatrao da 2.tuženik neće moći vratiti kredit i da će doći do aktiviranja sredstava osiguranja plaćanja. Naime, nije životno ni logično, da bi se svjesno i namjerno izložio riziku od gubitka nekretnine u svom vlasništvu.

Dakle, sud zaključuje da nije postojala namjera tužitelja oštećenja njegovih vjerovnika, već je dominantna namjera bila održavanje poslovanja društva vlasnički povezanog s društvom – zalogodavcem.

S obzirom da ne postoji namjera oštećenja vjerovnika od strane stečajnog dužnika, ne može postojati niti znanje tuženika za tu namjeru. Međutim, sve i kada bi se uzelo da takva namjera postoji, tada nisu ispunjeni niti uvjeti za zakonsku pretpostavku znanja druge strane za namjeru stečajnog dužnika. Naime, prema odredbi članka 131. stavak 1. SZ-a, znanje za namjeru se pretpostavlja ako druga strana znala da dužniku prijeti nesposobnost za plaćanje i da se radnjom oštećuju vjerovnici. Zasnivanje založnog prava u korist treće osobe, predstavlja besplatni pravni posao, te potencijalnu štetu za osobu koja daje svoju imovinu u zalog, tj. postoji rizik od aktivacije tog sredstva osiguranja. Stoga je svaki besplatni pravni posao zapravo i opasnost za namirenje tražbina vjerovnika tog društva. Dakle, kod tog pravnog posla, sudionici moraju biti svjesni rizika koji u konačnici može dovesti do oštećenja vjerovnika. Međutim, sama nenaplatnost pravnog posla nije dostatna, već se, ukoliko se ne radi o pobijanju pravne radnje temeljem odredbe članka 132. SZ-a, zahtijeva i ispunjenje ostalih uvjeta za pobijanje pravne radnje namjernog oštećenja iz prije citirane odredbe članka 131. stavak 1. SZ-a. Za pobijanje pravne radnje temeljem ove zakonske odredbe, potrebno je da oštećenje vjerovnika bude izvjesno, odnosno moraju postojati i druge okolnosti uslijed kojih se može zaključiti da se pobijanom pravnom radnjom vjerovnici oštećuju, a za koje okolnosti je druga ugovorna strana znala. Odnosno, stoga se zahtijeva postojanje znanja druge ugovorne strane za nesposobnost za plaćanje stečajnog dužnika. U tom smislu, tužitelj nije dokazao da je 1.tuženik znao za te okolnosti, mada iz očevidnika o redoslijedu plaćanja (list 310-332 spisa), proizlazi da je 1997. god. postojala blokada računa tužitelja, s time da nije razvidno da li se radilo o neprekidnoj blokadi. Potvrda o solventnosti na dan 10. studenog 1997. god. (list 280 spisa), ne odnosi se na tužitelja, već na drugu pravnu osobu – društvo AUTO – KUĆA JASMIN d.d. ZAGREB. 1.tuženik kao banka, po redovitom tijeku stvari, nije bio dužan provjeravati bonitet zalogodavca, već isključivo vrijednost nekretnine koja se daje u zalog. Tako je iskazao i svjedok Nikola Samaržija. Tužitelj nije dokazao da je 1.tuženik na bilo koji način bio upoznat s poslovanjem odnosno financijskim stanjem tužitelja u vrijeme davanja zaloga. Tužitelj tvrdi da je 1.tuženik imao saznanja o tome da je 2.tuženik davao tužitelju pozajmice radi isplate plaća djelatnicima tužitelja, iz razloga jer tužitelj nije imao sredstava za plaće. Pri tome se poziva na dokumente nazvane pozajmica (list 232-273 spisa). Iz istih bi proizlazilo da je određenim fizičkim osobama, čija imena se navode na dokumentima, isplaćena pozajmica društva JASMIN d.o.o., u svrhu isplate plaće. Nije razvidno da bi pozajmica bila dana upravo tužitelju, nije razvidno da se radi o djelatnicima tužitelja, a u svakom slučaju, nije razvidno da bi o tim isplatama bilo kakvih saznanja imao 1.tuženik. Navedeno nije razvidno niti iz ovosudnog spisa posl.br. P-151/2010 (ranije posl.br. P-1467/2004). Naime, iz djelomično potvrđene presude koja je u tom predmetu bila donesena dana 5. lipnja 2007. god. (list 287-303 spisa), razvidno je da je 1.tužitelj iz tog predmeta Jasmin Smailagić tvrdio da je pozajmio tuženiku iz tog predmeta, AUTO – KUĆA JASMIN d.d. RIJEKA, odnosno pravnom predniku ovdje tužitelja iznos od 340.495,58 kn, radi isplate plaća djelatnicima tog društva. Sud je taj tužbeni zahtjev odbio, i presuda je u tom dijelu pravomoćna. U obrazloženju te presude navodi se da iz dostavljenih dokaza o pozajmicama proizlazi da

pozajmicu daje ovdje 2.tuženik, i to osobama za koje je navedeno da se radi o radnicima tuženika iz tog predmeta, tj. ovdje tužitelja. Dakle, ne proizlazi da bi se radilo o pozajmicama danim tužitelju. Nadalje, nesporno je da se kod 1.tuženika nije vodio poslovni račun tužitelja, a tako su iskazali i saslušani svjedoci. Sud stoga zaključuje da tužitelj nije znao da tužitelju prijeti nesposobnost za plaćanje.

Slijedom navedenog, sud zaključuje da u konkretnom slučaju nisu ispunjene posebne pretpostavke pobijanja iz odredbe članka 131. SZ-a, koje moraju biti kumulativno ispunjene. Stoga je tužbeni zahtjev tužitelja kojim zahtijeva pobijanje članka 6. Ugovora o dugoročnom kreditu s valutnom klauzulom od 31. prosinca 1997. god. valjalo odbiti i presuditi kao u točki I. izreke presude.

Kako nije usvojen tužbeni zahtjev za pobijanje pravnih radnji, nisu ispunjeni niti uvjeti iz odredbe članka 141. stavak 5. SZ-a za vraćanje imovinskih koristi stečenih na osnovi pobijane pravne radnje. Stoga je valjalo odbiti tužbeni zahtjev tužitelja i u dijelu kojim zahtijeva ovlaštenje da zadrži iznos kupoprodajne cijene, ostvaren prodajom založene nekretnine, koji zahtjev je tužitelj postavio umjesto ranijeg zahtjeva za brisanje založnog prava, a s obzirom na okolnosti koje su se izmijenile u tijeku ovog postupka, i presuditi kao u točki I. izreke presude.

Glede podrednog tužbenog zahtjeva za utvrđenje ništetnosti Ugovora:

Prije svega se ističe da nije osnovan tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnosti cjelokupnog Ugovora o dugoročnom kreditu zbog eventualno neovlaštenog potpisnika Ugovora na strani tužitelja, koji se u Ugovoru pojavljuje u ulozi solidarnog dužnika i zalogodavca, već se eventualno može raditi o ništetnosti Ugovora u dijelu koji zapravo predstavlja akcesorni ugovor, kojim se tužitelj obvezao 1.tuženiku kao sudužnik i zalogodavac, a što je obuhvaćeno dijelom odredbe članka 6. Ugovora.

Prema odredbi članka 88. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima (NN 53/91, NN 73/91, NN 111/93, NN 3/94, NN 107/95, NN 7/96 i NN 91/96), dalje ZOO/91, ugovor što ga neka osoba sklopi kao opunomoćenik u ime drugoga bez njegova ovlaštenja, obvezuje neovlašteno zastupanog samo ako on ugovor naknadno odobri. Prema odredbi stavka 3. istog članka, ako neovlašteno zastupani u ostavljenom roku ugovor ne odobri, smatra se da ugovor nije ni sklopljen.

U konkretnom slučaju, sporno je da li je Ugovor o dugoročnom kreditu s valutnom klauzulom od 31. prosinca 1997. god. na strani tužitelja potpisala ovlaštena osoba, s time da nije sporno da je Ugovor potpisao Jasmin Smailagić u ime i za račun 2.tuženika kao korisnika kredita, u ime društva AUTO – KUĆA JASMIN d.d. ZAGREB kao solidarnog dužnika, te u svoje osobno ime kao zalogodavatelj.

Iz Ugovora (list 9-13 spisa) proizlazi da se na istom ispod oznake "solidarni dužnik" nalaz pečat tužitelja i nečitki potpis. Grafološkim vještačenjem po vještaku Valteru Dolušiću, univ. spec. crim., stalnom sudskom vještaku za rukopis (grafologiju), dokumente i vrijednosne papire (list 513-525 spisa), utvrđeno je da je navedeni potpis, vjerojatno pisan rukom Milana Jančića. Sud je navedeni nalaz i mišljenje prihvatio u cijelosti, cijeneći isti objektivnim i stručnim, te imajući u vidu da stranke na isti nisu imale primjedbe.

Iz potvde o solemnizaciji Ugovora od strane javnih bilježnika Jadranke Borčić i Olge Sokolić-Ožbolt iz Rijeke (list 13 spisa), razvidno je da su javni bilježnici potvrdili, između ostalog, da je AUTO – KUĆA JASMIN d.d. RIJEKA, zastupana po direktoru Milanu Jančiću iz Rijeke, kao založni dužnik podnijela predmetni Ugovor na potvrdu.

Tužitelj je, međutim, osporio i ovlaštenje Milana Jančića za zastupanje tužitelja u vrijeme potpisivanja Ugovora, iz razloga jer isti nije bio upisan u sudski registar kao osoba ovlaštena za zastupanje tužitelja u to vrijeme. Uvidom u izvadak iz sudskog registra za tužitelja (list 548-555 spisa), razvidno je da je kao osoba ovlaštena za zastupanje bio upisan Neven Smailagić u razdoblju od 24. studenog 1995. god. do otvaranja stečaja dana 17. svibnja 2004. god., dok je Milan Jančić bio upisan od 19. studenog 1998. god. pa do dana otvaranja stečaja nad tužiteljem 17. svibnja 2004. god., s time da obojica zastupaju samostalno i pojedinačno. Sporni Ugovor sklopljen je dana 31. prosinca 1997. god., dok je učinak Ugovora u dijelu zasnivanja spornog založnog prava nastupio dana 16. siječnja 1998. god., dakle, u vrijeme kada Milan Jančić nije bio upisan u sudskom registru kao osoba ovlaštena za zastupanje tužitelja. Međutim, iz ovosudnog registarskog spisa posl.br. Tt-97/4990 (list 567-594 spisa), razvidno je da je Nadzorni odbor tužitelja na sjednici održanoj dana 29. travnja 1996. god. donio Odluku kojom se Milan Jančić imenuje predsjednikom uprave, s time da zastupa društvo samostalno i pojedinačno, a prijava za upis u registar podnesena je dana 31. prosinca 1997. god., dakle upravo na dan sklapanja spornog Ugovora. Također je razvidno da je Milan Jančić dana 13. lipnja 1996. god. dao izjavu kojom prihvaća postavljenje za predsjednika uprave tužitelja, a ta izjava solemnizirana je od strane javnog bilježnika istog dana.

Prema odredbi članka 244. stavak 1. Zakona o trgovačkim društvima (NN 111/93), dalje ZTD, članove uprave i predsjednika imenuje nadzorni odbor društva... Nije li u odluci o imenovanju što drugo rečeno, mandat predsjedniku i članu uprave počinje s danom donošenja odluke o imenovanju bez obzira na upis u sudskom registru, prema odredbi članka 66. stavak 1. ZTD-a, učinak upisa u registar je taj da se nitko ne može pozivati na to da mu nisu poznati podaci upisani u trgovačkom registru koji su objavljeni na način propisan tim Zakonom ili aktima trgovačkoga društva. Prema odredbi stavka 2. istog članka, svaka osoba može se pozvati na stanje upisa u registru glede pravno odlučnih podataka i činjenica koji se sukladno tom i drugim zakonima upisuju u trgovački registar, osim one osobe kojoj je bilo poznato ili moralo biti poznato da se stvarno stanje glede tih podataka razlikuje od stanja upisa u registru. Prema odredbi stavka 3. istog članka, osoba koja je u dobroj vjeri, ne može trpjeti štetu zbog toga što se glede pravno odlučnih podataka i činjenica pouzdala u stanje upisa u trgovačkom registru.

Iz navedenog slijedi da je upis u sudski registar deklaratorne naravi, i važan je zbog odnosa društva prema trećima, na način da društvo mora prihvatiti sve pravne posljedice radnji osobe koja je upisana u sudski registar, iako je prestala biti članom uprave, ako je treća osoba u dobroj vjeri. Odnosno, upis u sudski registar štiti savjesnu treću osobu, a ne (nesavjesno) društvo. Samo društvo, koje zna tko je njegova uprava, ne može se pozivati na drugačije stanje upisano u sudskom registru. Da je upis u sudski registar deklaratoran, proizlazi iz stava Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, izreženog u odluci posl.br. Pž-336/99 od 13. listopada 1999. god.

Iz navedenog dalje slijedi da je Ugovor u ime i za račun tužitelja potpisala ovlaštena osoba, te da Ugovor proizvodi pravne učinke za tužitelja, u dijelu koji se sadržajno tiče tužitelja, i to neovisno o tome što se u članku 6. Ugovora navodi da

pravnog prednika tužitelja zastupa drugi direktor društva Neven Smailagić, a na što također ukazuje tužitelj, i neovisno o tome što je potpis Milana Jančića i pečat tužitelja stavljen samo ispod oznake "solidarni dužnik", a ne i ispod oznake "zalogodavatelj", gdje se nesporno nalazi potpis Jasmina Smailagića. Po stavu ovog suda, relevantno je da je Ugovor potpisan na njegovom kraju, od strane ovlaštene osobe pravnog prednika tužitelja, te znači prihvaćanje sadržaja koji prethodi tom potpisu. Ugovor bi proizvodio pravne učinke za sve potpisnike, sve i da mjesta za potpis nisu posebno naznačena navođenjem ugovornih uloga, te naznake su tehničke prirode. Dodatno, Ugovor je u dijelu zasnivanja založnog prava na nekretnini tužitelja ispunjen na način da je temeljem predmetnog Ugovora, založno pravo uknjiženo u zemljišnim knjigama, čemu se tužitelj prije pokretanja ovog postupka nije usprotivio. Na taj način, Ugovor je naknadno odobren. Da je pravni prednik tužitelja odobravao Ugovor u vrijeme i nakon njegovog sklapanja, proizlazi i iz iskaza Jasmina Smailagića, zastupnika po zakonu jedinog člana tužitelja (ovdje 2.tuženika), i predsjednika Nadzornog odbora tužitelja, koji je izričito iskazao da je volja tužitelja bila zasnivanje spornog založnog prava. Volja zastupnika po zakonu tužitelja u to vrijeme, Milana Jančića, je po redovnom tijeku stvari, a i prema iskazima svjedoka iz kojih proizlazi da su zastupnici po zakonu provodili odluke vlasnika, bila je ekvivalentna volji vlasnika društva, kako je već prije obrazloženo. Tužitelj u svakom slučaju nije istakao niti dokazao protivno.

Slijedom svega navedenog, sud zaključuje da niti podredni tužbeni zahtjev tužitelja, kojim zahtijeva utvrđenje ništetnosti (ništavosti) Ugovora o dugoročnom kreditu s valutnom klauzulom, sklopljenog dana 31. prosinca 1997. god., nije osnovan, pa je isti valjalo odbiti.

Kako nije usvojen tužbeni zahtjev u dijelu kojim tužitelja zahtijeva utvrđenje ništetnosti (ništavosti) Ugovora, nije osnovan niti podredni tužbeni zahtjev kojim tužitelj po toj osnovi zahtijeva ovlaštenje da u cijelosti zadrži iznos kupoprodajne cijene ostvaren prodajom založene nekretnine. Naime, taj zahtjev predstavlja zahtjev za otklanjanje učinaka založnog prava, zasnovanog temeljem tog ugovora, u smislu odredbe članka 104. stavak 1. ZOO/91.

Slijedom navedenog, valjalo je i podredni zahtjev tužitelja odbiti i presuditi kao u točki II. izreke presude.

Odluka o trošku temelji se na odredbi članka 154. stavak 1. i 155. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, NN 91/92, NN 112/99, NN 117/03, NN 88/05, NN 2/07, NN 84/08, NN 123/08, NN 57/11 i NN 25/13), dalje ZPP.

1.tuženiku je priznat trošak zastupanja po odvjetniku prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 91/04, NN 37/05, NN 148/09, NN 142/12, NN 103/14 i NN 118/14), dalje OT, i to: sastav odgovora na tužbu 3700 bodova (Tbr.8.1.OT), pristup na ročišta dana 2. prosinca 2004. god. i 17. svibnja 2017. god. 1850 bodova (Tbr.9.2.OT), sastav podnesaka od 31. svibnja 2017. god. (odgovor na preinačenu tužbu) i 26. rujna 2017. god. (očitovanje na nalaz vještaka) po 3700 bodova (Tbr.8.1.OT), sastav podneska od 5. listopada 2017. god. 50 bodova (Tbr.8.3.OT), odnosno ukupno 148.500,00 kn (vrijednost boda 10,00 kn – Tbr. 50 OT), PDV (22 %) 12.210,00 kn, PDV (25 %) 23.250,00 kn, trošak grafološkog vještačenja 2.680,00 kn.

1.tuženiku nije priznat trošak pristupa na ročišta na koja je za njega pristupio punomoćnik zaposlenik, a ne odvjetnik (ročište dana 18. listopada 2005. god., 22. studenog 2005. god., 2. veljače 2006. god., 28. studenog 2006. god. i 30. siječnja 2007. god.). Trošak vještačenja priznat je u visini nagrade određene vještaku.

2..tuženiku je priznat trošak zastupanja po odvjetniku prema OT, i to: pristup na ročište dana 20. siječnja 2017. god. 50 bodova (Tbr.9.5.OT), pristup na ročišta dana 21. listopada 2004. god., 2. prosinca 2004. god., 18. listopada 2005. god., 22. studenog 2005. god. i 17. svibnja 2017. god. po 1850 bodova (Tbr.9.2.OT), pristup na ročišta dana 2. veljače 2006. god., 28. studenog 2006. god., 30. siječnja 2007. god., 29. studenog 2016. god. i 12. listopada 2017. god. po 3700 bodova (Tbr.9.1.OT), sastav podneska od 18. rujna 2017. god. (očitovanje na nalaz vještaka) 3700 bodova (Tbr.8.1.OT), sastav podnesaka od 6. veljače 2007. god., 22. svibnja 2017. god. i 23. lipnja 2017. god. po 50 bodova (Tbr.8.3.OT), odnosno ukupno 316.500,00 kn (vrijednost boda 10,00 kn – Tbr. 50 OT), PDV (22 %) 40.810,00 kn, PDV (25 %) 32.750,00 kn.

2.tuženiku nije priznat trošak sudske pristojbe na odgovor na tužbu, jer pristojba nije plaćena, nije mu priznat trošak podneska od 21. studenog 2005. god., budući je isti predan na ročištu 22. studenog 2005. god. za koje mu je priznat trošak.

U Rijeci, dana 24. studenog 2017. god.

REPUBLIKA HRVATSKA 4 TRGOVAČKI SUD U RIJECI

SUDAC
Željka Štrk-Vozila

Sudac: ŽELJKA ŠTRK-VOZILA v.r.
ZA TOČNOST OTPRAVKA

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 8 dana od dana primitka iste (čl. 335. st. 7., 8., 9. i 11. ZPP-a). Žalba se podnosi putem ovog suda u tri istovjetna primjerka, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u Zagrebu (čl. 348. st. 1. i čl. 500.t. 2. ZPP-a).

Posl.br. XV St-201/03

Stečajni sudac Daniela Korlević, u stečajnom postupku nad dužnikom Auto kuća - Jasmin d.d. Rijeka temeljem čl. 141. st. 4. u svezi sa čl. 10. st. 2. Stečajnog zakona ((NN 44/96,29/99, 129/00 i 123/03), u skladu sa čl. 10. st. 2. Stečajnog zakona, dana 17. studenoga 2004. g. donosi slijedeću

N A R E D B U

Odobrava se stečajnom upravitelju Sanjinu Pavlaku, da u ime stečajnog dužnika podnese tužbu za pobijanje pravne radnje stečajnog dužnika i to Ugovora o dugoročnom kreditu sa valutnom klauzulom sklopljenog dana 31. prosinca 1997. godine između Croatia banke d.d., Jasmin d.o.o. kao korisnika kredita i stečajnog dužnika kao solidarnog dužnika.

U Rijeci, dana 17. studenoga 2004. g.

REPUBLIKA HRVATSKA 17 TRGOVAČKI SUD U

Stečajni sudac
Daniela Korlević

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv naredbe stečajni upravitelj, Odbor vjerovnika i vjerovnici mogu podnijeti prigovor, te u roku od 3 dana od dana njezine objave, a ako nije objavljena – od dana dostave otpravka. O prigovoru protiv naredbe odlučuje stečajni sudac rješenjem protiv kojega nije dopuštena žalba (čl. 12. st. 1. i 2. Stečajnog zakona).

DNA
- stečajnom upravitelju

Posl.br. XV St-201/03

Stečajni sudac Daniela Korlević, u stečajnom postupku nad dužnikom Auto kuća - Jasmin d.d. Rijeka temeljem čl. 141. st. 4. u svezi sa čl. 10. st. 2. Stečajnog zakona ((NN 44/96,29/99, 129/00 i 123/03), u skladu sa čl. 10. st. 2. Stečajnog zakona, dana 17. studenoga 2004. g. donosi slijedeću

N A R E D B U

Odobrava se stečajnom upravitelju Sanjinu Pavlaku, da u ime stečajnog dužnika podnese tužbu za pobijanje pravne radnje stečajnog dužnika i to Ugovora o dugoročnom kreditu sa valutnom klauzulom sklopljenog dana 31. prosinca 1997. godine između Croatia banke d.d., Jasmin d.o.o. kao korisnika kredita i stečajnog dužnika kao solidarnog dužnika.

U Rijeci, dana 17. studenoga 2004. g.

REPUBLIKA HRVATSKA 17 TRGOVAČKI SUD U

Stečajni sudac
Daniela Korlević

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv naredbe stečajni upravitelj, Odbor vjerovnika i vjerovnici mogu podnijeti prigovor, te u roku od 3 dana od dana njezine objave, a ako nije objavljena – od dana dostave otpravka. O prigovoru protiv naredbe odlučuje stečajni sudac rješenjem protiv kojega nije dopuštena žalba (čl. 12. st. 1. i 2. Stečajnog zakona).

DNA
- stečajnom upravitelju

04 -07- 2018

54 Pž-798/2018-2

TRGOVAČKI SUD U RIJECI

27 -06- 2018

PRIMLJENO

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
ZAGREB

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA
I
RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Raoula Dubravca, predsjednika vijeća, Draženke Deladio, suca izvjestitelja, i Josipa Turkalja, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja STEČAJNA MASA AUTO-KUĆA JASMIN d.d., Rijeka, kojeg zastupa punomoćnik Đorđe Perković, odvjetnik u Pagu, Trg Sv. Jurja 2, protiv tuženika 1. CROATIA BANKA d.d., OIB 32247795989, Zagreb, R. F. Mihanovića 9, kojeg zastupa punomoćnik Zlatko Mateša, odvjetnik u Zagrebu, Garićgradska 13 i tuženika 2. STEČAJNA MASA JASMIN d.o.o., Rijeka, Braće Pavlinić 12/e, kojeg zastupa punomoćnik Hrvoje Vukić, odvjetnik u Rijeci, N. Tesle 9, radi pobijanja pravnih radnji (vrijednost predmeta spora: 3.700.000,00 kn), odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude i rješenja Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-696/2016-107 od 24. studenog 2017., u sjednici vijeća održanoj 24. travnja 2018.

presudio je

Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-696/2016-107 od 24. studenog 2017. i sudi:

1. Utvrđuje se da je bez utjecaja prema stečajnoj masi stečajnog dužnika Auto – kuća Jasmin d.d., Rijeka, članak 6. Ugovora o dugoročnom kreditu s valutnom klauzulom kojeg su sklopili tužitelj Auto-kuća Jasmin d.d., Rijeka i prvotuženik Croatia banka d.d., Zagreb, 31. prosinca 1997.

2. Ovlašćuje se tužitelj u cijelosti zadržati iznos kupoprodajne cijene, ostvaren prodajom založene nekretnine.

riješio je

I. Preinačuje se rješenje Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-696/2016-107 od 24. studenog 2017. u točki II. njegove izreke i rješava:

1. Nalaže se prvotuženiku Croatia banka d.d., Zagreb, naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 593.342,50 kn (petstodevedesettritisućetiristočetrdesetdvije kune i pedeset lipa) u roku od osam dana.

2. Odbija se tužiteljev zahtjev za naknadu parničnog troška u preostalom iznosu od 489.532,50 kn (četiristoosamdesetdevettisućapetstotridesetdvije kune i pedest lipa) kao neosnovan.

II. Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-696/2016107 od 24. studenog 2017. u točki III. njegove izreke.

Obrazloženje

Pobijanom presudom prvostupanjski sud je odbio kao neosnovan tužbeni zahtjev radi utvrđenja da je članak 6. Ugovora o dugoročnom kreditu s valutnom klauzulom kojeg su tužitelj i prvotuženik sklopili 31. prosinca 1997., bez utjecaja prema stečajnoj masi tužitelja, pa da se ovlašćuje tužitelj u cijelosti zadržati iznos kupoprodajne cijene, ostvaren prodajom založene nekretnine (točka I. izreke presude). Odbio je kao neosnovan i podredni tužbeni zahtjev radi utvrđenja da je Ugovor o dugoročnom kreditu s valutnom klauzulom kojeg su tužitelj i prvotuženik sklopili 31. prosinca 1997., ništetan, pa da se ovlašćuje tužitelj u cijelosti zadržati iznos kupoprodajne cijene, ostvaren prodajom založene nekretnine (točka II. izreke presude). Naložio je tužitelju naknaditi prvotuženiku parnični trošak u iznosu od 186.640,00 kn, u roku od osam dana (točka II. izreke rješenja). Naložio je tužitelju naknaditi drugotuženiku parnični trošak u iznosu od 390.060,00 kn, u roku od osam dana (točka III. izreke rješenja).

U obrazloženju presude sud je naveo da drugotuženik nije pasivno legitimiran u odnosu na osnovni tužbeni zahtjev, budući da se ne radi o pravnoj radnji poduzetoj protiv drugotuženika. Tužitelj se, naime, obvezao kao sudužnik i zalogodavac samo u odnosu na prvotuženika. Stoga je tužbeni zahtjev tužitelja protiv drugotuženika već zato neosnovan. U konkretnom slučaju, prijedlog za uknjižbu založnog prava podnesen je 16. siječnja 1998., što je razvidno iz povijesnog izvatka iz zemljišnih knjiga za nekretninu koja je predmet zaloga – k.č.br. 1409/21, upisane u zk.ul. 489 k.o. Podvežica (list 388.-438. spisa). Dakle, ima se smatrati da je radnja poduzeta tog dana. Iz Izvješća stečajnog upravitelja o okončanju završne diobe sa završnog ročišta od 6. prosinca 2011. s prijedlogom zaključenja stečajnog postupka (list 355.-359. spisa), proizlazi da se nakon završnog ročišta na sudskom depozitu ovog suda nalaze sredstva od prodaje nekretnina koje su predmet ovog spora u iznosu od 1.877.758,19 kn, a koja sredstva se ne dijele do pravomoćnog okončanja ove parnice, zatim položena su sredstva u iznosu od 650.950,51 kn, tako da ukupna sredstva na sudskom depozitu, uključujući očekivani priliv od povrata PDV-a, iznose 2.572.331,25 kn, dok je stanje na žiro - računu stečajnog dužnika, nula. Iz rješenja o zaključenju stečajnog postupka poslovni broj St-201/2003-337 od 20. prosinca 2011. (list 360. spisa) proizlazi da nije bilo završne diobe, jer se stečajna masa nije unovčila u iznosima koji bi to omogućili. Iz navedenog sud zaključuje da je stečajni postupak nad pravnim prednikom tužitelja okončan, a da se svi vjerovnici nisu namirili, odnosno ispunjena je opća pretpostavka pobijanja – oštećenje vjerovnika. Ovo i stoga jer je iz povijesnog zemljišnog izvatka za predmetnu nekretninu razvidno da prije upisa založnog prava u korist prvotuženika, na temelju pobijanog Ugovora, nije bilo upisanih drugih tereta, pa proizlazi da bi u slučaju da niti ovog tereta nema, pozicija svih vjerovnika nakon eventualnog pobijanja bila povoljnija.

No, cijeneći izvedene dokaze zasebno i u njihovoj ukupnosti, prvostupanjski sud zaključuje da je namjera drugotuženika prilikom zaključenja spornog Ugovora bila osigurati

likvidnost potrebnu za poslovanje, te olakšati uvjete plaćanja ranijeg kratkoročnog kredita, odnosno reprogramirati taj kredit. Nadalje, sud zaključuje da je prvotuženik kao banka za odobrenje takvog kredita zahtijevala osiguranje u vidu zaloga nekretnina u dvostrukoj vrijednosti u odnosu na iznos kredita, u koju svrhu je tužitelj dao zalog na nekretnini u svojem vlasništvu. Tužitelj se obvezao i kao solidarni dužnik, a u tom svojstvu Ugovor je potpisalo i društvo Auto - kuća Jasmin d.d. Zagreb. Jasmin Smailagić osobno, obvezao se kao zalogodavac koji je u zalog dao nekretnine u svom vlasništvu. Navedeno je sukladno iskazu svjedoka Nikole Samaržije, koji je iskazao da je interno pravilo banke – prvotuženika, bilo da kao sudužnike obvezuje povezane osobe korisnika kredita, odnosno sud prihvaća u cijelosti njegov iskaz iz kojeg proizlazi da se radilo o redovitom bankarskom poslu odobrenom pod uobičajenim uvjetima i primjenom uobičajene pažnje. U smislu odredbe čl. 131. st. 1. Stečajnog zakona („Narodne novine" broj: 44/96, 29/99, 129/00 i 123/03; dalje: SZ), međutim, relevantna je namjera oštećenja vjerovnika kod stečajnog dužnika, konkretno pravnog prednika tužitelja, koja se ima prosuditi prema stanju svijesti osobe koja je u ime i za račun pravnog prednika tužitelja pobijanu pravnu radnju poduzela.

Iz provedenih dokaza sud ne može zaključiti da je namjera pravnog prednika tužitelja u vrijeme davanja u zalog nekretnine za potrebe osiguranja kredita kojeg je korisnik 2. tuženik, bila oštećenje njegovih vjerovnika. Iz iskaza svjedoka proizlazi da je Jasmin Smailagić kao predsjednik Nadzornog odbora tužitelja i zastupnik po zakonu pravnog prednika drugotuženika, koji je jedini član društva tužitelja, kao i člana društva – drugotuženika, donosio odluke u ime oba društva, što znači da su zastupnici po zakonu pravnog prednika tužitelja samo provodili odluke vlasnika, te da je njihova volja korespondirala volji vlasnika. Iz iskaza Jasmina Smailagića proizlazi da je namjera i cilj cjelokupnog posla, bilo omogućavanje likvidnosti drugotuženika u cilju njegovog redovnog poslovanja, dok su nekretnine dane u zalog isključivo u cilju ishođenja kredita. Uostalom, i sam Jasmin Smailagić osobno, je istim Ugovorom dao u zalog nekretninu u svom vlasništvu, što zasigurno ne bi učinio da je smatrao da drugotuženik neće moći vratiti kredit i da će doći do aktiviranja sredstava osiguranja plaćanja. Naime, nije životno ni logično, da bi se svjesno i namjerno izložio riziku gubitka nekretnine u svom vlasništvu. Dakle, sud zaključuje da nije postojala namjera tužitelja oštećenja njegovih vjerovnika, već je dominantna namjera bila održavanje poslovanja društva vlasnički povezanog s društvom – zalogodavcem.

Nadalje, zahtijeva se i postojanje znanja druge ugovorne strane za nesposobnost za plaćanje stečajnog dužnika. U tom smislu, tužitelj nije dokazao da je ptvotuženik znao za te okolnosti, mada iz očevidnika o redoslijedu plaćanja (list 310.-332. spisa), proizlazi da je 1997. godina postojala blokada računa tužitelja, s time da nije razvidno da li se radilo o neprekidnoj blokadi. Potvrda o solventnosti na dan 10. studenog 1997. (list 280. spisa), ne odnosi se na tužitelja, već na drugu pravnu osobu – društvo Auto – kuća Jasmin d.d. Zagreb. Kao banka, prvotuženik, po redovitom tijeku stvari, nije bio dužan provjeravati bonitet zalogodavca, već isključivo vrijednost nekretnine koja se daje u zalog. Tako je iskazao i svjedok Nikola Samaržija. Tužitelj nije dokazao da je prvotuženik na bilo koji način bio upoznat s poslovanjem odnosno financijskim stanjem tužitelja u vrijeme davanja zaloga. Tužitelj tvrdi da je prvotuženik imao saznanja o tome da je drugotuženik davao tužitelju pozajmice radi isplate plaća djelatnicima tužitelja, iz razloga jer tužitelj nije imao sredstava za plaće. Pri tome se poziva na dokumente nazvane pozajmica (list 232.-273. spisa). Iz istih bi proizlazilo da je određenim fizičkim osobama, čija imena se navode na dokumentima, isplaćena pozajmica društva Jasmin d.o.o., u svrhu isplate plaće. Nije razvidno da bi

pozajmica bila dana upravo tužitelju, nije razvidno da se radi o djelatnicima tužitelja, a u svakom slučaju, nije razvidno da bi o tim isplatama bilo kakvih saznanja imao prvotuženik. Navedeno nije razvidno niti iz ovosudnog spisa poslovni broj P-151/2010 (ranije poslovni broj P-1467/2004). Naime, iz djelomično potvrđene presude koja je u tom predmetu bila donesena 5. lipnja 2007. (list 287.-303. spisa), razvidno je da je 1. tužitelj iz tog predmeta Jasmin Smailagić tvrdio da je pozajmio tuženiku iz tog predmeta, Auto – kuća Jasmin d.d. Rijeka, odnosno pravnom predniku ovdje tužitelja iznos od 340.495,58 kn, radi isplate plaća djelatnicima tog društva. Sud je taj tužbeni zahtjev odbio, i presuda je u tom dijelu pravomoćna. U obrazloženju te presude navodi se da iz dostavljenih dokaza o pozajmicama proizlazi da pozajmicu daje ovdje drugotuženik, i to osobama za koje je navedeno da se radi o radnicima tuženika iz tog predmeta, tj. ovdje tužitelja. Dakle, ne proizlazi da bi se radilo o pozajmicama danim tužitelju. Nadalje, nesporno je da se kod 1. tuženika nije vodio poslovni račun tužitelja, a tako su iskazali i saslušani svjedoci. Sud stoga zaključuje da tužitelj nije znao da tužitelju prijeti nesposobnost za plaćanje.

U konkretnom slučaju, sporno je i da li je Ugovor o dugoročnom kreditu s valutnom klauzulom od 31. prosinca 1997. na strani tužitelja potpisala ovlaštena osoba, s time da nije sporno da je Ugovor potpisao Jasmin Smailagić u ime i za račun drugotuženika kao korisnika kredita, u ime društva Auto – kuća Jasmin d.d. Zagreb kao solidarnog dužnika, te u svoje osobno ime kao zalogodavatelj. Iz Ugovora (list 9.-13. spisa) proizlazi da se ispod oznake „solidarni dužnik" nalazi pečat tužitelja i nečitki potpis. Grafološkim vještačenjem po vještaku Valteru Dolušiću, univ. spec. crim., stalnom sudskom vještaku za rukopis (grafologiju), dokumente i vrijednosne papire (list 513.-525. spisa), utvrđeno je da je navedeni potpis, vjerojatno pisan rukom Milana Jančića. Sud je navedeni nalaz i mišljenje prihvatio u cijelosti, cijeneći ga objektivnim i stručnim, te imajući u vidu da stranke nisu imale primjedbe. Iz potvrde o solemnizaciji Ugovora od strane javnih bilježnika Jadranke Borčić i Olge Sokolić-Ožbolt iz Rijeke (list 13. spisa), razvidno je da su javni bilježnici potvrdili, između ostalog, da je Auto – kuća Jasmin d.d., Rijeka, zastupana po direktoru Milanu Jančiću iz Rijeke, kao založni dužnik podnijela predmetni Ugovor na potvrdu. Iz navedenog dalje slijedi da je Ugovor u ime i za račun tužitelja potpisala ovlaštena osoba, te da Ugovor proizvodi pravne učinke za tužitelja, u dijelu koji se sadržajno tiče tužitelja, i to neovisno o tome što se u članku 6. Ugovora navodi da pravnog prednika tužitelja zastupa drugi direktor društva Neven Smailagić, a na što također ukazuje tužitelj, i neovisno o tome što je potpis Milana Jančića i pečat tužitelja stavljen samo ispod oznake „solidarni dužnik", a ne i ispod oznake „zalogodavatelj", gdje se nesporno nalazi potpis Jasmina Smailagića.

Odluku o trošku je utemeljio na odredbama čl. 154. st. 1. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine" broj 148/11-pročišćeni tekst i 25/13; dalje: ZPP).

Protiv presude i odluke o trošku žalbu je podnio tužitelj navodeći da:

- prvostupanjski sud u pobijanoj presudi ne čini razliku između pravne i financijske pozicije solidarnog i založnog dužnika, što je ovdje bitno jer je prvotuženik bio dužan obraditi kreditnu sposobnost tužitelja, ujedno i založnog i solidarnog dužnika,
- drugotuženik nije imao namjeru vratiti novac primljen iz kredita, što je potvrđeno činjenicom da nikada nije svojom voljom izvršio povrat niti jedne rate kredita, već je kredit djelomično prebijen iznosom od 300.000,00 DEM koji je ostao kao depozit na računu prvotuženika,
- je drugotuženik pasivno legitimiran u ovoj parnici,

- je sud propustio utvrditi da je drugotuženik isplaćivao plaće radnicima tužitelja jer je tužitelj bio nesposoban za plaćanje,
- je sud propustio utvrditi da je Jasmin Smailagić ustupio sebi osobno i svojoj supruzi, i to bez naknade, tražbine koje je drugotuženik imao prema trećim osobama, a koje je tražbine i naplatio, kako to proizlazi iz provedenog vještačenja u predmetu koji se vodio pred prvostupanjskim sudom pod poslovnim brojem P-151/2010,
- navedeno demantira zaključak prvostupanjskog suda da nije životno ni logično, da bi se Jasmin Smailagić svjesno i namjerno izložio riziku od gubitka nekretnine u svom vlasništvu,
- je i iz priloženog ugovora o ustupu potraživanja i prijenosu založnog prava vidljiva i realizirana namjera nenaplatnog stjecanja novca u velikim iznosima, a na štetu trgovačkih društava u vlasništvu Jasmina Smailagića,
- je Jasmin Smailagić neovlašteno i protivno odredbi čl. 241. Zakona o trgovačkim društvima („Narodne novine" broj: 111/93, 34/99, 52/00, 118/03, 107/07, 146/08, 137/09, 111/12, 68/13 i 110/15; dalje ZTD) preuzeo poslove uprave tužitelja pa da svaku radnju valja promatrati kroz prizmu navedenog nezakonitog načina vođenja poslova,
- je prvostupanjski sud propustio primijeniti i odredbe čl. 9., 10. i 11. Zakona o sudskom registru („Narodne novine" broj: 1/95, 57/96, 1/98, 30/99, 45/99, 54/05, 40/04, 91/10, 90/11, 148/13, 93/14 i 110/15, dalje: ZSR),
- se na većini ročišta u ovom parničnom postupku raspravljalo samo o procesnim pitanjima.

Traži naknadu troška sastava žalbe u iznosu od 57.812,50 kn.

Prvotuženik je u odgovoru na žalbu osporio sve žalbene navode.

Žalba je osnovana.

Ispitavši pobijanu presudu sukladno odredbama čl. 365. ZPP-a, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. tog Zakona, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud nalazi da je pobijana presuda zahvaćena bitnom povredom odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a, te da su ispunjene pretpostavke za donošenje presude iz čl. 373.a ZPP-a.

Predmet preostalog dijela spora je, prije svega, tužiteljev zahtjev radi pobijanja pravne radnje – članka 6. Ugovora o dugoročnom kreditu s valutnom klauzulom kojeg su tužitelj i prvotuženik sklopili 31. prosinca 1997., primjenom odredbe čl. 131. SZ-a, jer je tužitelj poduzeo tu radnju s namjerom da ošteti svoje vjerovnike, a prvotuženik je u vrijeme poduzimanja te radnje znao za njegovu namjeru, pa da se ovlašćuje tužitelj u cijelosti zadržati iznos kupoprodajne cijene, ostvaren prodajom založene nekretnine. Radi se zapravo o založnom ugovoru kojim je tužitelj, kao zalogodavatelj, radi osiguranja prvotuženikove tražbine prema drugotuženiku s osnove ugovora o kreditu, dao u zalog svoju nekretninu. Na sudskom depozitu Trgovačkog suda u Rijeci nalaze se novčana sredstva od prodaje nekretnine u iznosu od 1.877.758,19 kn.

Iz sadržaja spisa i obrazloženja pobijane presude proizlazi da je tijekom postupka postalo nesporno da je pobijani založni ugovor, u ime tužitelja, kao zalogodavatelja, potpisao neovlaštena osoba Jasmin Smailagić, tadašnji predsjednik nadzornog odbora tužitelja i direktor člana društva tužitelja. Zatim, da je prijedlog za uknjižbu upisanog založnog prava na

tužiteljevoj nekretnini podnesen 16. siječnja 1998. čime je, sukladno čl. 138. SZ-a, poduzeta pobijana pravna radnja.

Ovaj sud prihvaća pravno shvaćanje prvostupanjskog suda da je tužitelj, ne pobijajući upis založnog prava na svojoj nekretnini sve do pokretanja ovoga postupka, sukladno odredbi čl. 88. st. 1. mjerodavnog Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine" broj: 53/91, 73/91, 111/93, 112/99 i 88/01, dalje: ZOO), naknadno odobrio pobijani ugovor. Zato ta pravna radnja može biti predmet pobijanja primjenom mjerodavnih odredaba Stečajnog zakona.

Neosnovan je žaliteljev navod da je drugotuženik pasivno legitimiran u ovoj parnici jer iz oba, konačno postavljena tužbena zahtjeva (i osnovnog i podrednog) proizlazi da je tužitelj njima na pasivnoj strani obuhvatio samo prvotuženika. Nadalje, kao što je već navedeno, predmet pobijanja je založni ugovor sklopljen između tužitelja i prvotuženika zbog čega je pravilno shvaćanje prvostupanjskog suda da se ne radi o pravnoj radnji poduzetoj protiv drugotuženika, jer se tužitelj obvezao kao zalogodavac samo u odnosu na prvotuženika.

I konačno, u odnosu na pobijanje preostalog dijela ugovora o dugoročnom kreditu (koji se može odnositi i na drugotuženika) tužba je odbačena točkom I. izreke pobijanog rješenja. Na taj dio rješenja tužitelj se nije žalio pa je pravomoćan.

Pravilno je i shvaćanje prvostupanjskog suda da je u konkretnom slučaju ispunjena opća pretpostavka iz čl. 127. SZ-a za pobijanje ove pravne radnje budući da je stečajni postupak nad tužiteljem okončan, a utvrđene tražbine stečajnih vjerovnika u ukupnom iznosu od 7.099.749,29 kn nisu namirene ni u kojem dijelu (listovi 340. do 359. spisa). Iz posebne tablice o razlučnim pravima i zemljišnoknjižnog izvatka za predmetnu nekretninu razvidno je da osim upisa založnog prava u korist prvotuženika, temeljem pobijanog Ugovora, nije bilo upisanih drugih tereta na tužiteljevom suvlasničkom dijelu nekretnine (listovi 373. i 378. do 383. spisa), pa bi u slučaju da niti ovog tereta nema, pozicija svih vjerovnika nakon eventualnog pobijanja bila povoljnija.

Mjerodavne odredbe čl. 131. st. 1. i 2. SZ-a („Narodne novine" broj: 44/96, 29/99, 129/00 i 123/03) u cijelosti glase:

„Pravna radnja koju je dužnik poduzeo u posljednjih deset godina prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnoga postupka ili nakon toga s namjerom da ošteti svoje vjerovnike, može se pobijati ako je druga strana u vrijeme poduzimanja radnje znala za namjeru dužnika. Znanje za namjeru se pretpostavlja ako je druga strana znala da dužniku prijeti nesposobnost za plaćanje i da se radnjom oštećuju vjerovnici.

Smatrat će se da je vjerovnik znao da dužniku prijeti nesposobnost za plaćanje i da se radnjom oštećuju vjerovnici ako je znao ili je morao znati za okolnosti iz kojih se nužno moralo zaključiti da je dužnik nesposoban za plaćanje i da se radnjom oštećuju vjerovnici."

Pobijana pravna radnja je poduzeta 16. siječnja 1998. pa do podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka od 15. prosinca 2003. nije prošlo deset godina.

Iz citiranih zakonskih odredbi nadalje proizlazi da je osnovna pretpostavka koja posredno upućuje i na dužnikovu namjeru oštećenja vjerovnika i na znanje druge strane za tu

namjeru – dužnikova nesposobnost za plaćanje u vrijeme poduzimanja pobijane pravne radnje.

Prvostupanjski sud je u odnosu na tu činjenicu naveo da iz očevidnika o redoslijedu plaćanja (list 310.-332. spisa), proizlazi da je 1997. godine postojala blokada računa tužitelja, s time da nije razvidno da li se radilo o neprekidnoj blokadi, te da se potvrda o solventnosti na dan 10. studenog 1997. (list 280. spisa, koju je u spis priložio prvotuženik, kao dokaz sposobnosti za plaćanje dužnika u vrijeme poduzimanja pobijane pravne radnje), ne odnosi se na tužitelja, već na drugu pravnu osobu, na društvo Auto – kuća Jasmin d.d., Zagreb. Dakle, prvostupanjski sud nije utvrdio niti u pobijanoj presudi naveo je li tužitelj u vrijeme poduzimanja pobijane pravne radnje bio (ne)sposoban za plaćanje pa presuda nema razloga o toj odlučnoj činjenici.

Iz očevidnika o danima insolventnosti, priloženom na listovima 21. do 27. spisa, proizlazi da je tužitelj bio u neprekidnoj blokadi od 1. siječnja 1997. do dana otvaranja stečajnog postupka, 12. svibnja 2004. Osim toga, da je tužitelj u vrijeme poduzimanja pobijane pravne radnje bio nesposoban za plaćanje proizlazi i iz obrazloženja presude Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-1467/2004 od 5. lipnja 2007. (listovi 289. do 303. spisa) budući da je tamo tužitelj Jasmin Smailagić, u sporno vrijeme, predsjednik nadzornog odbora ovdje tužitelja i zastupnik po zakonu ovdje drugotuženika, člana društva tužitelja, na toj tvrdnji utemeljio tamošnji tužbeni zahtjev, navodeći da su ovdje tužitelju upravo iz tog razloga pozajmljivani iznosi u svrhu isplate plaća njegovim radnicima još od 1996. godine pa nadalje. Navedeno proizlazi i iz isprava priloženih na listovima 232. do 272. ovog spisa. Dakle, žalitelj osnovano navodi da je sud propustio utvrditi da je drugotuženik isplaćivao plaće radnicima tužitelja, jer je tužitelj bio nesposoban za plaćanje.

No, s tim u vezi je netočan i navod prvostupanjskog suda da se u obrazloženju pravomoćnog dijela presude Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-1467/2004 od 5. lipnja 2007. navodi da iz dostavljenih dokaza ne proizlazi da bi se radilo o pozajmicama danim tamo tuženiku, ovdje tužitelju. Naime, iz obrazloženja te presude proizlazi da je tužbeni zahtjev „u odnosu na pozajmice sa zaglavljem Jasmin d.o.o." odbijen zbog zastare i nedostatka aktivne legitimacije na strani tamo tužitelja Jasmina i Biserke Smailagić, a ne zbog nedostatka pasivne legitimacije na strani tamo tuženika, ovdje tužitelja.

Stoga, iz svega navedenog, kao bitno za ovaj parnični postupak, proizlazi da je drugotuženik koji je nesporno u sporno vrijeme bio komitent prvotuženika, prije, u vrijeme i nakon poduzimanja pobijane pravne radnje, isplaćivao plaće radnicima tužitelja zbog tužiteljeve nesposobnosti za plaćanje.

Osnovano žalitelj navodi i da prvostupanjski sud u pobijanoj presudi ne čini razliku između pravne i financijske pozicije solidarnog i založnog dužnika, što je ovdje bitno, jer je prvotuženik bio dužan obraditi kreditnu sposobnost tužitelja, ujedno i založnog i solidarnog dužnika. Naime, nije uobičajeno niti sukladno pravilima struke da banka kod davanja kredita ne provjeri sposobnost za plaćanje osobnog dužnika tog kredita.

Zatim, iz obrazloženja pobijane presude i sadržaja spisa proizlazi da:

- su u vrijeme sklapanja pobijanog Ugovora u sudskom registru, kao osobe ovlaštene za zastupanje tužitelja, bili upisani Boris Mijolović i Neven Smailagić (listovi 53. i 54. te 550. spisa),

- je vještačenjem utvrđeno da se ispod oznake „solidarni dužnik", uz pečat tužitelja, nalazi potpis Milana Jančića koji je nesporno tek od 19. studenog 1998., više od deset mjeseci nakon poduzimanja pobijane pravne radnje, bio upisan u sudskom registru kao osoba ovlaštena za zastupanje tužitelja,iako se u tekstu Ugovora kao tužiteljev direktor navodi Neven Smailagić,

- je nesporno da se ispod oznake „zalogodavatelj" koja se odnosi na tužitelja, nalazi potpis Jasmina Smailagića.

S tim u vezi, nije sukladno pravilima struke niti da banka, prilikom davanja kredita i osiguranja kredita hipotekom, ne provjeri, uvidom u sudski registar, tko je ovlaštena osoba za zastupanje solidarnog i ujedno založnog dužnika, a što ovdje nije učinjeno. Naime, pobijani založni ugovor nesporno je potpisala neovlaštena osoba Jasmin Smailagić pa žalitelj s pravom ukazuje na dio iskaza svjedoka Nikole Samaržije, u sporno vrijeme direktora prvotuženikove podružnice u Rijeci i supotpisnika odluke o odobrenju kredita (listovi 85. i 86. spisa), „kako kolegica (Mira Pastović) koja je obrađivala odobrenje tog kredita poznaje gospodina Jasmina i ranije, još iz tadašnje Jugobanke, te su na odluku o odobrenju kredita utjecale razne okolnosti kao osobna saznanja, brojevi, bilanca i imovina" (list 118. spisa). To iz razloga jer opisano, neprofesionalno postupanje prilikom sklapanja pobijanog Ugovora doista upućuje na to da se prvotuženik pritom nije rukovodio samo pravilima struke.

Naime, sudionik u obveznom odnosu dužan je u izvršavanju obveze iz svoje profesionalne djelatnosti postupati s povećanom pažnjom, prema pravilu struke i običajima (pažnja dobrog stručnjaka - čl. 18. st. 2. ZOO-a)

Svjedok Nikola Samaržija je iskazao i da je ovim kreditom koji je glasio na iznos od 3.500.000,00 kn refinanciran prethodni kredit drugotuženika koji je glasio na iznos od 740.000,00 kn, da je drugotuženik bio u visokom stupnju zaduženosti (99%) pa da ne bi mogao dobiti ovaj kredit bez hipoteke na tužiteljevoj nekretnini te da je upravo iz razloga što su tužitelj i drugotuženik povezana društva tužitelj bio i sudužnik „jer su primijetili da se kod vezanih poduzeća sele novci bez kontrole" (listovi 117. i 120. spisa).

Stoga je prvotuženik ili znao ili morao znati za sve te okolnosti iz kojih se nužno moralo zaključiti da je dužnik, ovdje tužitelj u sporno vrijeme bio nesposoban za plaćanje i da se radnjom oštećuju vjerovnici, imajući u vidu da se radilo o povezanim društvima, da je drugotuženik bio u visokom stupnju zaduženosti te da nije u roku dospijeća mogao vratiti niti prethodni kredit koji je glasio na pet puta manji iznos (listovi 83. i 117. spisa).

Da je pak tužitelj imao namjeru oštetiti vjerovnike, a za što je dovoljno da je tužitelj kao dužnik u sporno vrijeme oštećenje predvidio kao moguću posljedicu svoje radnje i na nju pristao, proizlazi iz sljedećeg:

- jer je prvostupanjski sud pravilno utvrdio da je tužiteljevo poslovanje vodio pa tako i sklopio pobijani ugovor Jasmin Smailagić, a što proizlazi i iz iskaza njegovog sina, u sporno vrijeme zastupnika po zakonu tužitelja, Nevena Smailagića (list 79. spisa),

- jer je osnovan žaliteljev navod da je pobijanom pravnom radnjom, hipotekom opterećena jedina vrijedna imovina tužitelja budući da iz spisa proizlazi da je prethodno tome,

založnim ugovorom od 1. prosinca 1997., hipotekom opterećena i druga preostala nekretnina tužitelja (listovi 373. do 377. spisa),

- jer je osnovan žaliteljev navod da prvotuženik nije dokazao da je Jasmin Smailagić, kao osoba koja je nesporno donosio odluke i u ime tužitelja i u ime drugotuženika, pa tako i neovlašteno potpisao u ime tužitelja pobijano osiguranje hipotekom, svojom voljom izvršio povrat barem jedne rate kredita drugotuženika. Naime, da je kredit samo djelomično prebijen iznosom od 300.000,00 DEM koji je ostao kao depozit na računu prvotuženika, proizlazi i iz iskaza svjedoka Nikole Samaržije koji je iskazao „da je cijeli iznos depozita potrošen za naplatu potraživanja banke" (list 119. spisa),

- jer je zbog toga prvotuženik, odmah nakon prijeboja od 9. rujna 1999., otkazao ugovor o kreditu (list 6. spisa) i podnio prijedlog za ovrhu i na ovoj nekretnini,

- jer je osnovan i žaliteljev navod da je Jasmin Smailagić 2003. i 2004. godine ustupio sebi osobno i svojoj supruzi tražbine koje je drugotuženik imao prema trećim osobama, a koje je tražbine i naplatio, kako to proizlazi iz provedenog vještačenja u predmetu koji se vodio pred prvostupanjskim sudom pod poslovnim brojem P-1467/2004, a zatim P-151/2010 (presude priložene na listovima 281. do 303. spisa), iako iz iskaza Jasmina Smailagića proizlazi da je drugotuženik dospio u blokadu još 1999. godine (list 80. spisa),

- jer iz obrazloženja presude prvostupanjskog suda poslovni broj P-151/2010 od 1. lipnja 2011. proizlazi da je vještakinja osnovano utvrdila da su Jasmin Smailagić i njegova supruga s te osnove, u stečajnim postupcima koji su se vodili nad stečajnim dužnicima Vulkanlijev d.d. i Vulkan Dibo d.d., naplatili više od 18 milijuna kuna (listovi 285. do 287. spisa), čime su i preplatili svoje tražbine,

- jer je Jasmin Smailagić stoga u svom iskazu kojeg je dao 2. veljače 2006. neistinito naveo da drugotuženik ima velika potraživanja prema trećim osobama pa da će se „naplatom tih dugova sve pomalo riješiti", budući da je znao da je ta potraživanja još 2003. godine ustupio svojoj supruzi i sebi,

- jer se Jasmin Smailagić i osobno obvezao podmiriti tražbinu prvotuženika prema drugotuženiku s osnove ovog Ugovora o kreditu do kraja 2006. godine a zatim i do kraja lipnja 2007., također neistinito, pravdajući neplaćanje čekanjem priljeva sredstava iz stečaja nad Vulkan Dibo d.d., iako je tada već djelomično primio ta sredstva (listovi 121. i 124. spisa),

- jer je naknadno i sam priznao da je naplatio tražbinu u stečajnom postupku koji se vodio nad Vulkan Dibo d.d. i posljedično tome djelomično povukao tužbu u predmetu prvostupanjskog suda pod poslovnim brojem P-151/2010 za iznos od 8.504.950,39 kn (list 284. spisa), ali, neovisno o tome, nije postupio sukladno prethodnim obećanjima,

- jer je stoga osnovan i žaliteljev navod da navedeno demantira zaključak prvostupanjskog suda da nije životno ni logično da bi se Jasmin Smailagić svjesno i namjerno izložio riziku gubitka nekretnine u svom vlasništvu,

- jer taj zaključak prvostupanjskog suda proturječi i stanju spisa, npr. izvacima iz zemljišnih knjiga priloženim na listovima 99. i 100. te 103. i 104. spisa, budući da su nekretnine u vlasništvu Jasmina Smailagića već bile dane kao osiguranje za prethodni kredit i budući da su već bile opterećene brojnim teretima, zbog čega prvotuženik nije naplatio ovu tražbinu prodajom tih nekretnina ni u kojem iznosu,

- jer sve navedeno demantira i zaključak prvostupanjskog suda da nije postojala namjera tužitelja oštećenja njegovih vjerovnika, već da je dominantna namjera bila održavanje poslovanja društva vlasnički povezanog s društvom – zalogodavcem.

Stoga, iz opisanog postupanja Jasmina Smailagića, prije, u vrijeme i nakon sklapanja pobijanog ugovora, kao osobe koja je nesporno donosila odluke u ime tužitelja, proizlazi da je tužitelj kao dužnik pobijanu pravnu radnju poduzeo s namjerom da ošteti svoje vjerovnike, a prethodno je obrazloženo i zašto je prvotuženik kao vjerovnik znao ili morao znati za okolnosti iz kojih se nužno moralo zaključiti da je dužnik nesposoban za plaćanje i da se radnjom oštećuju vjerovnici.

Zato je, primjenom odredaba čl. 373.a ZPP-a u vezi s čl. 131. st. 1. i 2. SZ-a, odlučeno kao u izreci presude.

Odluka o tužiteljevom zahtjevu za naknadu troška sadržana u točki I. izreke ovog rješenja donesena je primjenom odredbe čl. 166. st. 2. ZPP-a, a utemeljena je na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a, jer je prvotuženik u cijelosti izgubio ovu parnicu.

Tužitelj ima pravo na naknadu troška zastupanja po odvjetniku prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (dalje: OT), i to: za sastav tužbe 37.000,00 kn (Tbr. 7. t. 1. OT), za zastupanje na ročištima od 21. listopada 2004., 2. prosinca 2004., 18. listopada 2005., 22. studenog 2005. i 17. svibnja 2017. po 18.500,00 kn (Tbr. 9. t. 2. OT), za zastupanje na ročištima od 2. veljače 2006., 28. studenog 2006., 30. siječnja 2007., 3. travnja 2007., 29. studenog 2016. i 12. listopada 2017. po 37.000,00 kn (Tbr. 9. t. 1. OT), za zastupanje na ročištu od 20. siječnja 2017. 500,00 kn (Tbr. 9. t. 5. OT), za sastav podneska od 4. listopada 2017. 37.000,00 kn (Tbr. 8. t. 1. OT), za pristup ročištu za objavu presude 500,00 kn (Tbr. 9. t. 3. OT), za sastav žalbi protiv presuda u traženim iznosima od po 46.250,00 kn (Tbr. 10. t. 1. OT), te porez na dodanu vrijednosti po stopi od 22% u iznosu od 67.155,00 kn, za radnje poduzete do 19. lipnja 2007., i porez na dodanu vrijednosti po stopi od 25% u iznosu od 44.187,50 kn, za radnje poduzete od 29. studenog 2016., što sveukupno čini dosuđeni iznos od 593.342,50 kn.

Tužitelj nema pravo na naknadu troška sastava podneska od 22. studenoga 2004. jer je isprave koje je dostavio uz taj podnesak trebao priložiti već uz tužbu, te sastava podnesaka od 17. listopada 2005., 14. studenog 2005., 20. veljače 2006., 29. studenog 2016. i 7. lipnja 2017. jer se radi ili o podnescima koje je priložio na ročištima ili o podnescima koji nisu bili potrebni za vođenje ove parnice.

Kao pod točkom II. izreke rješenja odlučeno je primjenom odredbe čl. 380. t. 2. ZPP-a jer je prvostupanjski sud, pravilnom primjenom čl. 154. st. 1. ZPP-a u vezi s mjerodavnim odredbama OT, donio pobijanu odluku o trošku u povodu zahtjeva drugotuženika.

Zagreb, 24. travnja 2018.

Predsjednik vijeća
Raoul Dubravec, v. r.

Za točnost otpravka – ovlašteni službenik
Brankica Curman

CROATIA BANKA

Služba rizičnih potraživanja
Roberta Frangeša Mihanovića 9
Zagreb, 11.07.2018.
Naš znak: 193/05 KB

VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Trg Nikole Šubića Zrinskog 3
HR-10000 Zagreb

putem

TRGOVAČKI SUD U RIJECI
Zadarska 1 i 3
HR-51000 Rijeka

Na poslovni broj: P-696/2016

TUŽITELJ: STEČAJNA MASA AUTO-KUĆA JASMIN d.d., OIB:18370866262

TUŽENIK: 1. CROATIA BANKA, d.d. sa sjedištem u Zagrebu, Roberta Frangeša Mihanovića 9, OIB: 32247795989

2. STEČAJNA MASA JASMIN d.o.o., OIB: 33856041838

REVIZIJA

prvotuženika protiv presude Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl. broj: Pž-798/2018 od 24.04.2018.

Drugostupanjska presuda zaprimljena 04.07.2018.

5x

I. Prvotuženik u otvorenom zakonskom roku temeljem članka 382. st. 1. t. 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, u

Croatia banka d.d. • Roberta Frangeša Mihanovića 9, 10110 Zagreb, Hrvatska • Tel: 01 2391 121, Fax: 01 2338 141 • IBAN: HR03 2485 0031 0000 0902 7 • SWIFT: CROA HR 2
MB 3467988 • OIB 32247795989 • Trgovački sud u Zagrebu, MBS: 080007370 • Temeljni kapital: 474.600.000,00 kn uplaćen u cijelosti, podijeljen na 4.746.000 redovnih dionic
nominalne vrijednosti 100,00 kn • Danijel Laković, predsjednik Uprave; Zoran Šapolić, član Uprave; Mariuška Vizek, predsjednica Nadzornog odbora

daljnjem tekstu: „*ZPP*") podnosi reviziju protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Pž-798/2018, od 24.04.2018., kojom je preinačena presuda Trgovačkog suda u Rijeci, posl. broj: P-696/2016 od 24.11.2017., te je usvojen tužbeni zahtjev tužitelja i utvrđeno da je bez utjecaja prema stečajnoj masi dužnika AUTO-KUĆA JASMIN d.d. Rijeka, članak 6. Ugovora o dugoročnom kreditu s valutnom klauzulom koji su sklopili tužitelj AUTO-KUĆA JASMIN d.d. Rijeka i prvotuženik CROATIA BANKA d.d., a tužitelj je ovlašten u cijelosti zadržati iznos kupoprodajne cijene ostvaren prodajom založene nekretnine i rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Pž-798/2018, od 24.04.2018., kojim je preinačeno rješenje Trgovačkog suda u Rijeci, posl. broj: P-696/2016 od 24.11.2017., te je naloženo prvotuženiku CROATIA BANKA d.d. naknaditi tužitelju AUTO-KUĆA JASMIN d.d. Rijeka parnični trošak u iznosu od 593.342,50 kn, a kojom pobija navedenu presudu i rješenje u cijelosti, i to zbog revizijskih razloga iz čl. 385. ZPP-a, a posebice radi:

- bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354 st. 2. točka 11. ZPP-a,
- bitnih povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354 st. 1. i 2. ZPP-a u svezi sa člankom 385. točka 2. ZPP-a, koje su učinjene u drugostupanjskom postupku, te
- pogrešne primjene materijalnog prava.

II. Revizijski razlog apsolutno bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. točka 11. ZPP-a ostvaren je u činjenici što pobijana presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, izreka presude je nerazumljiva, proturječi sama sebi i razlozima presude, razlozi o odlučnim činjenicama su nejasni i proturječni, te o odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava.

Prema čl. 141. st. 4. Stečajnog zakona, stečajni upravitelj može podnijetu tužbu radi pobijanja, samo na temelju **prethodnog odobrenja stečajnog suca**. Uvidom u predmeti spis vidljivo je kako prethodno odobrenje stečajnog suca nije postojalo u trenutku podnošenja same tužbe. Naime, tužba je podnesena 10.09.2004., a na istoj se navodi kako se podnosi po nalogu stečajnog suca. Prvostupanjski sud je na ročištu 21.10.2004. od tužitelja zatražio dostavu naredbe, koja je izdana tek 17.11.2004. Nadalje, naredbom Trgovačkog suda u Rijeci, posl. broj: St-201/03 od 17.11.2004., odobreno je pobijanje cijelog Ugovora, a tužbom se pobija isključivo članak 6. Ugovora o dugoročnom kreditu s valutnom klauzulom. Nadalje, navedenom naredbom nije sadržano odobrenje za drugu točku tužbenog zahtjeva kojom se traži izdavanje tabularne isprave podobne za brisanje založnog prava.

DOKAZ:

- *naredba Trgovačkog suda u Rijeci, posl. broj: St-201/03 od 17.11.2004.*

Obzirom na navedeno, razvidno je kako zakonski zastupnik tužitelja, odnosno stečajni upravitelj nije imao potrebno prethodno odobrenje stečajnog suca za podnošenje tužbe, a obzirom da je isto pribavljeno tek nakon dva mjeseca nakon podnošenja tužbe. Prema čl. 82. ZPP-a sud je po službenoj dužnosti u tijeku cijelog postupka obvezan paziti može li

osoba koja se pojavljuje kao stranka biti stranka u postupku, odnosno ima li stranačku sposobnost.

Nadalje, prema čl. 141. Stečajnog zakona, stečajni sudac naredbom, mora točno odrediti tužbeni zahtjev tužbe radi pobijanja, dok naredbom Trgovačkog suda u Rijeci, posl. broj: St-201/03 od 17.11.2004. nije sadržano odobrenje za drugu točku tužbenog zahtjeva kojom se traži izdavanje tabularne isprave podobne za brisanje založnog prava. Navedenom naredbom nije određen točan tekst tužbenog zahtjeva, te je razvidno kako je ista suprotna čl. 141. Stečajnog zakona. Isto tako, navedenom naredbom je određeno pobijanje cijelog Ugovora, a tužbom se pobija isključivo članak 6. Ugovora o dugoročnom kreditu s valutnom klauzulom. Slijedom navedenog, razvidno je kako sadržaj navedene naredbe nije u skladu s odredbom čl. 141. Stečajnog zakona, te je riječ o nevaljanoj naredbi bez pravnog učinka. Isto tako, podnesena tužba nije u skladu sa sadržajem naredbe Trgovačkog suda u Rijeci, posl. broj: St-201/03 od 17.11.2004.

Obzirom na navedeno, razvidno je kako tužitelj nije aktivno legitimiran za vođenje ovog parničnog postupka, jer je tužba podnesena bez prethodnog odobrenja stečajnog suca i na temelju naknadne nevaljane naredbe, a što je drugostupanjski sud propustio obrazložiti, te počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. točka 11. ZPP-a, kao i bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. točka 8. ZPP-a.

III. Prema čl. 159. Stečajnog zakona, stečajni upravitelj obvezan je pribaviti suglasnost obora vjerovnika ako namjerava pokrenuti parnice znatne vrijednosti predmeta spora. Obzirom da je u konkretnom predmetu vrijednost predmeta spora iznosi 3.700.000,00 kn, a da je nekretnina vezana uz spor bila jedina nekretnina u vlasništvu tužitelja, za pokretanje konkretne parnice bila je potreba suglasnost odbora vjerovnika, a koja nije pribavljena.

Navedeno također ukazuje, kako tužitelj nije aktivno legitimiran za vođenje ovog parničnog postupka, a što je drugostupanjski sud propustio obrazložiti, te počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. točka 11. ZPP-a, kao i bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. točka 8. ZPP-a.

IV. Tužitelj je naknadno podneskom od 08.05.2017. predložio preinaku tužbenog zahtjev od onog postavljenog u tužbi, te je predložio da sud donese presudu sadržaja:

„I. Utvrđuje se da je bez utjecaja prema stečajnoj masi stečajnog dužnika Auto-kuća Jasmin d.d. Rijeka Ugovor o dugoročnom kreditu s valutnom klauzulom kojeg su sklopili AUTO-KUĆA JASMIN d.d. i CROATIA BANKA d.d.

II. Ovlašćuje se tužitelja u cijelosti zadržati iznos kupoprodajne cijene ostvarene prodajom založene nekretnine.

III. Tuženicima se nalaže da nadoknade parnični trošak tužitelja prema troškovniku u spisu.“

Ujedno je i dodan novi supsidijarni zahtjev koji glasi:

„I. Utvrđuje se da je Ugovor o dugoročnom kreditu s valutnom klauzulom sklopljen između AUTO-KUĆA JASMIN d.d. kao dužnika i CROATIA BANKA d.d. kao vjerovnika 31.12.21997. g. ništetan.

II. Ovlašćuje se tužitelja u cijelosti zadržati iznos kupoprodajne cijene ostvarene prodajom založene nekretnine.

III. Tuženicima se nalaže da nadoknade parnični trošak tužitelja prema troškovniku u spisu."

Na ročištu održanom 17.05.2017. prvostupanjski sud je donio raspravno rješenje posl. broj: P-696/2018, a kojim je dopustio preinaku tužbenog zahtjeva samo dodavanjem novog supsidijarnog tužbenog zahtjeva, a kako je ranije navedeno. Međutim **nije dopuštena preinaka tužbenog zahtjeva kako je određen tužbom od 10.09.2004.**

Izrekom pobijane drugostupanjske presude određeno je sljedeće:

„Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj: P-696/2016-107 od 24. studenog 2017. i sudi:

1. Utvrđuje se da je bez utjecaja prema stečajnoj masi stečajnog dužnika Auto-kuća Jasmin d.d. Rijeka Ugovor o dugoročnom kreditu s valutnom klauzulom kojeg su sklopili AUTO-KUĆA JASMIN d.d. i CROATIA BANKA d.d.

2. Ovlašćuje se tužitelj u cijelosti zadržati iznos kupoprodajne cijene ostvarene prodajom založene nekretnine."

Slijedom navedenog razvidno je kako je izreka presude nerazumljiva, jer se iz iste ne može utvrditi o kojem tužbenom zahtjevu je odlučio drugostupanjski sud, odnosno o tužbenom zahtjevu specificiranom u tužbi od 10.09.2004. ili preinačenom tužbenom zahtjevu kako je specificiran u podnesku tužitelja od 08.05.2017., ali koja preinaka nije dopuštena. Isto tako, razvidno je kako je prekoračen tužbeni zahtjev jer je odlučeno o tužbenom zahtjevu čija preinaka nije dopuštena.

Navedenim postupanjem suda, počinjena je bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. točka 11. ZPP-a, kao i bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. točka 12. ZPP-a.

V. Nije pravilan niti na zakonu osnovan stav drugostupanjskog suda da bi u konkretnom slučaju bile ispunjene pretpostavke pobijanja pravne radnje tužitelja propisane čl. 127. i 131. st. 1. i 2. SZ.

Tako je sud prilikom donošenja pobijane odluke pogrešno primijenio materijalno pravo, počinjene su bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. ZPP-a tijekom drugostupanjskog postupka, a također su i tijekom drugostupanjskog postupka počinjene i bitne povrede odredaba čl. 354. st. 1. ZPP-a u svezi 338. st. 4. ZPP-a koje su bile od utjecaja na donošenje pravilne i zakonite oduke u konkretnoj pravnoj stvari.

Prije svega, prvotuženik smatra kako iz spisa ne proizlaze adekvatni dokazi koji bi potkrijepili stav drugostupanjskog suda kako bi bila dokazana namjera tužitelja u smislu čl. 131. st. 1. SZ.

Međutim, i pored navedenog, drugostupanjski sud, promašeno, argumentaciju za preinaku prvostupanjske odluke prvenstveno temelji u nedokazanoj tvrdnji da bi prvotuženik znao za navodnu tužiteljevu namjeru oštećivanja vlastitih vjerovnika prilikom poduzimanja predmetne pravne radnje. Razlog za takvo navodno znanje prvotuženika sud nalazi u činjenici da je tužitelj jamčio za obvezu drugotuženika, usprkos tome što se u konkretnom slučaju jamstvo svodi na osiguranje zasnivanjem založnog prava na nekretnini u vlasništvu tužitelja.

Dakle, zaključak je suda, a za koji nema činjenične niti pravne podloge, da je drugotuženik u okolnostima osiguranja nekretninom u adekvatno većoj vrijednosti od iznosa kredita odobrenog drugotuženiku, nužno morao detaljno analizirati cjelokupnu kreditnu sposobnost i tog jamca, pa nastavno tome neosnovano zaključuje i kako izostanak detaljne analize cjelokupne kreditne sposobnosti jamca koji daje osiguranje – nekretninom u dvostruko većoj vrijednosti od iznosa kredita odobrenog drugotuženiku, automatski dovodi do ispunjenja pretpostavki primjene presumpcije znanja za navodnu namjeru tužitelja iz čl. 131. SZ.

Upravo suprotno stavu suda, prvotuženik smatra da iz svih utvrđenih činjenica i provedenih dokaza nedvojbeno proizlazi kako na strani prvotuženika, a sve i da je postojala namjera tužitelja za izravnim oštećenjem vjerovnika, ni u kojem slučaju nije postojalo nikakvo saznanje drugotuženika za takvu eventualnu namjeru.
Drugostupanjski se sud u obrazloženju pobijane odluke paušalno poziva na uobičajeno postupanje i pravila struke banaka, međutim, ne navodi temeljem točno kojih to običaja pravila i obveza zauzima stav da bi prvotuženik baš morao detaljno analizirati cjelokupnu kreditnu sposobnost jamca u situaciji u kojoj, ponavljamo, banka ima dostatno osiguranje za plasirani kredit.
Iščitavanjem obrazloženja pobijane odluke, proizlazi kako je zapravo sud zauzeo stav suprotan prvostupanjskom sudu, kako su tužitelj, drugotuženik i Jasmin Smailagić poduzimali određene radnje, a koje da su imale namjeru oštećenja vjerovnika, - što prvotuženik također smatra nedokazanom činjenicom obzirom na provedeni dokazni postupak.

Nadalje, sud temeljem same činjenice da je drugotuženik bio komitent prvotuženika daljnje zaključuje i to da je prvotuženik nužno morao imati neposredna saznanja da jamac (koji nije njegov komitent) nesposoban za plaćanje i da se sklapanjem ugovora oštećuju vjerovnici u preko šest godina kasnije otvorenom stečajnom postupku. Pritom, sud u potpunosti ignorira činjenicu da je tužitelj za drugotuženika jamčio nekretninom – koja predstavlja dovoljan kolateral temeljem kojeg banka ima dostatno pokriće za plasirani kredit. Okolnost solidarnog jamstva u konkretnoj situaciji nije odlučna, upravo iz razloga što je tužitelj jamčio za obvezu drugotuženika nekretninom koja predstavlja dostatno osiguranje iznosa kredita. Navedeno proizlazi iz provedenih dokaza tijekom prvostupanjskog postupka. Ne može se ne prihvatiti zaključak kako bi opisano postupanje prvotuženika u kojem je prvenstveni fokus na osiguranje naplate potraživanja i od jamca adekvatnim sredstvom u svakom poslovnom, financijskom i pravnom poslu trebao biti dostatan.

Osim navedenog, sud prilikom donošenja pobijane odluke propušta uzeti u obzir i relevantne činjenice; pa tako i notornu činjenicu da je plasman kredita, u vrijeme sklapanja spornog ugovora – dakle 1997. godine, funkcionirao po bitno različitim kriterijima i propisima nego što je to danas, a čime sud poslovni odnos između prvotuženika i drugotuženika praktički neprirodno izuzima iz konteksta vremena u kojem je nastao. Nadalje, sud zanemaruje i činjenicu da je stečajni postupak nad tužiteljem otvoren 12.05.2004. – dakle, preko šest godina nakon, navodne namjere tužitelja da ošteti svoje vjerovnike.

Ujedno je drugostupanjski sud počinio i bitnu povredu odredaba parničnog postupka, jer svoje zaključke gradi na navodima obrazloženja presuda donijetih u drugim parničnim postupcima, te ih interpretira bitno različito od prvostupanjskog suda, bez da isto potkrijepi valjanom argumentacijom i dokazima, a konačno i bez da isto dovede u svezu s relevantnom činjenicom koja ga dovodi do odluke sadržane u izreci pobijane presude. Navedenim postupanjem tijekom drugostupanjskog postupka počinjena je bitna povreda odredaba čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a.
Ostaje potpuno nejasno iz kojeg to razloga drugostupanjski sud smatra da bi određene pozajmice, sve i da su bile dane upravo od drugotuženika prvotuženiku (a što nije utvrđeno u ovom, niti u kojem drugom postupku), nužno dovodile sud do zaključka da su ispunjene pretpostavke propisane čl. 131. SZ. Stav je suda, dakle, da je dostatan navod spornih pozajmica (bez da je isto pitanje utvrđeno odlukom suda, i bez da konstatira kome su, od koga, na koji način dane, i iz kojeg bi to razloga upravo te okolnosti bile nužne da prvotuženik nužno mora zaključiti da sklapanjem ugovora o jamstvu za drugotuženika upravo tužitelj izravno namjerava oštetiti svoje vjerovnike, a posebice obzirom na činjenicu pokretanja stečajnoj postupka preko šest godina na nakon sklapanja ugovora.

Dakle sud je neosnovano zauzeo stav da je prvotuženik nužno i neotklonjivo morao imati saznanje o namjeri tužitelja u smislu. čl. 131. SZ. te kako to znanje prvotuženika čak nije potrebno niti posebno dokazivati, već da bi isto bilo dostatno za primjenu zakonske presumpcije propisane odredbom čl. 131. SZ.
Navedeni stav suda nipošto ne može biti uzet kao pravilan i na zakonu osnovan, a time nužno niti pobijana odluka nije pravilna niti na zakonu osnovana.

Iz svega navedenog, razvidno je kako je prilikom donošenja pobijane odluke drugostupanjski sud, pogrešno cijenio provedene dokaze, kao i pogrešno cijenio i činjenice koje nisu dokazane, čime je *de facto* pogrešno utvrdio odnosno cijenio utvrđeno činjenično stanje, a nastavno tome i pogrešno primijenio odredbe čl. 127. i 131. SZ koje primjenjuje na konkretnu činjeničnu i pravnu situaciju, a počinio je i apsolutno bitne povrede odredaba parničnog postupka, kao i relativno bitne povrede odredaba parničnog postupka koje su od utjecaja na donošenje pravilne i zakonite odluke.

Nasuprot navedenom, pravilno je i zakonito prvostupanjski sud odlučio kako tijekom postupka nije dokazana niti namjera oštećivanja vjerovnika na strani tužitelja, a svakako niti prvotuženikovo saznanje za takvu namjeru tužitelja, te je isti stav potkrijepio činjenicama koje su utvrđene tijekom postupka i dokazima temeljem kojih je utvrdio i/ili nije utvrdio određene činjenice relevante za donošenje pravilne i zakonite odluke.

VI. Također, drugostupanjski sud je počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1., a u vezi s člankom 375. stavak 1. ZPP-a, **jer je pogrešno ocijenio žalbene navode koji su navodno od odlučnog značaja**.

Nadalje, prema čl. 221.a ZPP-a, ako sud na temelju izvedenih dokaza ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu, o postojanju činjenice zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja. Tužitelj, u tijeku postupka nije predočio niti jedan dokaz kojim bi potkrijepio svoje neosnovane navode o tome da je prvotuženiku navodno bilo poznato da se poduzetom radnjom oštećuju vjerovnici. Ujedno je prvostupanjski sud točno i potpuno utvrdio činjenično stanje kako prvotuženiku nije bilo poznato, niti mu je moglo biti poznato da tužitelj sklapanjem ugovora o kreditu navodno oštećuje svoje vjerovnike.

Naime, kao što je ranije utvrđeno prvotuženik nije znao niti mogao znati da tužitelju prijeti nesposobnost za plaćanje, kao i da bi navodno sklapanjem ugovora bili oštećeni vjerovnici tužitelja jer je stečajni postupak pokrenut nakon više od šest godina od provedbe uknjižbe založnog prava, a riječ je o dugotrajnom proteku vremena.

U obrazloženju pobijane presude drugostupanjski sud samo paušalno navodi, cit:
Stoga, iz opisanog postupanja Jasmina Smailagića, prije u vrijeme i nakon sklapanja pobijanog ugovora, kao osobe koja je nesporno donosila odluke u ime tužitelja, proizlazi da je tužitelj kao dužnik pobijanu pravnu radnju poduzeo s namjerom da ošteti svoje vjerovnike, prethodno je obrazloženo i zašto je prvotuženik kao vjerovnik znao ili morao znati za okolnosti iz kojih se nužno moralo zaključiti da je dužnik nesposobna za plaćanje i da se radnjom oštećuju vjerovnici."

Nadalje, drugostupanjski sud ističe radnje Jasmina Smailagića koje je poduzeo 2003. i 2004. godine, vezano uz prijenos potraživanja prema stečajnim dužnicima VULKANIJEV d.d. i VULKAN DIBO d.d. bez naknade, te o naknadnim sklapanjem nagodbe između Jasmina Smailagića i prvotuženika, te time obrazlaže namjeru dužnika za oštećenje vjerovnika. Međutim, riječ je radnjama poduzetim u razdoblju od 5 do 10. godina nakon sklapanja ugovora o dugoročnom kreditu s valutnom klauzulom, te je krajnje nelogično da

bi u trenutku potpisivanja ugovora prvotuženik na bilo koji zdravorazumski način mogao znati za navedene radnje Jasmina Smailagića, pa tako i za namjeru za oštećenje vjerovnika.

Tužitelj, u tijeku postupka nije predočio niti jedan dokaz kojim bi potkrijepio svoje neosnovane navode kako je drugotuženik navodno isplaćivao putem pozajmica plaće radnicima prvotuženika, a teret dokaza navedene tvrdnje je na tužitelju. Međutim, da su isti navodi i točni, isto bi ukazivalo da je i tužitelj ostavio financijsku korist od ugovara o dugoročnom kreditu čije pobijanje zahtjeva u ovom postupku, te da je isključiva svrha navedenog ugovora bila osiguranje likvidnosti i poslovanja, a ne oštećenje vjerovnika.

Isto tako, tužitelj nije dokazao koji su njegovi vjerovnici oštećeni. Nesporno je kako je založno pravo na nekretnini uknjiženo 16.01.1998., a stečajni postupak nad tužiteljem je otvoren 12.05.2004., odnosno više od 6 godine od uknjižbe založnog prava. Tužitelj je dostavio isključivo tablicu tražbina vjerovnika u stečajnom postupku, a nikada nije dostavio ikakve dokaze od vjerovnicima koji bi navodno bili oštećeni u trenutku zasnivanja založnog prava na nekretnini.

Isto tako prvostupanjski sud je nesporno utvrdio kako je namjera drugotuženika prilikom ishođenja kredita bila osigurati likvidnost potrebnu za poslovanje, te olakšati uvjete plaćanja ranijeg kratkoročnog kredita, odnosno reprogramirati taj kredit. Isto tako, prvostupanjski sud je utvrdio da je prvotuženik kao banka za odobrenje takvog kredita zahtijevala osiguranje u obliku zaloga na nekretnini dvostruke vrijednosti od iznosa kredita, te je radi navedenog tužitelj pristao na uknjižbu hipoteke na nekretnini i obvezao se kao solidarni dužnik. Navedeno utvrđenje je skladu s iskazom svjedoka Nikole Samaržije, koje je iskazao da je interno pravilo banke – prvotuženika da se kao sudužnike obvezuje povezane osobe korisnika kredita.

Drugostupanjski sud je pogrešno primijenio odredbu čl. 221.a ZPP-a o teretu dokaza, te pogrešno primijenio čl. 131. Stečajnog zakona, jer nisu ispunjene pretpostavke za pobijanje. Ujedno drugostupanjska odluka sadrži nedostatke zbog kojih se ne može ispitati, a osobito iz razloga što izreka pobijane odluke proturječi razlozima presude, ne sadrži valjanih razloga, u njoj nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama, odnosno su ti razlozi nejasni i proturječni, a ako o odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju dokaza provedenih tijekom postupka.

VII. Spornim tumačenjem tužitelja, koje je prihvatio drugostupanjski sud, narušava se sigurnost svakog bankovnog posla, kao bankarsko poslovanje uopće. Nesporno je kako je poduzetnička i tržišna sloboda jedno osnovnih ustavnih sloboda i vrednota, ali i temelj gospodarskog ustroja Republike Hrvatske, te je zajamčena čl. 49. Ustava Republike Hrvatske.

Navedenim spornim tumačenjem tužitelja, prihvaćenim od strane drugostupanjskog suda svi oblici bankarskog poslovanja bili bi pobojni ili ništetni. Naime, banke u poslovanju s klijentima, a kako bi klijentima olakšale otplatu kredita poduzimaju radnje u obliku reprograma kredita ili moratorija, ali i refinanciranja postojećih kreditnih zaduženja.

Reprogramom kredita mijenjaju se uvjeti izvornog ugovora u vidu produljenje roka otplate, smanjena kamate stope ili drugih povoljnijih uvjeta sa svrhom olakšavanja klijentu izvršenja obaveza, u cilju izbjegavanja otkaza ugovora i pokretanja prisilne naplate.

Isto tako u izvanrednim okolnostima banke omogućavaju klijentima moratorij otplate kredita kojim se klijent kroz razdoblje izvanrednih okolnosti oslobađa obveze plaćanja kredita, radi zaštite klijenta, a u cilju izbjegavanja otkaza ugovora i pokretanja prisilne naplate te omogućavanja klijentu ponovnog izvršavanja obveze plaćanja.

Nadalje, refinanciranje je standardni oblik kreditiranja i poslovanja banaka s klijentima kojim se zamjenjuje stari kredita s novim kreditom. Refinanciranjem se može smatrati i kada se stari kredit, zamijeni novim, sa dužim dospijećem, u cilju smanjenja mjesečnog anuiteta. Do refinanciranje najčešće dolazi za vrijeme nižih kamatnih stopa na tržištu.

Kreditom za refinanciranje, u većini slučajeva se zatvara tj. isplaćuje stari kredit, ali ponekad kreditor, odnosno banka odobrava veći krediti te se takvim viškom novčanih sredstava omogućuje likvidnost ili se osiguravaju obrtna sredstva klijentu.

Slijedom navedenog, razvidno je kako se presudom drugostupanjskog suda kojom je prihvaćeno sporno tumačenje tužitelja izvan snage stavljaju svi standardni institutu bankarskog poslovanja jer bi nakon proteka određenog vremena refinanciranje, reprogram ili moratorij bila radnja poduzeta na štetu vjerovnika klijenta banke. Dok je istovremeno banka kreditima osiguravala likvidnost i obrtna sredstva klijentu, a kojim novčanim sredstvima je isti podmirivao svoje obveze tim istim vjerovnicima koji bi navodno bili oštećeni.

Isto tako, spornim tumačenjem tužitelja, koje je prihvatio drugostupanjski sud u potpunosti se stavlja izvan snage založno pravo kao stvarno pravo određeno čl. 297. do 353. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima. Naime, opće je poznato da banke kao instrument osiguranja tražbine koriste založno pravo, a prilikom sklapanja ugovora o kreditu. U određenim ugovorima kao zalogodavci pristupaju treće osobe, za koje se ne može utvrditi direktna korist od ugovora o kreditu, ali ipak zaključuju ugovore koje nesporno imaju pravni učinak i u skladu su sa pozitivnim propisima Republike Hrvatske. Prema tumačenju tužitelja koje je prihvatio drugostupanjski sud upis založnog prava ne pruža nikakvu pravnu sigurnost vjerovniku, odnosno nositelju založnog prava. Ujedno se navedenim tumačenjem u potpunosti uvodi pravna nesigurnost, kao i nesigurnost poslovanja svih subjekata uopće jer se stavljaju izvan snage pravni instituti zajamčeni zakonskim propisima i Ustavom Republike Hrvatske.

Prvotuženik ujedno ističe da je kao Banka u isključivom vlasništvu Republike Hrvatske, usmjeren na kreditiranje malog i srednjeg poduzetništva, poljoprivrednih gospodarstava, lokalne uprave, obrtništva i građanstva, onemogućen u naplati potraživanja zbog pobijane drugostupanjske odluke, a time se onemogućava poslovanje zbog gubitka, što utječe na daljnje poslovanje prvotuženika, odnosno kreditiranje ostalih subjekata.

CROATIA BANKA

VIII. U odnosu na odluku o naknadi troškova parničnog postupka sadržanu u rješenju Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. broj: Pž-798/2018 od 24.04.2018., prvotuženik u cijelosti pobija navedeno rješenje, a kojom je između ostalog prvotuženiku naloženo da naknadi tužitelju parnični trošak u iznosu od 593.342,50 kn.

Zbog prethodno opisanih bitnih povreda odredaba parničnog postupka, kao i pogrešne primjene materijalnog prava, drugostupanjski sud je pogrešno usvojio žalbu i tužbeni zahtjev te odredio naknadu parničnih troškova razmjerno uspjehu u sporu primjenom odredbe čl. 154. st. 2. ZPP-a.

S obzirom na sve prethodne navode, drugostupanjski sud je trebao u cijelosti odbiti žalbu i tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan te naložiti tužitelju da tuženicima naknadi ukupan iznos troškova parničnog postupka zajedno sa zakonskom zateznom kamatom, a sve s obzirom na odredbu čl. 154. st. 1. ZPP-a prema kojoj je stranka koja u cijelosti izgubi parnicu dužna protivnoj stranci nadoknaditi troškove.

IX. Slijedom svega prethodno navedenog prvotuženik predlaže da Vrhovni sud Republike Hrvatske kao revizijski sud usvoji ovu reviziju kao osnovanu te da ukine u cijelosti drugostupanjsku presudu i rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Pž-798/2018, od 24.04.2018. u dijelu u kojem je usvojena žalba i tužbeni zahtjev tužitelja, te kojim je prvotuženiku naloženo plaćanje troškova postupka tužitelju, a da predmet vrati na ponovno suđenje, kao i da naloži prvotuženiku plaćanje troškova postupka od dana donošenja presude pa do isplate uvećano za kamate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 (tri) postotna poena.

CROATIA BANKA d.d.

Andrea Kereković, dipl. iur.,
po punomoći

CROATIA BANKA d.d. Zagreb Služba pravnih poslova

Specifikacija troška:
Vps. 3.700.000,00 kn
- sudska pristojba ..... 10.000,00 kn
- poštarina.....20,00 kn
UKUPNO.....10.020,00 kn

PRILOZI

- *punomoć*
- *preslika svjedodžbe o položenom pravosudnom ispitu*
- *naredba Trgovačkog suda u Rijeci, posl. broj: St-201/03 od 17.11.2004.*
- *račun javnog bilježnika Ilinke Lisonek br. 2134/1/2*

CROATIA BANKA

Zagreb, 06. srpnja 2018. godine

PUNOMOĆ

Opunomoćujemo Krešimira Barabu, dipl. iur., radnika CROATIA BANKA d.d. Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, OIB: 32247795989 (u daljnjem tekstu: Banka), da Banku kao tuženika zastupa kao punomoćnik u predmetu u povodom tužbe tužitelja Stečajna masa Auto-kuća Jasmin d.d. – u stečaju, OIB: 18370866262 protiv tuženika Banke i Stečajna masa Jasmin d.o.o. u stečaju, OIB: 33856041838 pred Trgovačkim sudom u Rijeci, posl. broj: P-696/16, te poduzima sve potrebne radnje u postupku, a osobito da podnese reviziju protiv presude i rješenja Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl. broj: Pž-798/2018 od 24.04.2018.

Ovlašćujemo ga da kao punomoćnik zastupa Banku u svim pravnim poslovima na sudu i izvan suda u vezi s gornjim predmetom, kao i kod svih drugih državnih organa te da radi zaštite i ostvarenja prava i na zakonu osnovanih interesa poduzima sve pravne radnje i upotrijebi sva zakonom predviđena sredstva.

Pristajemo da ga u slučaju spriječenosti zamjeni - Andrea Kereković, dipl. iur., radnica Banke i/ili Nada Cimerman, dipl. iur., radnica Banke

CROATIA BANKA d.d.

Zoran Sabolić, član Uprave

Danijel Luković, predsjednik Uprave

REPUBLIKA HRVATSKA

MINISTARSTVO PRAVOSUĐA

Ispitno povjerenstvo za polaganje pravosudnog ispita

Klasa: UP/I-133-03/14-01/232
Urbroj: 514-03-01-15-7

Zagreb, 15. svibnja 2015.

Ministarstvo pravosuđa na temelju članka 25. stavka 2. Pravilnika o polaganju pravosudnog ispita („Narodne novine", broj 96/09 i 22/15) izdaje

SVJEDODŽBU

O POLOŽENOM PRAVOSUDNOM ISPITU

ANDREA KEREKOVIĆ

diplomirana pravnica iz Zagreba, rođena 4. studenoga 1984. godine u Banja Luci, Bosna i Hercegovina, položila je pravosudni ispit dana 15. svibnja 2015. godine pred Ispitnim povjerenstvom za polaganje pravosudnog ispita.

Imenovana je na pravosudnom ispitu ostvarila:

- za pisanu radnju iz građanskog prava : 7 bodova,
- za pisanu radnju iz kaznenog prava: 9 bodova,
- za pisanu radnju iz radnog prava: 6 bodova,
- na usmenom dijelu ispita iz građanskog i trgovačkog prava: 14 bodova,
- na usmenom dijelu ispita iz građanskog postupovnog i obiteljskog prava : 13 bodova,
- na usmenom dijelu ispita iz kaznenog i kaznenog postupovnog prava: 13 bodova,
- na usmenom dijelu ispita iz radnog i upravnog prava: 11 bodova,
- na usmenom dijelu ispita iz ustavnog uređenja, osnova sustava Europske unije te organizacije pravosuđa: 7 bodova,

pa je prema tome na pravosudnom ispitu ostvarila ukupno 80 bodova.

Ova svjedodžba je oslobođena od naplate upravne pristojbe na temelju članka 7. stavka 2. točke 22. Zakona o upravnim pristojbama.

TAJNIK
ISPITNOG POVJERENSTVA
Marinka Jelić

PREDSJEDNIK
ISPITNOG POVJERENSTVA
prof.dr.sc. Tatjana Josipović

Posl.br. XV St-201/03

Stečajni sudac Daniela Korlević, u stečajnom postupku nad dužnikom Auto kuća - Jasmin d.d. Rijeka temeljem čl. 141. st. 4. u svezi sa čl. 10. st. 2. Stečajnog zakona ((NN 44/96,29/99, 129/00 i 123/03), u skladu sa čl. 10. st. 2. Stečajnog zakona, dana 17. studenoga 2004. g. donosi slijedeću

N A R E D B U

Odobrava se stečajnom upravitelju Sanjinu Pavlaku, da u ime stečajnog dužnika podnese tužbu za pobijanje pravne radnje stečajnog dužnika i to Ugovora o dugoročnom kreditu sa valutnom klauzulom sklopljenog dana 31. prosinca 1997. godine između Croatia banke d.d., Jasmin d.o.o. kao korisnika kredita i stečajnog dužnika kao solidarnog dužnika.

Rijeci, dana 17. studenoga 2004. g.

REPUBLIKA HRVATSKA 17 TRGOVAČKI SUD U RIJECI

Stečajni sudac
Daniela Korlević

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv naredbe stečajni upravitelj, Odbor vjerovnika i vjerovnici mogu podnijeti prigovor, te u roku od 3 dana od dana njezine objave, a ako nije objavljena – od dana dostave otpravka. O prigovoru protiv naredbe odlučuje stečajni sudac rješenjem protiv kojega nije dopuštena žalba (čl. 12. st. 1. i 2. Stečajnog zakona).

DNA
- stečajnom upravitelju

JAVNI BILJEŽNIK
ILINKA LISONEK
ZAGREB, Trg hrvatskih velikana 4
OIB: 44743025078
PDV identifikacijski broj: HR44743025078
tel. 01/4810493, fax. 01/4852771
e-mail: ilinka.lisonek@zg.t-com.hr
IBAN: 2402006-1150034486, HR7924020061150034486
2500009-1101183264, IBAN:HR5325000091101183264
2360000-1102146634, IBAN:HR2923600001102146634
2380006-1180000208, IBAN:HR4923800061180000208

Stranka

CROATIA BANKA d.d.

ROBERTA FRANGEŠA MIHANOVIĆA 9
10000 ZAGREB, GRAD ZAGREB

RAČUN br. 2134/1/2

Datum računa: 06.07.2018 10:18:35
Mjesto izdavanja računa: ZAGREB
Način plaćanja: Transakcijski račun
Datum valute: 21.07.2018
Datum izvršenja usluge: 06.07.2018

Porezni broj stranke: 3467988
OIB stranke: 32247795989

st	Opis	Kol.	Nagrada	Trošak	PDV 25%	Pristojba	Prolazni iznos	Ukupno
	1	2	3	4	5	6	7	8
1	Ovjera preslike OV-6870/2018	1	30,00 kn	0,00 kn	7,50 kn	10,00 kn	0,00 kn	47,50 kn
	UKUPNO		**30,00 kn**	**0,00 kn**	**7,50 kn**	**10,00 kn**	**0,00 kn**	**47,50 kn**

Porezna osnovica (nagrada + trošak)	30,00 kn
PDV 25%	7,50 kn
Javnobilježnička pristojba Oslobođeno PDV-a po čl. 40. st. 1. toč. h) Zakona o porezu na dodanu vrijednost (NN 143/14).	10,00 kn
Prolazni iznos	0,00 kn
UKUPNO	**47,50 kn**

ukupan iznos riječima: četrdesetsedam kuna i pedeset lipa

Molimo da navedeni iznos uplatite na jedan od gore navedenih transakcijskih računa sa pozivom na broj: 2134-2018
Napomena: Sukladno odredbi članka 31.st.3 OZ, u slučaju neispunjenja dospjele novčane obveze, vjerovnik može zatražiti određivanje ovrhe na temelju vjerodostojne isprave.

Uvjerenje o položenom pravosudnom ispitu na ime Krešimir Baraba

Operater
Martina Rapotec Pračinec

Javni bilježnik
Ilinka Lisonek

JAVNI BILJEŽNIK ILINKA LISONEK ZAGREB, Trg hrvatskih velikana 4

Hrvatska pošta

OIB: 87311810356

Pošiljatelj:

Prijamna knjiga

broj: 2

preporučena pošiljka	X	prioritetna preporučena pošiljka	
vrijednosna pošiljka		prioritetna vrijednosna pošiljka	
e - paketi		Poslovni paketi	
Paketi unutarnji		hpekspres unutarnji	
Paketi međunarodni		pošiljke međunarodni	

Broj pošt. ureda: 10145 | Šifra korisnika: 62388 | Datum: 11.07.2018

Red. br	Prijamni broj ili uplatni broj	Primatelj	Adresa primatelja	Odredište - poštanski broj	Rok uruč.	Zona	Masa (g)	Vrijednost Otkupnina Donos:	Poštarina kn	Poštarina lp	Dopunska usluga (2) AR	Dopunska usluga PLUS	Napomena (3)
1	11098/288	Gabrijela Grgić Ivanec	Zagreb OR-1286/18	10000			20						AR
2	129 1	O.G. Ivanec	Zagreb P-35/18	10000			12						
3	130 J	O. Ivanec	Nedelišće	42240			23						
4	131 4	O. Pula	Pula OR 3213/18	52100			12						
5	132 8	O. Bjelovar	Bjelovar OR-3344/18	43000			12						
6	133 1	C3 Županje	Županje	32270			33						
7	134 J	1. Rijeka	Rijeka P3-758/18	51000			340					X	AR
	7 kom												

LEGENDA:

(1) - Upisati ime i prezime / naziv pravne osobe i staviti otisak pečata za pravnu osobu RH

(2) - Upisati skraćenicu za zahtjevanu dopunsku uslugu

Značenje oznaka:

- AR - s povratnicom
- Plus - brži postupak s pošiljkom
- I / G - izdvojeno / glomazno
- UO - uručiti osobno
- A - Adresa (mjesto uručenja paketa)
- PU - Poštanski ured (mjesto uručenja paketa)

(3) - Upisati vrstu postupka PAR, OVR, PREK, UPR i POR ili neku drugu napomenu

Predao:

Za prijenos:

Primio:

(Potpis pošiljatelja ili ovlaštene osobe koja ime pošiljatelja predaje pošiljke)

(otisak pošt. žiga)

obr. P-3 Hrvatska pošta d.o.o.